

Informatiebericht SUA

Van	IND / SUA
Auteur(s)	10.2.e
Telefoonnummers	10.2.e
Nummer & Titel	IB 2019/1 Beoordeling veilige derde landen – India
Hoofdtak	Asiel
InformIND Thema	Vw 30a. Niet ontvankelijk / Vw 30a.1c Veilig Derde land / Vw 30a.1c Informatie voor uitvoering
Relatie met	IB 2018/36 Beoordelen veilige derde landen in de asielprocedure
Geldig vanaf	09-01-2019
Geldig tot en met	08-07-2023

1. Aanleiding

Dit Informatiebericht gaat over de beoordeling van India als veilig derde land.

Zie voor algemene informatie aangaande de toepassing van 'Veilig derde land' Informatiebericht nummer 2018/36.

2. Inhoud/Toelichting

Voor elk land dat als veilig derde land wordt aangemerkt zal in ieder geval een algemene beoordeling moeten worden gegeven waar het gaat om de mogelijkheid om asiel aan te vragen, de vraag of er gedwongen terugkeer naar het land van herkomst van asielzoekers en erkende vluchtelingen plaats vindt en de behandeling van asielzoekers en erkende vluchtelingen in het betreffende derde land. Hiervoor is goede landeninformatie nodig. Om die reden is TOELT gevraagd om algemene informatie aan te leveren aangaande dit onderwerp. Deze informatie treft u in de link hieronder aan.

http://ind.pucoverheid.nl/id/PUC_IND_990067_0/1

Op basis hiervan heeft een beoordeling plaats gevonden van de vraag of India in het algemeen als veilig derde land kan worden aangemerkt voor asielzoekers en vluchtelingen afkomstig uit andere landen.

Deze beoordeling treft u hieronder aan.

Beoordeling van India als veilig derde land:

India is geen partij bij het Vluchtelingenverdrag en het Protocol van 1967. Het is wel partij bij het Antifolter-verdrag (CAT) en het International Covenant on Civil and Political Rights.

Het verbod op refoulement is in India niet vastgelegd in de Grondwet of in nationale wetgeving. In de Indiase wetgeving is ook niet vastgelegd dat internationale verdragen in geval van conflict prevaleren boven de eigen wetgeving. Het recht op asiel is niet in nationaal recht neergelegd: "There is no domestic procedure or law that governs the protection of refugees in India. There is also no regional agreement of a binding nature such as the Organization for African Unity (OAU) Convention (1974) or a detailed declaration for refugee protection such as the Cartagena Declaration (1984) enacted in Central America. Refugees on Indian soil are instead subject to the control provisions of domestic legislation such as the Passports Act of

1967 (Act No. 15), the Registration of Foreigners Act of 1939 (Act No. 16) and the Foreigners Act of 1946 (Act No. 31), all of which define a person of non-Indian nationality as a 'foreigner', independent of their specific legal status. While the Indian state does offer de facto protection to refugees, the absence of any legal framework for refugee protection makes the status of a refugee in India a precarious one. This status is usually based on the goodwill and tolerance of the government in power. The ad hoc approach adopted by the government of India towards refugees is reflected in the fact that most refugees have not been granted uniform rights and privileges or legal status." Bron:

<https://refugeereview2.wordpress.com/2015/05/28/understanding-indias-refusal-to-accede-to-the-1951-refugee-convention-context-and-critique/>

Pogingen om het asielrecht in nationaal recht neer te leggen zouden altijd zijn vastgelopen op bezwaren vanuit de Indiase veiligheidsdiensten. Bron:

<https://ore.exeter.ac.uk/repository/bitstream/handle/10871/17244/Sanderson%20India%20Paper.pdf?sequence>

Het US State department human rights rapport over 2017 merkt het volgende op over de asielsituatie in India: "Absent a legal framework, the government sometimes granted asylum on a situational basis on humanitarian grounds in accordance with international law. This approach resulted in varying standards of protection for different refugee and asylum seeker groups. The government recognized refugees from Tibet and Sri Lanka and honored UNHCR decisions on refugee status determination for individuals from other countries." Volgens dit rapport heeft UNHCR geen toegang tot alle vluchtelingenpopulaties in India. Volgens een artikel over de asielsituatie in India kunnen asielzoekers die een aanvraag bij UNHCR voor erkenning als verdragsvluchteling slechts in New Delhi indienen; het zelfde geldt als zij voor materiële ondersteuning door UNHCR in aanmerking willen komen.

Over de algemene asielsituatie in India merkt dit artikel het volgende op: "Without a comprehensive legal regime for the determination and protection of refugees and other forced migrants, entry and protection in India is left as a tool of political exigency rather than a principled act of state. However generous, it remains a regime of charity rather than one of rights and is inconsistent with respect for the dignity of those individuals it seeks to assist." Bron:

<https://ore.exeter.ac.uk/repository/bitstream/handle/10871/17244/Sanderson%20India%20Paper.pdf?sequence>

Het US State department human rights rapport over 2017 merkt over refoulement door India het volgende op: "Media reported instances of the government detaining Rohingya in the states of West Bengal and Manipur. After serving the allotted time for illegal entry into the country, the government reportedly sought to return some Rohingya to Burma. During negotiations the Burmese government claimed there was no record of the individuals ever having Burmese citizenship. In most cases the Indian government kept the persons in detainment." Het rapport van het US State Department over 2016 merkte dienaangaande het volgende op:

"Refugees without documentation were vulnerable to forced repatriation and reportedly to abuse. The government generally provided protection against the expulsion or return of refugees to countries where refugees would face threats to their safety or freedom due to race, religion, nationality, membership in a particular social group, or political opinion."

Volgens het US State department human rights rapport over 2017 zouden vluchtelingen en asielzoekers in het algemeen toegang hebben tot huisvesting, onderwijs, gezondheidszorg en rechtspraak, ofschoon de situatie per staat en per

populatie verschilt. Anderzijds wordt echter ook gerapporteerd dat vluchtelingen worden uitgebuit en te maken kunnen krijgen met seksueel geweld:

“Refugees reported exploitation by nongovernment actors, including assaults, gender-based violence, frauds, and labor exploitation. Also, problems of domestic violence, sexual abuse, and early and forced marriage continued. Gender-based violence and sexual abuse were common in camps for Sri Lankans. Most urban refugees worked in the informal sector or in occupations such as street vending, where they suffered from police extortion, nonpayment of wages, and exploitation.”

Conclusie:

Ofschoon India in de praktijk asiel verleent aan vele duizenden asielzoekers en vluchtelingen en deze de facto in het algemeen beschermd zijn tegen refoulement, is hun situatie kwetsbaar. Dit is in belangrijke mate te wijten aan het feit dat India geen asielsysteem kent en asiel juridisch niet is neergelegd in wetgeving. Gelet hierop, de beperkte rol die UNHCR in India speelt en hetgeen de US State department human rights rapporten over 2016 en 2017 opmerken aangaande refoulement (en Burmese asielzoekers/vluchtelingen die gedetineerd werden) en de verblijfsomstandigheden van asielzoekers en vluchtelingen, wordt India in het algemeen niet als veilig derde land aangemerkt.

4. Afstemming

Dit bericht is afgestemd met DMB, JZ, A&B en DV/TOELT.

Informatiebericht SUA

Van	IND / SUA
Auteur(s)	10.2.e
Telefoonnummer	10.2.e
Nummer & Titel	IB 2019/4 melding of verzoek op basis van een asielgerelateerde Interpolsignalering
Kenmerk (digijust)	
Hoofdtak	Asiel / Regulier
InformIND Thema	Procesoverstijgende thema's / Openbare orde
Relatie met	-
Geldig vanaf	17-01-2019
Geldig tot en met	17-12-2021

1. Aanleiding

Vanuit de Afdeling Internationale Rechtshulp in Strafzaken (AIRS) zijn bij DMB enkele verzoeken binnengekomen om informatie over het asielverleden van personen vanwege een melding of verzoek op basis van een Interpolsignalering. De vraag ontstond of het proces dat bij dergelijke zaken wordt gevolgd het meest effectief is, waarbij tevens het vertrouwelijk karakter van het asieldossier en uitleveringsverzoeken in acht moet worden genomen. Daarom is opnieuw gekeken naar de werkafspraken en is bijgaande procesbeschrijving opgesteld. De procesbeschrijving is opgesteld in afstemming met politie (DLIO) en DGPOL, openbaar ministerie (L-IR OvJ) en IND/DMB.

2. Verwachting

Met I&S zal worden besproken hoe en waar de procesbeschrijving op een duurzame manier beschikbaar kan worden gesteld.

3. Inhoud/hoe te handelen

In de bijlage is de procesbeschrijving opgenomen. In de procesbeschrijving wordt stapsgewijs beschreven hoe binnen de verschillende betrokken organisaties wordt gehandeld als een verzoek van Interpol binnenkomt.

Voor de IND is het IKP (Informatie Knooppunt) het eerste aanspreekpunt. Als het gaat om mogelijk politiek- of mediagevoelige zaken dan zal het IKP de zaak overdragen aan de Unit Speciale Zaken. Voor verdere bijzonderheden wordt verwezen naar de inhoud van de procesbeschrijving.

4. Afstemming

Dit informatiebericht is afgestemd met het IKP en de Unit Speciale Zaken.

Informatiebericht SUA

Van	IND - SUA/A&B en SUA/RVN
Auteur(s)	10.2.e (A&B)
	10.2.e (RVN)
Telefoonnummer	10.2.e
Nummer & Titel	IB 2019/8 Handelwijze Turkse zaken en Koerdische zaken
Hoofdtak	Asiel / Nederlanderschap / Regulier
InformIND Thema	Asiel landenpagina's/Turkije, B1/4.2, B1/4.4, art. 9 lid 1a RWN
Relatie met	WI 2018/14 Politiek- en mediagevoelige zaken
Geldig vanaf	4-2-2019
Geldig tot en met	15-11-2021

Inleiding

Met dit informatiebericht wordt het informatiebericht Handelwijze Turkse zaken van 26 januari 2018 (IB 2018/4) aangepast. De aanpassing ziet in de mededeling dat er geen melding meer hoeft te worden gemaakt bij de unit Speciale Zaken gelet op de situatie in Turkije. Bovendien worden - Koerdische zaken waarbij (toegedichte) terrorisme wordt aangevoerd, thans ook gemeld bij de contactpersonen Turkse zaken.

1. Melding Turkse zaken

Asiel

In Turkse asielzaken waarin een (toegedichte) link is met de Gülen-beweging of/een relatie is met de coup poging van 15 juli 2016, wordt een melding gemaakt bij de contactpersonen Turkse Zaken van je locatie. Het vorenstaande geldt ook voor zaken waarin door Koerden wordt aangevoerd dat zij onterecht in verband worden gebracht met de PKK dan wel met (toegedichte) terrorisme. Deze melding hoeft **niet** meer te worden doorgestuurd aan de unit Speciale Zaken.

Let op: zaken waarin Koerden stellen dat zij behoren tot de PKK, worden nog steeds bij de unit 1F aangemeld, tenzij er nationale veiligheidsaspecten aan zitten, dan wordt de zaak doorgestuurd naar de unit Speciale Zaken.

Regulier

Turkse reguliere zaken waarin een relatie is met de coup poging, hoeven **niet** meer te worden gemeld bij de unit Speciale Zaken.

N.B.: Indien er sprake is van een mogelijk politiek en/of mediagevoelige zaak, wordt verwezen naar Werkinstructie 2018/14, Handelwijze bij politiek- en/of mediagevoelige zaken.

2. Afdoening van asielaanvragen

Een aanvraag asiel voor bepaalde tijd wordt gemeld bij de contactpersonen Turkse Zaken, als een Turkse vreemdeling een beroep doet op:

- de coup poging van 15 juli 2016;
- het bestaan van een associatie met de Gülen-beweging;
- vermeend of toegedicht terrorisme vanwege zijn Koerdische afkomst

Dit geldt ook voor opvolgende asielaanvragen.

3. Gesignaleerde documenten

Naar aanleiding van de coup poging van 15 juli 2016 zijn er in de media berichten verschenen dat Turkije een groot aantal identiteitsdocumenten heeft ingetrokken. Een deel van deze ingetrokken identiteitsdocumenten staat gesignaleerd in het Nationaal Documenten Systeem. **In alle zaken waarin een gesignaleerd document wordt aangetroffen dient melding te worden gemaakt bij de handhavingscoördinatoren van je locatie.** Hieronder treft u een aanvullende instructie per proces aan hoe moet worden gehandeld indien een dergelijk gesignaleerd document wordt aangetroffen.

Grens

Indien door de Kmar aan de grens een gesignaleerd document wordt aangetroffen wordt door hen contact opgenomen met het IND Grenskantoor voor nadere instructies.

Proces asiel

Wanneer door de Kmar of AVIM bij de IND wordt gemeld dat is vastgesteld dat betrokkene in het bezit is van een gesignaleerd document, dient betrokkene daarvan op de hoogte te worden gebracht en in de gelegenheid te worden gesteld om hier tijdens het nader gehoor op te reageren. Indien aan de grens een dergelijk document wordt aangetroffen en betrokkene asiel aanvraagt, kan de gewone grensprocedure worden gevolgd waarbij betrokkene tijdens het nader gehoor in de gelegenheid wordt gesteld om te reageren. In alle gevallen dient de zaak gemeld te worden middels de hierboven beschreven werkwijze.

Een gesignaleerd document is in ieder geval aanleiding om de zaak niet in de AA af te doen.

Processen regulier verblijf, naturalisatie en visa

Wanneer bij een aanvraag regulier, visum of een verzoek om naturalisatie blijkt dat betrokkene in het bezit is van een gesignaleerd paspoort dat is ingetrokken, wordt volgens staand beleid de aanvraag/naturalisatieverzoek afgewezen omdat betrokkene dan niet beschikt over een geldig reisdocument.

Indien van een persoon die in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning bekend is dat het paspoort is gesignaleerd, wordt diens vergunning niet ingetrokken, als deze signalering het enige feit is dat gewijzigd is.

Bij de openbare ordetoets regulier plus naturalisatie krijgt de beslismedewerker vanzelf een notificatie als er een hit is vanuit (N)SIS. Indien blijkt dat deze hit een gesignaleerd paspoort betreft van een vreemdeling met de Turkse nationaliteit, dan dient het V-nummer gemeld te worden op de hierboven beschreven werkwijze.

Visumvrijstelling geldt alleen voor houders van een diplomatiek paspoort, *special passports* en dienstpaspoot. Indien echter blijkt dat een dergelijk document is ingetrokken, geldt de visumvrijstelling niet meer en kan er op het betreffende document niet meer gereisd worden.

4. Afstemming

Dit informatiebericht is afgestemd met de directies A&B, RVN en JZ.

Informatiebericht SUA

Van IND / SUA
Auteur(s) 10.2.e en 10.2.e
Telefoonnummer 10.2.e
Nummer & Titel IB 2019/12 Niet tegenwerpen paspoortvereiste bij hier te lande geboren kinderen die aan de overige voorwaarden van artikel 3.23 Vb voldoen.

Kenmerk (digijust)
Hoofdtak Asiel /Regulier
InformIND Thema B1/4.2 Vc en B7/3.3 Vc

Geldig vanaf 14-02-2019
Geldig tot en met 14-01-2022

1. Aanleiding

Dit informatiebericht is een update van IB 2019/6 Niet tegenwerpen paspoortvereiste bij hier te lande geboren kinderen die aan de overige voorwaarden van artikel 3.23 Vb voldoen. Er is een aanvulling gedaan met betrekking tot de ingangsdatum van de verblijfsvergunning.

Verder is in paragraaf 3 een alinea toegevoegd over de wijze waarop bezwaarschriften, gericht tegen een besluit waarin een aanvraag van een hier te lande geboren kind enkel is afgewezen op grond van het paspoortvereiste, moeten worden afgedaan.

Naar aanleiding van de vele vragen van de uitvoering over de toepassing van het paspoortvereiste in individuele zaken is door DMB en IND gezien of het wel opportuun is om van hier te lande geboren kinderen een paspoort te verlangen. Dit mede ook omdat er hier veel capaciteit gemoeid is met de handhaving, het uitschrijven van nieuwe uitzonderingen en het in individuele gevallen steeds moeten beoordelen van de redelijkheid van het vereiste bij een kind. Daarbij komt dat nu al in lang niet alle gevallen een paspoort van het hier te lande geboren kind wordt verlangd (bijv als beide ouders zijn vrijgesteld van het paspoortvereiste en /of in het bezit zijn van een asielvergunning).

DMB en IND zijn tot de slotsom gekomen dat het niet noodzakelijk is om van hier te lande geboren kinderen een paspoort te verlangen, als aan de overige voorwaarden van 3.23 Vb wordt voldaan. De belangrijkste argumenten hiervoor zijn:

Het paspoortvereiste is primair bedoeld voor de situatie dat een vreemdeling een machtiging tot voorlopig verblijf aanvraagt en zich op dat moment met het paspoort identificeert, daarna Nederland inreist met het paspoort als geldig reisdocument en zich bij afgifte van het reguliere verblijfsdocument opnieuw identificeert. Die beweging doet zich bij een hier te lande geboren kind niet voor. Het paspoort is tevens een garantie dat de vreemdeling Nederland kan uitreizen. Er is echter geen sprake van dat de kinderen in kwestie zouden moeten uitreizen op het moment van de aanvraag om een verblijfsvergunning.

Verder wordt voor ieder in Nederland geboren kind bij aangifte van geboorte een geboorteakte opgemaakt. In de geboorteakte staan de persoonsgegevens van het

kind vermeld en de namen van de ouders. Een hier te lande geboren kind van wie de moeder op de dag van de geboorteakte rechtmatig verblijf heeft in Nederland en die is ingeschreven in het ingezetenenregister, wordt eveneens als ingezetene ingeschreven in de BRP. Daarmee staan in beginsel voor alle afnemers van de BRP de identiteit van het kind en/zijn haar afstamming vast.

DMB heeft daarom de Staatssecretaris geadviseerd om de verblijfsaanvraag van hier te lande geboren kinderen niet (langer) af te wijzen op grond van het ontbreken van het geldig nationaal paspoort, als aan de overige voorwaarden van 3.23 Vb (verblijf bij ouder hier te lande geboren kind) wordt voldaan. De Staatssecretaris van Justitie heeft dit advies geaccordeerd.

2. Verwachting

De inhoud van dit informatiebericht zal worden opgenomen in de Vreemdelingencirculaire.

3. Inhoud

Het paspoortvereiste wordt niet langer tegengeworpen aan het hier te lande geboren kind, als het kind aan de overige voorwaarden van 3.23 Vb voldoet. In dat geval wordt het kind dus vrijgesteld van het paspoortvereiste.

Aanvragen/verlengingsaanvragen van hier te lande geboren kinderen voor verblijf bij ouder, waarbij aan alle voorwaarden van 3.23 Vb, behalve het paspoortvereiste, wordt voldaan, kunnen dus worden ingewilligd. Als de aanvraag van het hier te lande geboren kind, gelet op het vorenstaande, wordt ingewilligd, is de ingangsdatum van de verblijfsvergunning datum aanvraag.

Let op: Als het kind geen paspoort heeft en ook niet aan de overige voorwaarden voldoet, dan wordt de aanvraag **uitsluitend** afgewezen op grond van overige voorwaarde(n), waaraan het kind niet voldoet. Immers, als in bezwaar alsnog wordt aangetoond dat het kind aan de overige voorwaarde(n) voldoet, kan het paspoortvereiste niet meer worden tegengeworpen.

Bezwaarschriften gericht tegen een besluit, waarbij de aanvraag van een hier te lande geboren kind is afgewezen **enkel** op grond van het paspoortvereiste, moeten gegrond worden verklaard. De ingangsdatum van de verblijfsvergunning die vervolgens wordt verleend, is datum aanvraag. Voor de motivering wordt de bouwsteen hieronder gebruikt. De proceskosten worden door de IND vergoed.

Besluiten die in de beroepsfase voorliggen bij de rechtbank kunnen worden ingetrokken onder het aanbieden van een punt proceskosten door JZ als enkel is afgewezen op het paspoortvereiste. Indien er sprake is van een of meerdere andere afwijzingsgronden, kunnen zaken op deze grond of gronden worden doorgezet. Deze werkwijze geldt tevens voor zaken die in hoger beroep voorliggen bij de Afdeling, waarbij twee punten proceskosten aangeboden kunnen worden. Indien sprake is van hoger beroep dat door de IND is ingesteld, dient het hoger beroepschrift van de IND ingetrokken te worden.

Bij besluiten waartegen bezwaar is gemaakt, alsmede is verzocht tot het treffen van een voorlopige voorziening en die voorliggen bij de rechtbank, zal JZ zich niet verzetten tegen toewijzing van het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening, alsmede het verzoek tot veroordeling van de proceskosten.

Voor de motivering van het intrekken van het besluit en/ of het alsnog inwilligen van het besluit, wordt de volgende bouwsteen gebruikt:

Recentelijk heeft de Staatssecretaris besloten om het ontbreken van een paspoort niet langer tegen te werpen aan het hier te lande geboren kind, indien aan de overige voorwaarden van artikel 3.23 Vb wordt voldaan. Dit geldt voor alle lopende procedures en betekent dat aanvragen alsnog worden ingewilligd, dan wel besluiten waarbij het paspoortvereiste de enige afwijzingsgrond is, niet langer worden gehandhaafd.

Gelet hierop wordt het bestreden besluit, waarbij het ontbreken van een paspoort de enige afwijzingsgrond is, ingetrokken.

óf

Nu in uw geval aan alle voorwaarden van artikel 3.23 Vb wordt voldaan, behalve het paspoortvereiste, betekent dit dat uw aanvraag alsnog wordt ingewilligd.

Deze bouwstenen worden zo snel mogelijk in de correspondentie in INDiGO gezet.

4. Hoe te handelen

Indien er bij de aanvraag geen kopie paspoort is overgelegd, maar er wordt aan de overige voorwaarden voldaan, hoeft er geen HV geboden worden. Heb je in de reeds lopende aanvraag al HV geboden, en komt er geen reactie, kun je de aanvraag ook alsnog inwilligen, mits er aan de overige voorwaarden wel wordt voldaan. Wordt er niet voldaan aan de overige voorwaarden en ook niet aan een paspoort dan wijs je de aanvraag alleen af uitsluitend op die voorwaarde(n), waar het kind niet aan voldoet, niet op het paspoortvereiste.

Voor wat betreft het registreren van het vrijstellen van het paspoortvereiste in INDiGO in de BS037.1 'Controleren identiteitsbewijs', kan men gewoon kiezen voor de optie 'Hier te lande geboren kind'. Hier staat nog de beschrijving achter 'Hier te lande geboren kind, verblijfsaanvraag bij ouder (houder asielvergunning)'. Deze beschrijving wordt zo snel mogelijk in INDiGO aangepast. Andere vrijstellings-/onthefingsgronden komen hiermee te vervallen voor deze aanvragen.

Er loopt op dit moment een traject om te bepalen welke aanpassingen aan INDiGO, dan wel correspondentie of elders aanpassingen nodig zijn. Het is nog niet zeker wanneer dat geïmplementeerd zal zijn, mogelijk in release 19.2.

5. Afname biometrie en afgifte verblijfsdocument

Als ouders naar het loket komen voor de afname van biometrie (pasfoto) en er is geen paspoort van het kind ter identificatie, moet aan de ouders worden gevraagd om hun geldige paspoort of geldige verblijfsdocument te tonen en de geboorteakte /bewijs van inschrijving bij de gemeente van het kind.

Als ouders naar het loket komen voor het afhalen van het verblijfsdocument voor het kind en er is geen paspoort van het kind ter identificatie, betekent dit dat aan alle voorwaarden is voldaan behalve aan het paspoortvereiste en dat het kind is vrijgesteld van het paspoortvereiste. In dat geval geef je het verblijfsdocument wel mee aan het kind, nadat aan de ouders is gevraagd om hun geldige paspoort of geldige verblijfsdocument te tonen en de geboorte akte / bewijs van inschrijving bij de gemeente van het kind, ter identificatie.

6. Afstemming

Dit informatiebericht is afgestemd met DMB, JZ, RVN, I&S Beslissen en I&S Dienstverleners.

Informatiebericht SUA

Van	IND / SUA
Auteur(s)	10.2.e
Telefoonnummer	10.2.e
Nummer & Titel	IB 2019/15 Vereenvoudigde overlegging van openbare documenten in de EU
Kenmerk (digijust)	
Hoofdtak	Regulier & Nederlanderschap
InformIND Thema	Regulier MoMi / Informatie voor uitvoering Procesoverstijgende thema's / Onderzoek / Beoordeling documenten
Relatie met	B1/8.1.1 Vc
Geldig vanaf	16-02-2019
Geldig tot en met	16-02-2022

1. Aanleiding

Dit informatiebericht ziet op de uitleg en de uitwerking van Verordening (EU) nr. 2016/1191 (hierna de verordening)¹, voor zover van belang voor de uitvoering. De verordening beoogt het vrije verkeer van burgers binnen de EU te vergemakkelijken, door de apostillering en legalisatie van openbare documenten afgegeven door EU-lidstaten voor gebruik daarvan binnen de EU af te schaffen. De verordening is in al haar onderdelen verbindend en rechtstreeks toepasselijk binnen de nationale rechtsorde. De verordening zal per 16 februari 2019 in werking treden.

2. Verwachting

De Europese Commissie zal binnenkort een informatiebrochure publiceren over de gevolgen en uitwerking voor burgers van de verordening op de site van het Europese e-justitieportaal: <https://e-justice.europa.eu>.

3. Inhoud/Toelichting

Deze verordening is op grond van artikel 2, eerste lid van toepassing op openbare documenten die overeenkomstig het nationale recht door de autoriteiten van een EU-lidstaat worden afgegeven, en die aan de autoriteiten van een andere EU-lidstaat moeten worden overgelegd en waarvan de belangrijkste doelstelling bestaat in het vaststellen van een of meer van de volgende feiten:

- geboorte;
- in leven zijn;
- overlijden;
- naam;
- huwelijk, daaronder begrepen de bekwaamheid om te huwen en de huwelijkse staat;
- echtscheiding, scheiding van tafel en bed en nietigverklaring van het huwelijk;
- geregistreerd partnerschap, daaronder begrepen de bekwaamheid om een geregistreerd partnerschap aan te gaan en de status van een geregistreerd partnerschap;

¹ Verordening (EU) nr. 2016/1191 van het Europees parlement en de Raad van 6 juli 2016, inzake de bevordering van het vrije verkeer van burgers door vereenvoudigde overlegging van bepaalde openbare documenten in de Europese Unie en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1024/2012.

- ontbinding geregistreerd partnerschap, scheiding van tafel en bed of nietigverklaring van het geregistreerd partnerschap;
- afstamming;
- adoptie;
- woon- en/of verblijfplaats;
- nationaliteit;
- afwezigheid van een strafblad, mits openbare documenten met betrekking tot dit feit worden afgegeven voor een burger van de Unie door de autoriteiten van de EU-lidstaat waarvan die burger onderdaan is.

Op grond van artikel 2, tweede lid, is de verordening ook van toepassing op openbare documenten waarvan kan worden verlangd dat ze worden overgelegd door burgers van de Unie die verblijven in een EU-lidstaat waarvan zij geen onderdaan zijn, wanneer deze burgers hun actief of passief kiesrecht wensen uit te oefenen bij verkiezingen voor het Europese Parlement of bij gemeenteraadsverkiezingen in de EU-lidstaat waar zij verblijf houden, onder de voorwaarden van Richtlijn 93/109/EG, respectievelijk 94/80/EG van de Raad.

De verordening is daarnaast van toepassing op eensluidende gewaarmerkte afschriften van openbare documenten die zijn gemaakt door een bevoegde autoriteit van de EU-lidstaat waar het document is afgegeven (overwegingen 3 en 8, en artikel 4). Het betreft onder meer documenten, die zijn afgegeven door een autoriteit of functionaris die behoort tot een rechterlijke instantie van de EU-lidstaat, administratieve stukken en notariële akten (artikel 3). Voor deze categorie documenten is legalisatie op grond van de verordening niet langer vereist, maar een EU-lidstaat kan voor deze documenten wel een vertaling vragen.

3.1 Openbare documenten die niet onder het toepassingsbereik van de verordening vallen

De verordening ziet niet op een in een EU-lidstaat afgegeven paspoort of identiteitskaart, daar dergelijke documenten naar hun aard niet aan een legalisatie of soortgelijke formaliteiten zijn onderworpen. Daarnaast is de verordening ook niet van toepassing, op documenten van de burgerlijke stand die zijn afgegeven op grond van bepaalde overeenkomsten van de Internationale Commissie voor de Burgerlijke Stand (ICBS), ook wel CIEC-overeenkomsten genoemd. Openbare documenten die door de autoriteiten van een derde land worden afgegeven, of door de autoriteit van een EU-lidstaat afgegeven eensluidend gewaarmerkte afschriften van deze openbare documenten vallen ook niet onder deze verordening (artikel 3, onder a en b).

Voorbeelden ter illustratie:

- een Duitse gemeente geeft een gewaarmerkte kopie van een Pakistaanse geboorteakte af;
- een derdelander laat brondocumenten inschrijven in een EU-lidstaat en verhuist daarna naar een andere lidstaat. De nieuwe lidstaat kan alsnog de originele brondocumenten uit het geboorteland vragen.

Diploma's, certificaten en andere titels en andere verklaringen vallen ook niet onder de verordening (artikel 26 tweede lid).

De verordening verplicht EU-lidstaten er niet toe documenten af te geven die niet rechtstreeks op grond van het nationale recht bestaan, zoals voor Nederland bijvoorbeeld de verklaring inzake de bekwaamheid om een geregistreerd

partnerschap aan te gaan. De verordening ziet alleen op de vorm en echtheid van openbare documenten en ziet niet op de materiele erkenning van de betreffende rechtsfeiten (artikel 2, vierde lid en overwegingen 7 en 18 van de verordening)

3.2 Verhouding verordening tot bestaande rechtsinstrumenten en internationale verplichtingen

De verordening dient gezien te worden als een alternatief stelsel, naast de bestaande praktijk van het legaliseren en apostilleren van de van toepassing zijnde openbare documenten. Het Apostillevrdrag kan naast de verordening, op verzoek van de burger nog steeds worden gebruikt binnen de EU. Per 16 februari 2019 staat de keuze van de burger voorop, en is deze keuze als zodanig leidend voor de ontvangende EU-lidstaat. Een burger mag een apostille die is afgegeven in een andere EU-lidstaat, blijven gebruiken. EU-lidstaten echter mogen geen apostille eisen, indien een burger een document overlegt dat onder de reikwijdte van het verdrag valt.

4. Hoe te handelen

De uitvoering wordt verzocht om openbare documenten die vallen onder de reikwijdte van de verordening, per 16 februari 2019 te accepteren mochten deze niet voorzien zijn van een apostille of legalisatie. Meer informatie over de verordening en de meertalige modelformulieren is te vinden op de site: https://beta.e-justice.europa.eu/551/NL/public_documents.

5. Afstemming

De inhoud van dit informatiebericht is afgestemd met DMB, DRVN, JZ, BDOC, TOELT, en de dossierhouders binnen SUA die raakvlakken hebben met de reikwijdte van de verordening.

Informatiebericht SUA

Van	IND / SUA
Auteur(s)	10.2.e
Telefoonnummers	10.2.e
Nummer & Titel	IB 2019/22 Beoordeling veilige derde landen – Egypte
Kenmerk (digijust)	*
Hoofdtak	Asiel
InformIND Thema	Vw 30a. Niet ontvankelijk / Vw 30a.1c Veilig Derde land / Vw 30a.1c Informatie voor uitvoering
Relatie met	IB 2018/36 Beoordelen veilige derde landen in de asielprocedure
Geldig vanaf	27-02-2019
Geldig tot en met	27-08-2023

1. Aanleiding

Dit Informatiebericht gaat over de beoordeling van Egypte als veilig derde land.

Zie voor algemene informatie aangaande de toepassing van 'Veilig derde land' Informatiebericht nummer 2018/36.

2. Inhoud/Toelichting

Voor elk land dat als veilig derde land wordt aangemerkt zal in ieder geval een algemene beoordeling moeten worden gegeven waar het gaat om de mogelijkheid om asiel aan te vragen, de vraag of er gedwongen terugkeer naar het land van herkomst van asielzoekers en erkende vluchtelingen plaats vindt en de behandeling van asielzoekers en erkende vluchtelingen in het betreffende derde land. Hiervoor is goede landeninformatie nodig. Omdat een belangrijk deel van de personen Syriërs betreffen is aan het ministerie van Buitenlandse Zaken verzocht om een thematisch ambtsbericht uit te brengen over dit onderwerp. Tevens is aan TOELT gevraagd om algemene informatie aan te leveren aangaande dit onderwerp.

Deze informatie treft u in de link hieronder aan.

http://ind.pucoverheid.nl/zoeken/pdf/PUC_IND_990118_0/1/1245724144/

http://ind.pucoverheid.nl/id/PUC_IND_992097_0

Op basis hiervan heeft een beoordeling plaats gevonden van de vraag of Egypte in het algemeen als veilig derde land kan worden aangemerkt voor asielzoekers en vluchtelingen afkomstig uit andere landen.

Deze beoordeling treft u hieronder aan.

Beoordeling van Egypte als veilig derde land:

Egypte is partij bij het Vluchtelingenverdrag, het Antifolterverdrag (CAT) en het IVBPR (International Covenant on Civil and Political Rights). Zie o.a. het bovenvermelde thematisch ambtsbericht, p. 26. Het recht op politiek asiel is vastgelegd in de Egyptische grondwet, artikel 91, ofschoon Human Rights Watch kritiek heeft op dit artikel: "This article does not meet the UN definition of refugee or Egypt's obligations under the UN refugee convention and the Convention Governing the Specific Aspects of Refugee Problems in Africa, Human Rights Watch said." Human Rights Watch heeft tevens kritiek geuit op de Egyptische wet die illegale

migratie moet tegengaan (the law on "Combating Illegal Migration and Smuggling Migrants"), onder meer aangezien het non-refoulementbeginsel in deze wet niet is vastgelegd.

Bron: thematisch ambtsbericht, p. 26-27, en
<https://www.hrw.org/news/2016/12/15/egypt-immigration-law-lacks-key-protections>

Het Human Rights Report Egypt 2017 van het U.S. Department of State stelt inzake de naleving van het non-refoulement beginsel: "The number of potential asylum seekers returned to their countries was unknown. Authorities sometimes encouraged those detained to choose to return to their countries of origin to avoid continued detention, even in cases where the individuals expressed a fear of return." Ook blijkt uit een rapport van Amnesty International over gebeurtenissen met betrekking tot mensenrechten in Egypte in de periode 2017/2018, dat er minstens 50 asielzoekers en migranten, bestaande uit Eritreeërs, Ethiopiërs en Sudanese, door de Egyptische autoriteiten zijn uitgezet tussen januari 2017 en april 2017. Egypte wordt zwaar bekritiseerd voor het gedwongen terugsturen van migranten en asielzoekers naar plaatsen waar zij het slachtoffer kunnen worden van vervolging en mogelijk marteling en heeft volgens het artikel van Amnesty International het principe van non-refoulement geschonden met het uitzetten van een groep Oeigoeren naar China: "In July the authorities rounded up Chinese students, mostly of the Uighur ethnic minority, arresting at least 200 and deporting at least 21 men and one woman to China, in violation of Egypt's non-refoulement obligations." Blijkens het thematisch ambtsbericht heeft de Egyptische overheid in 2017 acht bij UNHCR geregistreerde Syriërs uitgezet, onder meer naar Syrië." Volgens Human Rights Watch: "Egyptian authorities have arrested scores of documented and undocumented migrants and kept them in inhumane detention conditions, referring some of them to trials. Authorities have also either returned or threatened to return Sudanese, including those with refugee status, despite the likelihood that they may face persecution in Sudan."

Bronnen: thematisch ambtsbericht, p.27;
<https://www.amnesty.org/en/countries/middle-east-and-north-africa/egypt/report-egypt/>
<https://www.state.gov/documents/organization/277483.pdf>

De Egyptische overheid kent geen nationale asielwetgeving of asielprocedure en doet geen statusdeterminatie. Wel is sprake van samenwerking met de UNHCR. De UNHCR in Egypte is geautoriseerd tot het doen van statusdeterminatie en voor de registratie en documentatie van vluchtelingen en asielzoekers. Er zijn echter uitzonderingen: "UNHCR does not register Libyan citizens, nor does it register or provide assistance to Palestinian refugees in the country." Bron: Ministerie van Buitenlandse Zaken, Thematisch Ambtsbericht positie van Syriërs in Egypte; USDOS, Egypt 2017 Human Rights Report,
<https://www.state.gov/documents/organization/277483.pdf>

Voor wat betreft de aantallen vluchtelingen en asielzoekers in Egypte: "According to UNHCR, as of August there were approximately 211,000 registered refugees and asylum seekers in the country, coming mainly from Syria (123,033), as well as from Sudan, South Sudan, Ethiopia, Eritrea, and Yemen." Op 25 oktober 2018 stonden 131.000 Syrische vluchtelingen en asielzoekers geregistreerd bij UNHCR in Egypte. Bronnen: thematisch ambtsbericht, p. 13, en USDOS, Egypt 2017 Human Rights Report, <https://www.state.gov/documents/organization/277483.pdf>

In het Thematisch Ambtsbericht Syriërs in Egypte wordt de asielprocedure van de UNHCR uitgebreid beschreven: vreemdelingen kunnen zich aanmelden bij het UNHCR kantoor in Caïro, leveren aldaar een registratieformulier in met bijgevoegd relevante identiteitsbewijzen en pasfoto's. Daarna zal de vreemdeling een afspraak krijgen voor registratie, vindt er een statusdeterminatie-interview en een identificatieproces plaats. Van het doorlopen van deze registratieprocedure ontvangt de vreemdeling een UNHCR kaart. Door de UNHCR erkende vluchtelingen krijgen een blauwe kaart en asielzoekers van wie de aanvraag nog inhoudelijk moet worden getoetst ontvangen een gele kaart. Bij een uiteindelijke negatieve beslissing maakt UNHCR de tijdelijke gele kaart ongeldig. De vreemdeling kan tegen een afwijzing in beroep gaan bij de UNHCR. Bron: UNHCR, Information for Asylum-Seekers and Refugees in Egypt, april 2013; Ministerie van Buitenlandse Zaken, Thematisch Ambtsbericht positie van Syriërs in Egypte, december 2018, <https://www.refworld.org/docid/5267a1d9b.html>, http://ind.pucoverheid.nl/zoeken/pdf/PUC_IND_990118_0/1/3173833923/

"UNHCR conducts Refugee Status Determination (RSD) for all nationalities except for Syrians and Yemenis, as per regional policy directions. All the RSD data is regularly shared with the GoE." Bron: UNHCR, Factsheet Egypt, oktober 2018. Het bovenvermelde thematische ambtsbericht merkt over de positie van Syrische asielzoekers in Egypte het volgende op: "Om de hoge instroom Syriërs na 2011 zo efficiënt mogelijk op te vangen, zijn de Egyptische autoriteiten en UNHCR overeengekomen dat UNHCR voor Syriërs een afwijkende asielprocedure toepast door hen alleen te registreren als asielzoeker en de asielaanvragen niet inhoudelijk te beoordelen." (zie p. 8 van het thematische ambtsbericht)

Inzake de samenwerking tussen de Egyptische autoriteiten en UNHCR merkt het Human Rights Report Egypt 2017 van het U.S. Department of State onder meer het volgende op: "Authorities generally released migrants upon confirming they were registered with UNHCR as well. Authorities detained migrants, many of whom were Ethiopian, Eritrean, Sudanese, and Somali (and may have had a basis for asylum claims) and frequently did not grant them the same quick release. Detained migrants - as unregistered asylum seekers - did not have access to UNHCR. Authorities often held them in in police stations until UNHCR or other aid agencies assisted them, although sometimes authorities sent them to regular prisons alongside convicted criminals." Bron: <https://www.state.gov/documents/organization/277483.pdf>

Inzake de werkgelegenheidssituatie voor vluchtelingen en asielzoekers geldt het volgende: "There is no law granting or prohibiting refugees the right to work. Those seeking unauthorized employment were challenged by lack of jobs and societal discrimination, particularly against sub-Saharan Africans. Refugees who found work took low-paying jobs in the informal market, such as domestic servants, and were vulnerable to financial and sexual exploitation by employers." Bron: <https://www.state.gov/documents/organization/277483.pdf> Het thematisch ambtsbericht merkt hier het volgende over op: "In 2017 en 2018 is het, vanwege de hoge werkloosheid in Egypte, voor vluchtelingen en asielzoekers van alle nationaliteiten moeilijk om werk te vinden. Omdat het in de praktijk lastig is om als vluchteling of asielzoeker een werkvergunning te krijgen, zijn zij veelal aangewezen op werk in de informele sector." "De Egyptische overheid heeft bij de ondertekening van het Vluchtelingenverdrag van 1951 geen voorbehoud gemaakt ten aanzien van het recht op werk. Omdat Egypte geen specifieke arbeidswetgeving heeft voor geregistreerde vluchtelingen en asielzoekers, vallen zij onder de arbeidswet die op buitenlanders van toepassing is. Volgens deze wet moeten buitenlanders in het bezit zijn van een werkvergunning om toegang te krijgen tot de formele arbeidsmarkt.

Buitenlanders komen alleen in aanmerking voor een werkvergunning als zij over uitzonderlijke vaardigheden beschikken die Egyptenaren niet hebben en als zij ondersteuning krijgen van een werkgever in Egypte." "De bij UNHCR geregistreerde Syriërs komen op basis van hun tijdelijke verblijfsvergunning in de regel niet in aanmerking voor een werkvergunning." (thematisch ambtsbericht, p. 15, 43, 45)

Voor wat betreft het recht op onderwijs geldt het volgende: Op de website van de UNHCR, Global Focus, Egypt Plan Overview 2019, wordt gesteld dat bij de UNHCR geregistreerde Syrische, Soedanese en Jemenitische vluchtelingen en asielzoekers dezelfde toegang hebben tot openbaar onderwijs als de Egyptenaren zelf, maar dat de stijging in de kosten van levensonderhoud ertoe heeft geleid dat asielzoekers en vluchtelingen kwetsbaarder en afhankelijker worden van de steun die aan hen verleend wordt. Bron: Egypt Global Focus, 2019 Plan Overview, http://reporting.unhcr.org/node/2540#_ga=2.225201882.1384251174.1547466600-515604931.1547062317 UNHCR, Factsheet Egypt, oktober 2018, merkt over het recht op onderwijs het volgende op: "Currently, refugee and asylum-seeker students from Sudan, South Sudan, Syria and Yemen can access public education, while other nationalities primarily rely on private and community schools and home schooling."

Over de toegang tot gezondheidszorg merkt UNHCR het volgende op: "Refugees and asylum-seekers in Egypt have access to public primary, secondary and emergency health care at an equal level of Egyptian citizens." Bron: <http://reporting.unhcr.org/sites/default/files/UNHCR%20Egypt%20Factsheet%20-%20October%202018.pdf>

Conclusie:

Er zijn verschillende berichten over refoulement door Egypte en over gedwongen terugkeer van personen vanuit onder meer detentie, van wie niet duidelijk is vastgesteld dat zij niet in aanmerking komen voor vluchtelingschap. Gelet hierop en aangezien de toegang voor vluchtelingen en asielzoekers in Egypte tot de arbeidsmarkt problematisch is, kan Egypte in het algemeen niet als veilig derde land worden aangemerkt.

4. Afstemming

Dit bericht is afgestemd met DMB en JZ.

Informatiebericht SUA

Van IND / SUA
Auteur(s) 10.2.e
Telefoonnummer 10.2.e

Nummer & Titel IB 2019/23 Vrijstelling paspoortvereiste versus tijdelijk niet tegenwerpen

Kenmerk (digijust)
Hoofdtak Asiel / Regulier
InformIND Thema B1/4.2 Vc

Geldig vanaf 28-02-2019
Geldig tot en met 28-02-2022

1. Aanleiding

Het informatiebericht 2017/96 *Verschillende onderwerpen mbt paspoortvereiste, waaronder HTLGK en paspoortvereiste*, is komen te vervallen.

De passage over vrijstelling versus tijdelijk niet tegenwerpen van het paspoortvereiste, die stond in het informatiebericht 20017/96, is nu opgenomen in dit informatiebericht met een kleine aanvulling.

2. Verwachting

Bezien zal worden of de inhoud van dit informatiebericht zal worden opgenomen in de Vreemdelingencirculaire.

3. Inhoud/Toelichting

Vrijstelling versus tijdelijk niet tegenwerpen paspoortvereiste

Vrijstelling

Van vrijstelling van het paspoortvereiste is sprake als de vreemdeling heeft aangetoond door zijn eigen autoriteiten niet (meer) in het bezit te kunnen worden gesteld van een geldig paspoort (artikel 3.72 Vb). Daarbij is van belang de vraag of de vreemdeling zich met de juiste brondocumenten (met pasfoto) heeft gericht tot de ambassade. Vraag hierbij is ook of genoegzaam bewijs is gegeven dat de vreemdeling niet kan afreizen naar het land van herkomst om alsnog brondocumenten te verkrijgen en vervolgens afgifte van een paspoort te bewerkstelligen. Of in redelijkheid ook inspanningen kunnen worden verricht door andere familieleden of instellingen (registers) in het land van herkomst hangt sterk af van de individuele casus. Dat laatste moet terughoudend worden toegepast.

Ook in andere gevallen is een uitzondering gemaakt op het paspoortvereiste en wordt het paspoortvereiste derhalve niet tegenworpen. Zie bijvoorbeeld artikel 3.26, lid 2 Vb, artikel 3.27, lid 2, Vb, artikel 3.49 lid 2 en 3.51 lid 2 Vb. Vrijstellen paspoortvereiste en niet tegenwerpen van het paspoortvereiste zijn synonieme begrippen. In artikel 3.72 Vb en de hiervoor genoemde artikelen wordt overigens niet gesproken van vrijstelling of het niet tegenwerpen van het paspoortvereiste, maar dat de aanvraag niet wordt afgewezen op grond van het paspoortvereiste.

Tijdelijk niet tegenwerpen

Je kunt het paspoortvereiste tijdelijk niet tegenwerpen, bijvoorbeeld als een vreemdeling aantoont dat hij tijdelijk niet in het bezit kan worden gesteld van een geldig paspoort omdat de ambassades tijdelijk zijn gesloten en in het land van herkomst oorlog is. Je kunt ook het paspoortvereiste tijdelijk niet tegenwerpen, als de autoriteiten van het land van herkomst alleen bereid zijn een paspoort af te geven, als een geldig Nederlands verblijfsdocument wordt overgelegd. Dit om een patstelling te voorkomen. In dat geval dient de vreemdeling wel een bewijs te overleggen dat hij een paspoortaanvraag heeft ingediend.

Je kunt ook tijdelijk niet tegenwerpen als je van oordeel bent dat van de vreemdeling op dit moment in alle redelijkheid niet gevergd kan worden dat hij zich wendt tot zijn eigen autoriteiten (in het land van herkomst) om een geldig paspoort te verkrijgen.

De voorwaarde om in het bezit te zijn van een geldig paspoort, moet in beginsel strikt worden toegepast. Indien de vreemdeling niet in het bezit is van een geldig paspoort en gemotiveerd aanvoert geen paspoort te kunnen krijgen, beoordeel je eerst aan de hand van de verklaringen en het aangeleverde bewijs of de vreemdeling kan worden vrijgesteld van het paspoortvereiste op grond van artikel 3.72 Vb. Als van vrijstelling geen sprake kan zijn maar je tot de conclusie komt dat het gerechtvaardigd is dat het paspoortvereiste in redelijkheid tijdelijk niet kan worden tegengeworpen, dient vast te staan dat de vreemdeling aan alle resterende voorwaarden voldoet, dat hij heeft voldaan aan zijn inspanningsverplichting om bewijs te leveren en dat terugkeer in redelijkheid op dat moment niet kan worden verlangd.

Realiseer je dat de verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder Momi niet standaard voor de duur van één jaar kan worden verleend (zie artikel 3.58 en 3.89 Vb en B1/5.5 Vc). In het verleden ging het tijdelijk vrijstellen/ tijdelijk niet tegenwerpen van het paspoortvereiste vaak gepaard met vergunningverlening voor de duur van één jaar.

Nu de vergunning soms ook voor de duur van vijf jaar zal moeten worden verleend, betekent dat onder MoMi ook dat het paspoortvereiste niet wordt tegengeworpen voor de duur van vijf jaar.

In dit verband wordt opgemerkt dat indien de vreemdeling enkel aanvoert dat het lang (bijvoorbeeld een half jaar) duurt voordat de ambassade een paspoort kan verstrekken, het misschien meer voor de hand ligt om in overleg met en met toestemming van de vreemdeling of zijn gemachtigde de beslistermijn op te schorten dan om het paspoort niet tegen te werpen voor de duur van vijf jaar.

Let op! Geeft altijd duidelijk in je minuut en beschikking weer of je hebt vrijgesteld of tijdelijk niet hebt tegengeworpen. In het laatste geval moet je ook in de beschikking aangeven dat in een vervolgpprocedure van de vreemdeling wordt verwacht dat hij wel in het bezit is van een geldig paspoort.

5. Afstemming

Dit bericht is intern afgestemd.

Informatiebericht SUA

Van	IND / SUA
Auteur(s)	10.2.e
Telefoonnummer	10.2.e
Nummer & Titel	IB 2019/24 Werkwijze manipulatie vingertoppen
Kenmerk (digijust)	2519623
Hoofdtak	Asiel
InformIND Thema	Kennelijk ongegrond, weigeren vingerafdrukken
Relatie met	-
Geldig vanaf	04-03-2019
Geldig tot en met	04-03-2022

1. Aanleiding

In dit informatiebericht wordt toegelicht hoe met zaken moet worden omgegaan waarvan is vastgesteld dat er sprake is van het opzettelijk manipuleren van de vingertoppen waardoor identificatie of registratie in Eurodac niet mogelijk is.

2. Inhoud/Toelichting

De reden achter het manipuleren van de vingertoppen is in veel gevallen dat de asielzoeker wil voorkomen dat hij in Eurodac geïdentificeerd wordt en in de Dublinprocedure terecht komt. Doordat er geen vingerafdrukken genomen kunnen worden, kunnen de vingerafdrukken niet in Eurodac geregistreerd worden. Indien de Afdeling Vreemdelingenpolitie, Identificatie en Mensenhandel (AVIM) bij een eerste aanvraag constateert dat er geen vingerafdrukken genomen kunnen worden, zal de asielzoeker enige tijd krijgen om zijn vingers te laten herstellen en zal daarna geprobeerd worden om opnieuw vingerafdrukken te nemen. Wanneer er uiteindelijk geen goede vingerafdrukken kunnen worden afgenomen, zal AVIM, middels een proces verbaal, aangeven of er sprake is van opzet van de zijde van de asielzoeker. AVIM gebruikt hiervoor een bepaalde categorisering ten aanzien van de mate van opzet namelijk:

De omstandigheid dat geen bruikbaar dactyloscopisch signalement kon worden vervaardigd is...

1. Zeker
2. Hoogstwaarschijnlijk
3. Waarschijnlijk
4. Niet aantoonbaar

...het gevolg van opzet aan de zijde van betrokkene.

Wanneer er sprake is van de opties 1 t/m 3 kan geconcludeerd worden dat er sprake is van opzet van de zijde van de asielzoeker. Van belang is dat het proces-verbaal voldoende inzichtelijk is. Als daaruit niet blijkt hoe AVIM tot het oordeel is gekomen dat sprake is van opzet, dient AVIM om een verduidelikend proces-verbaal te worden gevraagd.

4. Hoe te handelen

Indien er sprake is van met opzet gemanipuleerde vingertoppen, kan de aanvraag worden afgewezen als kennelijk ongegrond artikel 30b, eerste lid, onder i van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat een asielaanvraag van een asielzoeker die niet geïdentificeerd kan worden in Eurodac, inhoudelijk behandeld moet worden waarbij het met opzet manipuleren van de vingertoppen eventueel betrokken kan worden bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen. Wanneer er bij de eerste poging om een dactyloscopisch signalement af te geven sprake is van opzet

van de kant van de asielzoeker maar bij een tweede poging of latere poging lukt het wel om goede vingerafdrukken te nemen dan heeft de asielzoeker wel voldaan aan de verplichting om zijn vingerafdrukken te laten nemen en kan artikel 30b, eerste lid, onder i van de vreemdelingenwet niet worden tegengeworpen. Uiteraard kan de omstandigheid dat de asielzoeker in eerste instantie geprobeerd heeft om zijn vingers te manipuleren wel betrokken worden bij de geloofwaardigheidsbeoordeling. In ieder geval is hiermee niet voldaan aan artikel 31, zesde lid, Vw (het zgn. voordeel van de twijfel). Ook kan wellicht worden betoogd dat de vreemdeling, voor zover niet voorzien van identiteitsdocumenten, wellicht tracht te verhullen dat hij in een andere lidstaat is geregistreerd met andere persoonsgegevens en een ander asielrelaas.

Voor de implementatie van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU werd een aanvraag waarbij sprake was van met opzet gemanipuleerde vingertoppen afgewezen op grond van 'frustratie onderzoek' en dus niet inhoudelijk behandeld maar deze afdoeningsgrond is met de implementatie van de Procedurerichtlijn komen te vervallen. De Procedurerichtlijn biedt de mogelijkheid om een aanvraag als kennelijk ongegrond af te wijzen wanneer de asielzoeker weigert om te voldoen aan de verplichting om vingerafdrukken af te laten nemen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013, zie artikel 30b, eerste lid, onder i, Vw. Het opzettelijk manipuleren van de vingerafdrukken valt ook onder deze afdoeningsgrond, zie hiervoor de Vreemdelingencirculaire C2 paragraaf 7.9.

Het is niet mogelijk een aanvraag waarbij sprake is van het herhaaldelijk en met opzet manipuleren van de vingerafdrukken, buiten behandeling te stellen. Nu in de Procedurerichtlijn een specifieke afdoeningsgrond staat voor asielzoekers die door hun eigen toedoen niet voldoen aan de verplichting om hun vingerafdrukken af te nemen, wordt het ook niet wenselijk geacht om deze om die reden buiten behandeling te stellen. Een buiten behandeling stelling biedt in theorie nog de mogelijkheid om bij goede vingerafdrukken de Dublinprocedure toe te passen. Echter, de mogelijkheid voor een Dublin claim komt te vervallen uiterlijk drie maanden nadat een eerste asielverzoek is ingediend. Nu het bovendien niet vaak zal voorkomen dat een tweede asielverzoek wordt ingediend binnen 3 maanden na afwijzing van de eerste aanvraag, is ook om die reden een buiten behandeling stelling niet een reële mogelijkheid.

De enige mogelijkheid om een Dublinclaim te realiseren is als er binnen 3 maanden na de aanvraag een gelegenheid is om alsnog vingerafdrukken te laten nemen. Als de zaak instroomt en hij is nog binnen de 3 maanden termijn, dient derhalve contact opgenomen te worden met AVIM. Zij kunnen inschatten of het opnieuw proberen om vingerafdrukken te laten nemen zin heeft.

Wanneer er geen sprake is van opzet van de zijde van de asielzoeker bijvoorbeeld omdat er sprake is van ouderdom, medische problematiek (bijv. een huidaandoening) of de oorzaak niet aantoonbaar is, is er ook geen reden om de aanvraag af te wijzen als kennelijk ongegrond op grond van artikel 30b, eerste lid, onder i van de Vw.

5. Afstemming

Dit bericht is afgestemd met JZ en AVIM

Informatiebericht SUA

Van	IND/SUA	
Auteur(s)		10.2.e
Telefoonnummer	06	
Nummer & Titel	IB 2019/26 christelijke tatoeages	
Kenmerk (digijust)	Informatiebericht christelijke tatoeages - 2529956	
Hoofdtak	Asiel	
InformIND Thema	Inwilligingsgronden Vluchtelingenverdrag	
Relatie met		
Geldig vanaf	08-03-2019	
Geldig tot en met	08-09-2019	

1. Aanleiding

Op 31 mei 2018 heeft de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State een tweetal uitspraken gedaan in zaken van asielzoekers die een christelijke tatoeage hadden laten plaatsen en om die reden stelden bij terugkeer te vrezen te hebben voor vervolging¹. Daarnaast is ook het signaal gekomen dat het steeds vaker voorkomt dat asielzoekers zich beroepen op een vrees voor vervolging vanwege een christelijke tatoeage, terwijl de bekering op zichzelf ongeloofwaardig wordt geacht.

2. Verwachting

Met dit informatiebericht worden handvatten geboden hoe om te gaan met zaken waarin de asielzoeker aangeeft dat hij een christelijke tatoeage heeft laten plaatsen en stelt enkel en alleen om die reden bij terugkeer naar zijn land van herkomst vervolgd te worden, danwel een reëel een voorzienbaar risico op een 3 EVRM behandeling te lopen.

3. Inhoud/Toelichting

In de zaken waar de uitspraken van 31 mei 2018 op zagen, was sprake van asielzoekers die hadden aangevoerd dat zij waren bekeerd tot het Christendom. Zij hadden daartoe ook een tatoeage van een kruis in respectievelijk hun hals en hun hand laten zetten. De bekering tot het Christendom is ongeloofwaardig geacht. De IND had zich om die reden ook op het standpunt gesteld dat van de vreemdelingen verwacht mag worden dat zij de tatoeage verwijderen/aanpassen of dat zij deze middels make-up of op andere wijze bedekt houden in Irak.

De Afdeling deelt het standpunt van de IND dat de bekering tot het Christendom op zichzelf ongeloofwaardig is. De Afdeling heeft echter bepaald dat - indien de IND van de vreemdeling verwacht dat hij op zijn lichaam aangebrachte tatoeages verwijdert of aanpast - de IND dit standpunt nader moet motiveren. Bij die motivering zal hij aandacht moeten besteden aan de vraag hoe dit standpunt zich verhoudt tot de grondrechten op de lichamelijke integriteit, zoals neergelegd in artikel 11 van de Grondwet, artikel 8 van het EVRM en artikelen 3 en 7 van het EU Handvest. Bij die motivering moet hij tevens aandacht besteden aan het arrest van het Hof van Justitie van 25 januari 2018, Hivatal, ECLI:EU:C:2018:36, punt 53. In bedoelde rechtsoverweging overwoog het Hof dat ook in situaties waarin de toestemming van een vreemdeling vereist is, toch de facto sprake kan zijn van dwang door de druk

¹ ABRvS 31 mei 2018, nrs. 201704302/1 en 201701909/1.

van de omstandigheden waarin een verzoeker om internationale bescherming zich bevindt.

Daarnaast heeft de Afdeling in deze zaken overwogen dat het niet aannemelijk is dat de vreemdeling zijn tatoeage na terugkeer onder alle omstandigheden bedekt kan houden. Ook heeft de Afdeling aangegeven dat in deze zaak niet is gebleken dat het handelen van de vreemdeling er louter op gericht is om een verblijfsvergunning af te dwingen.

4. Hoe te handelen

Naar aanleiding van voornoemde uitspraken kan niet van een vreemdeling wiens bekering ongeloofwaardig is geacht, verlangd worden dat hij zijn tatoeage verwijdert of aanpast. Artikel 11 van de Grondwet stelt in dit verband dat eenieder recht heeft op onaantastbaarheid van zijn lichaam, behoudens bij of krachtens wet te stellen beperkingen. Een wettelijke grondslag is echter niet voorhanden.

Uitgangspunt in deze zaken is en blijft evenwel dat van de vreemdeling verlangd mag worden dat hij er alles aan doet om een eventueel risico op vervolging of een 3 EVRM behandeling te vermijden. De vreemdeling kiest er immers zelf voor de tatoeage niet aan te laten passen of te verwijderen, terwijl er geen religieuze overtuiging aan ten grondslag ligt. Dat betekent concreet dat van de vreemdeling onder andere verlangd mag worden dat hij, indien dat mogelijk is, zijn tatoeage bedekt houdt. Daarnaast mag verlangd worden dat hij – indien nodig – een plausibele verklaring kan geven voor de tatoeage en zich conformeert aan de heersende islamitische praktijken en/of gebruiken of zich bijvoorbeeld aan de Islamitische kledingvoorschriften houdt.

Hieronder worden deze uitgangspunten en hoe deze beoordeeld moeten worden verder uitgewerkt.

Tatoeage

Allereerst zal de vreemdeling aannemelijk moeten maken dat hij een permanente tatoeage heeft. Het is immers niet uitgesloten dat de tatoeage op de huid is getekend of dat het een tijdelijke tatoeage is. Het is aan de vreemdeling om dit aannemelijk te maken, bijvoorbeeld door dit te onderbouwen met een verklaring van een dermatoloog/arts, het overleggen van de rekening van de tatoeage en/of bijvoorbeeld het overleggen van foto's van het moment dat de tatoeage werd geplaatst.

Wanneer voldoende vast is komen te staan dat de vreemdeling een permanente tatoeage heeft, geldt het volgende.

Gehoor

Het is van belang dat in zaken waarin sprake is van een tatoeage die volgens de vreemdeling geassocieerd wordt met het Christendom tijdens het gehoor goed wordt doorgevraagd naar de tatoeage en de betekenis ervan voor de vreemdeling. Dergelijke vragen hebben tot doel vast te stellen of en in welke mate de vreemdeling vanwege deze tatoeage te vrezen heeft bij terugkeer en of sprake is van handelen dat er slechts op is gericht een verblijfsvergunning asiel af te dwingen.

Gedacht kan worden aan vragen als wanneer de vreemdeling de tatoeage heeft laten plaatsen, op welk lichaamsdeel de tatoeage is geplaatst, welke afbeelding de vreemdeling heeft laten plaatsen en waarom? Wat betekent de tatoeage persoonlijk voor hem? Indien van toepassing: waarom heeft de vreemdeling gekozen om de tatoeage op een zichtbare plek te laten plaatsen? Heeft hij nog meer tatoeages? Om

welke reden loopt hij vanwege die tatoeage een risico, waarom wordt de tatoeage gezien als een christelijke uiting in het land van herkomst? Kan hij daar een onderbouwing voor geven? Als de vreemdeling aangeeft een risico te lopen vanwege zijn tatoeage, waarom heeft hij die dan zelf laten plaatsen – wetende dat hij (nog) geen verblijfsstatus heeft in Nederland en dat van hem (mogelijk) wordt verlangd terug te keren naar zijn land van herkomst - en hoe denkt hij daar zelf mee om te gaan? Is het voor hem mogelijk de tatoeage (zoveel als mogelijk) bedekt te houden met kleding? Is hij bekend met speciale make-up voor het bedekken van tatoeages en zou dit voor hem werken? Waarom niet? In welke situaties zou dat voor hem niet mogelijk zijn de tatoeage bedekt te houden en welke risico's loopt hij dan? Kan hij situaties waarin bedekt houden niet mogelijk is vermijden? Tevens dient doorgevraagd te worden of het risico ook nog op andere manieren te ontwijken is, bijvoorbeeld door zich te conformeren aan de heersende islamitische praktijken en/of gebruiken, door het dragen van islamitische kleding en/of door bijvoorbeeld aan de autoriteiten van zijn land van herkomst uit te leggen dat hij de tatoeage slechts heeft laten plaatsen in de hoop de Nederlandse autoriteiten ertoe te bewegen een verblijfsvergunning te verlenen. Het is daarbij aan de vreemdeling om uit te leggen waarom één en ander niet van hem verlangd kan worden of waarom hij ondanks alle mogelijke voorzorgsmaatregelen alsnog te vrezen heeft voor vervolging.

Beoordeling vrees vanwege tatoeage

Bij de beoordeling van de vrees ligt de bewijslast bij de vreemdeling. Het is aan hem om te onderbouwen dat zijn tatoeage tot gegronde vrees voor vervolging wegens toegedichte religieuze overtuiging of een reëel risico op een onmenselijke behandeling zal leiden. Daarbij is van belang dat het enkele feit dat de vreemdeling een zeker risico loopt, niet automatisch betekent dat het een reëel en voorzienbaar risico op een 3 EVRM behandeling betreft. Hoe groot het risico is dat de vreemdeling loopt, dient onder andere gezien te worden aan de hand van de verklaringen die de vreemdeling hierover aflegt in relatie tot hetgeen bekend is uit landeninformatie.

Daarbij is allereerst van belang wat uit de landeninformatie blijkt ten aanzien van christenen in het algemeen en christelijke uitingen in het bijzonder in het land van herkomst. Is er informatie voorhanden over hoe in het land van herkomst tegen (christelijke) tatoeages aan wordt gekeken²? Wanneer wordt een tatoeage gezien als een uiting van het christelijke gedachtengoed en in welke gevallen komen mensen daardoor in de problemen? Verder is het van belang om te bezien of er landeninformatie bekend is over hoe mensen worden gescreend/onderzocht door de autoriteiten indien zij terugkeren naar het land van herkomst. Worden mensen altijd ondervraagd bij hun terugkeer en worden mensen daarbij ook lichamelijk onderzocht? Dit is van belang om het risico op ontdekking van de tatoeage door de autoriteiten in het land van herkomst in te kunnen schatten.

Om dit risico te kunnen beoordelen is van belang om vast te stellen
en

10.2.d en 10.2.g

Het is daarbij aan de vreemdeling om aannemelijk te maken dat hem enkel en alleen vanwege die tatoeage een bekering tot het Christendom wordt toegedicht. Een kruis kan bijvoorbeeld wel degelijk ook iets anders betekenen of voor de vreemdeling voor iets anders staan dan alleen maar een bekering tot het Christendom. Uiteraard dient hierbij – indien beschikbaar – ook gekeken worden naar hetgeen uit landeninformatie blijkt.

² Zie bijvoorbeeld: <https://www.ecoi.net/en/document/1393343.html> (Afghanistan) en <https://www.ecoi.net/en/document/1354230.html> (Irak).

Als uit landeninformatie blijkt dat de specifieke tatoeage (betekenis en plaats op lichaam) zeer waarschijnlijk zal leiden tot (ernstige) problemen, is de vervolgvraag of deze tatoeage bedekt kan worden en onder alle omstandigheden bedekt kan worden gehouden. Ten aanzien van tatoeages in de nek en hals heeft de Afdeling in de uitspraken van 31 mei 2018 overigens reeds overwogen dat blijvende bedekking niet mogelijk is.

Ook al mag niet van de vreemdeling verlangd worden dat hij zijn tatoeage verwijdert of aanpast, blijft wel staan dat de vreemdeling zelf heeft gekozen de tatoeage te laten plaatsen, in de wetenschap dat hij geen verblijfsstatus heeft. Omdat het een eigen keuze is van de vreemdeling,

Daarbij is het van belang
Indien

, zal

10.2.d en
10.2.g

Daarbij mag bovendien van de vreemdeling verlangd worden dat hij

. Het is in alle gevallen aan de vreemdeling om aannemelijk te maken dat het voor hem – ondanks deze voorzorgsmaatregelen – niet mogelijk is zijn tatoeage (onder alle omstandigheden) verborgen te houden.

Indien aannemelijk is dat de vreemdeling zijn tatoeage niet in alle gevallen bedekt kan houden, dient ook nog gekeken te worden in welke gevallen de vreemdeling zijn tatoeage niet verborgen kan houden. Is dat in huiselijke of privésfeer, in het openbaar of tijdens contacten met de autoriteiten? Het enkele gegeven dat de tatoeage zichtbaar wordt, is immers niet voldoende om een reëel risico op vervolging danwel een 3 EVRM behandeling aan te nemen. De inschatting of de vreemdeling een risico op vervolging loopt indien de tatoeage zichtbaar is, kan immers wezenlijk anders zijn in die gevallen waarin de tatoeage enkel in privésferen zichtbaar is of ook in het openbaar en/of in contacten met de autoriteiten.

Indien de vreemdeling zijn tatoeage niet te allen tijden bedekt kan houden mag bovendien van de vreemdeling verlangd worden dat hij, indien er vragen worden gesteld over de tatoeage, een plausibele verklaring kan geven voor die tatoeage.

Daarbij mag tevens verwacht worden dat de
vreemdeling

10.2.d en
10.2.g

Immers, de vreemdeling is niet bekeerd tot het Christendom en het moeten voldoen aan bepaalde religieuze praktijken die in het land van herkomst gangbaar zijn, is in deze gevallen dan ook niet op voorhand te kwalificeren als een niet te tolereren inbreuk op de persoonlijke geloofsovertuiging, identiteit of manier van leven.

Aannemelijke vrees

Indien de vreemdeling aannemelijk maakt dat vorenstaande niet van hem verlangd kan worden en/of dat hij – ook indien hij alle voornoemde voorzorgsmaatregelen in acht neemt – alsnog een reëel risico loopt op vervolging of een 3 EVRM behandeling, geldt het volgende.

Als de vreemdeling stelt dat hij de tatoeage heeft laten plaatsen als uiting van zijn gestelde nieuwe geloofsovertuiging, terwijl de IND dat niet geloofwaardig acht, kan aan de vreemdeling worden tegengeworpen dat de tatoeage enkel en alleen tot doel heeft om een verblijfsvergunning af te dwingen en er sprake is van misbruik van het asielrecht. Let op, dit kan pas worden tegengeworpen nadat geconcludeerd is dat de vreemdeling een reëel risico op vervolging, danwel een 3 EVRM behandeling loopt.

Ter motivering van de afwijzing wegens misbruik/fraude kan worden verwezen naar het EHvJ arrest Altun (ECLI:EU:C:2018:63):

48 Volgens vaste rechtspraak van het Hof mogen zulke overwegingen er evenwel niet toe leiden dat justitiabelen zich door middel van fraude of misbruik zouden kunnen beroepen op het Unierecht.

49 Het in deze rechtspraak weergegeven beginsel dat fraude en misbruik van recht verboden zijn, vormt een algemeen beginsel van Unierecht dat justitiabelen dienen na te leven. De Unieregelgeving mag immers niet zo ruim worden toegepast dat zij handelingen zou dekken die zijn verricht met het doel om door fraude of misbruik te profiteren van de door het Unierecht toegekende voordelen.

50 In het bijzonder berust de vaststelling van fraude op een samenstel van bij elkaar passende aanwijzingen waaruit zowel een objectief als een subjectief gegeven blijkt.

En:

Cussens, ECLI:EU:C:2017:881:

het beginsel van het verbod van misbruik in die zin moet worden uitgelegd dat het, los van een nationale maatregel die daaraan werking geeft in de nationale rechtsorde, rechtstreeks kan worden toegepast (...) zonder dat het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van gewettigd vertrouwen zich daartegen verzetten.

Dat betekent dat de vreemdeling om die reden niet in aanmerking kan komen voor een verblijfsvergunning, maar ook niet zal worden uitgezet.

Het kan ook zo zijn dat je tot de conclusie komt dat er sprake is van een reëel en voorzienbaar risico op vervolging danwel een 3 EVRM behandeling, maar je niet tot de conclusie kunt komen dat sprake is van misbruik. De vraag wanneer hiervan sprake is zal van geval tot geval moeten worden beoordeeld. In die gevallen kun je de aanvraag niet afwijzen op grond van het misbruikartikel.

In die gevallen waarin je een zaak vanwege een tatoeage in wil willigen, wordt verzocht eerst contact op te nemen met dossierhouder SUA) 10.2.e en/of de dossierhouder bij JZ). Voorafgaand contact opnemen geldt

ook voor zaken waarin je tot de conclusie komt dat een 3 EVRM risico aan uitzetting in de weg staat, maar je de aanvraag wilt afwijzen wegens voornoemd misbruik.

5. Afstemming

Dit bericht is afgestemd met JZ en A&B.

Informatiebericht SUA

Van	IND / SUA
Auteur(s)	10.2.e
Telefoonnummers	10.2.e
Nummer & Titel	IB 2019/30 Beoordeling aanvragen asielzoekers uit <u>Bahrein</u>
Kenmerk (digijust)	
Hoofdtak	Asiel
InformIND Thema	Asiel landenpagina's / informatie overige landen
Geldig vanaf	22-03-2019
Geldig tot en met	22-03-2022

1. Aanleiding

Naar aanleiding van een individuele asielzaak van een afgewezen asielzoeker uit Bahrein die in oktober 2018 naar Bahrein is verwijderd en vervolgens is gearresteerd en veroordeeld, is er recent veel publiciteit ontstaan. De Staatssecretaris heeft overigens benadrukt dat geen conclusies kunnen worden getrokken over de causaliteit tussen betrokkene's arrestatie en veroordeling in Bahrein en hetgeen hij in Nederland in de asielprocedure naar voren heeft gebracht. Deze zaak staat thans ook volop in de aandacht van de Tweede Kamer.

2. Inhoud

Voor Bahrein geldt dat uit verschillende bronnen blijkt dat de mensenrechtensituatie in de laatste jaren verslechterd is. Dit geldt met name voor kritische geluiden vanuit de oppositie op het bewind, mensenrechtenactivisten en journalisten en de vrijheid van meningsuiting, vereniging en vergadering.

Gelet hierop en in het licht van de gebeurtenissen rond de bovenvermelde individuele zaak, is het wenselijk extra aandacht te hebben voor de behandeling van Bahreinse asielaanvragen.

3. Instructie:

Voordat een beslissing wordt genomen in een Bahreinse asielzaak, dient contact te worden opgenomen met de dossierhouders binnen JZ 10.2.e) en SUA (10.2.e).

4. Afstemming

Dit bericht is afgestemd met directie A&B en JZ.

Informatiebericht SUA

Van IND / SUA
Auteur(s) 10.2.e
Telefoonnummer 10.2.e

Nummer & Titel IB 2019/31 Surinaamse toeziende voogdij

Kenmerk (digijust)
InformIND Thema B7/3.2.3 Vc
Geldig vanaf 26-03-2019
Geldig tot en met 25-03-2022

1. Aanleiding

Vanuit de uitvoering is de vraag gerezen of een Surinaamse toeziend voogd toestemming moet geven voor vertrek van zijn kind naar Nederland op grond van B7/3.2.3 Vc.

2. Verwachting

De inhoud van dit informatiebericht zal niet worden opgenomen in de Vc.

3. Inhoud/Toelichting

De rechtbank Den Haag heeft op 22 oktober 2015 een uitspraak gedaan in een zaak over kinderonthoering, waarin de rechtbank ingaat op de rechtsfiguur toeziende voogdij naar Surinaams recht:

“De toeziende voogdij is geregeld in de artikelen 419 tot en met 429 van het Surinaamse Burgerlijk Wetboek (hierna: SBW). Volgens artikel 424 SBW bestaan de verplichtingen van de toeziende voogd in het waarnemen van de belangen van de minderjarige, wanneer deze met die van de voogd in strijd zijn. De artikelen 425 tot en met 427 SBW hebben betrekking op toezicht op verplichtingen van de voogd van vermogensrechtelijke aard. Artikel 428 SBW bepaalt dat de toeziende voogd, indien –samengevat– de voogdij niet wordt uitgeoefend, benoeming van een nieuwe voogd dient te bewerkstelligen, en intussen alle daden van voogdij moet verrichten die geen uitstel dulden.

Uit de door de rechtbank Den Haag bij het Internationaal Juridisch Instituut opgevraagde informatie kan worden afgeleid dat de taak van de toeziende voogdij vooral gelegen is op het vermogensrechtelijke vlak.

Naar het oordeel van de rechtbank Den Haag houdt de toeziende voogdij naar Surinaams recht aldus niet in dat aan de vader een gezagsrecht toekomt in de zin van artikel 7 lid 2 onder a van het (analoog toegepaste) Verdrag (lees: het Haagse Verdrag inzake de burgerrechtelijke aspecten van internationale kinderonthoering van kinderen van 25 oktober 1980). [...] Dat betekent dat de moeder geen toestemming van de vader behoefde voor de verhuizing van de minderjarigen naar Nederland”.

De integrale uitspraak van de rechtbank is hier bijgevoegd.

https://ind.pucoverheid.nl/doc/PUC_1273454_1/.

4. Hoe te handelen

De IND volgt de hiervoor aangehaalde uitspraak.

Voor het vreemdelingenrecht geldt eveneens dat de Surinaamse toezienaar voogd geen gezagsrecht heeft. Dit betekent dat geen toestemmingsverklaring van de Surinaamse toezienaar voogd voor het vertrek van zijn kind(eren) naar Nederland op grond van B7/3.2.3 Vc hoeft te worden overgelegd.

5. Afstemming

Dit informatiebericht is afgestemd met RVN en JZ.

Informatiebericht SUA

Van IND / SUA
Auteur(s) 10.2.e
Telefoonnummer(s) 10.2.e

Nummer & Titel IB 2019/35 Overgehevelde informatie uit onderdeel B10 (EU-Recht) van de uitgefaseerde Leidraad Regulier

Kenmerk (digijust)
Hoofdtak Regulier
InformIND Thema B10/2
Relatie met B10/2 Vc
Geldig vanaf 29-03-2019
Geldig tot en met 29-03-2022

1. Aanleiding

In dit informatiebericht zijn, *ter archivering*, relevante actuele passages opgenomen die eerder in de Leidraad Regulier stonden en die niet zijn opgenomen in een informatiebericht of in werkinstructie 2018/4.

2. Verwachting

De overgebleven passages uit de Leidraad zijn inhoudelijk niet gewijzigd. Er zal (blijven) worden gezien of deze passages in de nabije toekomst alsnog deel kunnen uitmaken van een informatiebericht of van een werkinstructie.

3. Inhoud/ toelichting

De overgehevelde passages uit de voormalige Leidraad worden per passage onder elkaar weergegeven. Elke passage is steeds eerst, vetgedrukt, voorzien van het onderwerp waarop de tekst betrekking heeft. De benaming van het onderwerp is letterlijk uit de voormalige Leidraad overgenomen.

-Werkwijze indien bezwaar tegen datum beschikking: alsnog ingangsdatum datum afgifte document

Het komt voor dat een vreemdeling bezwaar maakt tegen het feit dat de ingangsdatum van het document niet overeenkomt met de datum van afgifte. In dat geval wordt geadviseerd om in de bezwaarfase na te gaan op welke datum de vreemdeling zijn document heeft afgehaald. Vervolgens kan via een vrije aanvraag een nieuw document worden besteld met datum afgifte als ingangsdatum. Wordt het bezwaar daarentegen ongegrond verklaard, en gaat de vreemdeling vervolgens in beroep, dan zal de rechtbank het beroep gegrond moeten verklaren - onder verwijzing naar artikel 11(1) van de richtlijn.

-Aantonen duurzame relatie

Wanneer een familielid zijn verklaring dat hij een duurzame relatie onderhoudt met de EU-burger, die gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer, onderbouwt met bewijs, dient de IND dit bewijs te beoordelen, en in voorkomend geval dient te motiveren waarom het bestaan van een duurzame relatie niet is aangetoond. In dat geval kan, ter motivering van het standpunt dat een duurzame relatie niet is aangetoond, niet louter worden volstaan met een verwijzing naar het ontbreken van de BRP-inschrijving.

-Recht op studiefinanciering

EU-studenten die zijn aangemerkt als verblijfsgerechtigden op grond van art. 8.12, eerste lid, onder c, Vb komen niet in aanmerking voor een studiebeurs om in hun levensonderhoud te voorzien. Wel kunnen zij in aanmerking komen voor vergoeding van les- en collegegelden.

Gebleken is echter dat DUO aan EU-studenten die volgens de IND slechts arbeid van bijkomende aard verrichten, een volledige beurs (dus zowel voor het levensonderhoud als voor vergoeding van les- en collegegelden) verlenen. Arbeid van bijkomende aard wordt namelijk door DUO aangemerkt als reële en daadwerkelijke arbeid. EU-studenten die volgens DUO reële en daadwerkelijke arbeid verrichten, worden door deze instantie derhalve aangemerkt als economisch actief. Dit houdt dan in dat zij volgens DUO recht hebben op een volledige studiebeurs op grond van art. 12 EG (discriminatieverbod op grond van nationaliteit) en art. 24 RI 2004/38.

Gelet op het vorenstaande wordt het verblijf van een EU-student die arbeid van bijkomende aard verricht, niet beëindigd indien hij een volledige beurs ontvangt. De IND blijft deze vreemdeling wél aanmerken als EU-student en niet als economisch actieve burger van de Unie.

-Huiselijk geweld en EU verblijfsrecht

De onderstaande regeling is bedoeld voor EU-onderdanen (inclusief EER-onderdanen en Zwitsers) die verblijf konden ontlenen aan het EU-recht en dit verblijf dreigen te verliezen vanwege huiselijk geweld.

Waar denken we dan aan?

- Aan de economisch niet-actieve die voor haar bestaansmiddelen afhankelijk was van de (huwelijks) partner die zich schuldig heeft gemaakt aan huiselijk geweld.
- Aan de economisch actieve die vanwege het huiselijk geweld niet langer in staat is om de economische activiteiten te continueren.
- Aan de student die vanwege het huiselijk geweld niet langer in staat is de studie voort te zetten.
- Aan de werkzoekende economisch actieve die deze status is kwijtgeraakt, omdat hij/zij door het huiselijk geweld niet meer in staat is zich te begeven op de arbeidsmarkt.

Het is dus niet bedoeld voor:

- Vreemdelingen die zelfstandig hun bestaansmiddelen genereren.
- Vreemdelingen die ook na het huiselijk geweld hun economische activiteit continueren.
- Vreemdelingen die ook na het huiselijk geweld blijven studeren.
- Vreemdelingen die ook na het huiselijk geweld in staat zijn zich te begeven op de arbeidsmarkt

Het is evenmin de bedoeling dat louter om onderstaande regeling op hen te kunnen toepassen, EU-onderdanen worden aangemerkt als werkzoekende, hoewel de grondslag van deze aanname twijfelachtig is.

- Indien slachtoffers van huiselijk geweld die verblijf genieten op grond van het gemeenschapsrecht voortzetting van hun verblijf hier te lande beogen, dient in de eerste plaats te worden gezien of, en zo ja in hoeverre, het gemeenschapsrecht hiertoe mogelijkheden biedt. Dit is ingegeven door praktische overwegingen en het belang van de vreemdeling. Voor voortgezet verblijf op grond van artikel 3.51, eerste lid, aanhef en onder k, Vb (onder MoMi luidt de beperking 'humanitair niet-tijdelijk') zijn immers leges verschuldigd. Het behoud van het gemeenschapsrecht is daarentegen kosteloos. Als het slachtoffer van huiselijk geweld noch op grond van het EU-recht noch op grond van het nationale recht een verblijfsrecht heeft gehad, kan hij een aanvraag indienen voor de verlening van een vvr-bep humanitair tijdelijk wegens huiselijk geweld (B8/2 Vc).

- Slachtoffers van huiselijk geweld die onderdaan zijn van EU, EER en Zwitserland kunnen worden aangemerkt als economisch niet-actieve en op deze wijze hun verblijf continueren. Bij een (aanvullend) beroep op de publieke middelen zal de belangenafweging altijd ten gunste van de betrokkene uitvallen, mits de betrokkene het huiselijk geweld op dezelfde wijze heeft aangetoond als bij voortgezet verblijf na huiselijk geweld op grond van artikel 3.51, eerste lid, aanhef en onder k, Vb (Zie verder B9/8.6, B9/11 en B9/18.2 Vc). Het huiselijk geweld moet in Nederland hebben plaatsgevonden. Als het huiselijk geweld behalve in Nederland ook in het buitenland heeft plaatsgevonden (er is dus sprake geweest van huiselijk geweld in Nederland én in het buitenland), dan kunnen buitenlandse aangiftes en verklaringen van buitenlandse artsen etc. ook bij de beoordeling worden betrokken. Als gevolg van de afschaffing van de meldplicht voor EU-burgers, EER-onderdanen en Zwitsers wordt niet meer vooraf getoetst of aan de verblijfsvoorwaarden van het EU-recht wordt voldaan. Er wordt vanuit gegaan dat deze categorie een verblijfsrecht heeft totdat uit onderzoek het tegendeel blijkt. Dit vindt plaats naar aanleiding van een melding van de sociale dienst dat betrokkene een uitkering heeft aangevraagd. In het kader van de beoordeling van deze melding wordt door de IND rekening gehouden met het slachtofferschap van huiselijk geweld. De medewerker die meldingen van de sociale dienst beoordeelt, neemt contact op met een contactpersoon gender. Als wordt vastgesteld dat betrokkene zijn verblijfsrecht op grond van het EU-recht behoudt, dan wijzigt de medewerker die de melding van de sociale dienst heeft behandeld in INDiGO de verblijfscode overeenkomstig het besluit.

Na vijf jaar kunnen zij in aanmerking komen voor duurzaam verblijf. Zie in dit kader ook het AUA-informatiebericht van 22 april 2015, 'instructie toets middelen van bestaan bij EU-duurzaam'. Indien is geoordeeld dat betrokkene een redelijk beroep op de bijstand heeft gedaan (vanwege het slachtofferschap van huiselijk geweld) kan de periode waarin bijstand is genoten worden aangemerkt als rechtmatig verblijf dat meetelt voor de opbouw van duurzaam verblijf. De mogelijkheid bestaat overigens ook dat betrokkene rechtmatig verblijf heeft behouden op grond van artikel 8.15, vierde lid, Vb.

- Voor derdelanders bestaat een aparte regeling. Zolang het huwelijk of het geregistreerde partnerschap niet in juridische zin is verbroken, blijft de derdelander op grond hiervan een verblijfsrecht behouden - tenzij de hoofdpersoon Nederland verlaat. Blijkens art. 13, tweede lid, aanhef en onder c, richtlijn 2004/38 leiden scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap niet tot verlies van het verblijfsrecht van de derdelander indien bijzonder schrijnende situaties zulks rechtvaardigen, bijvoorbeeld wanneer een familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld.

Een en ander is in art. 8.15, vierde lid, aanhef en onder d, Vb geïmplementeerd in de nationale regelgeving. Let op, het vorenstaande is ook van toepassing op derdelanders die een duurzame (niet geregistreeerde) relatie hebben onderhouden met een gemeenschapsonderdaan. Zie hierna onder het kopje "Art. 8.15 (4) Vb ook voor ongehuwde partners" de uitleg hiervan.

- Bij een (aanvullend) beroep op de publieke middelen zal de belangenafweging altijd ten gunste van de betrokkene uitvallen, mits de betrokkene het huiselijk geweld op dezelfde wijze heeft aangetoond als bij voortgezet verblijf na huiselijk geweld op grond van artikel 3.51, eerste lid, aanhef en onder k, Vb (Zie verder B9/ 8.6, B9/ 11 Vc en B9/18.2).
- Na vijf jaar kan men in aanmerking komen voor duurzaam verblijf. Zie in dit kader ook het AUA-informatiebericht van 22 april 2015, 'instructie toets middelen van bestaan bij EU-duurzaam'. Indien is geoordeeld dat betrokkene een redelijk beroep op de bijstand heeft gedaan (vanwege het slachtofferschap van huiselijk geweld) kan de periode waarin bijstand is genoten worden aangemerkt als rechtmatig verblijf dat meetelt voor de opbouw van duurzaam verblijf. De mogelijkheid bestaat overigens ook dat betrokkene rechtmatig verblijf heeft behouden op grond van artikel 8.15, vierde lid, Vb.
- Indien een derdelander zich niet heeft laten registreren of nimmer heeft beschikt over een EU-document, maar wel kan aantonen dat hij/zij in het verleden rechten kon ontlenen aan het EU –recht, dient hij/zij zich alsnog te registreren bij het IND loket of alsnog een EU-document aan te vragen voordat het bovenstaande eveneens van toepassing is op hem/haar.

-Geen wijziging aantekening verblijfsdocument bij artikel 8.15 Vb

Indien het verblijfsrecht van een gemeenschapsonderdaan van buiten EU/ EER/ Zwitserland op grond van artikel 8.15 Vb niet wordt beëindigd, kan deze derdelander zijn of haar EU-document behouden voorzover de geldigheidsduur ervan niet is verstreken. De aantekening 'familielid van een burger van de Unie' kan namelijk niet worden gewijzigd, aangezien richtlijn 2004/38 deze mogelijkheid niet biedt. Dat bijvoorbeeld het huwelijk juridisch is verbroken, maakt dit niet anders. Indien de geldigheidsduur van het document is verstreken, kan door middel van het formulier 'aanvraag om toetsing aan het gemeenschapsrecht' een nieuw document worden aangevraagd.

Dit is echter niet nodig indien de vreemdeling op grond van artikel 8.17 Vb in aanmerking komt voor duurzaam verblijf. In dat geval kan de vreemdeling een document aanvragen dat het duurzame verblijfsrecht tot uitdrukking brengt.

Informatiebericht SUA

Van IND / SUA
Auteur(s) 10.2.e
Telefoonnummer 10.2.e

Nummer & Titel IB 2019/45 Procedure afstandsverplichting van Nigerianen
aangepast

Kenmerk (digijust) 2578159
Hoofdtak Nederlanderschap
InformIND Thema Afstand

Relatie met
Geldig vanaf 24-04-2019
Geldig tot en met 24-11-2021

1. Aanleiding

Naar aanleiding van overleg met de Nigeriaanse ambassade op 16 april 2019 is de procedure met betrekking tot de afstandsverplichting van Nigerianen aangepast. DMB is akkoord gegaan met deze nieuwe werkwijze op 18 april 2019.

2. Verwachting

De instructie uit dit informatiebericht leidt niet een aanpassing van de Handleiding. Nigeria blijft geclassificeerd als B-land ("Geen automatisch verlies, maar het doen van afstand is mogelijk").

3. Inhoud/Toelichting

Tijdens het overleg met de Nigeriaanse ambassade van 16 april 2019 is gebleken, dat de Nigeriaanse ambassade een afstandsverklaring met het ingenomen paspoort van de betrokkene naar Nigeria stuurt, ter registratie door de president. Gebleken is echter dat noch de ambassade noch de betrokkene zelf ooit nog bericht ontvangt over het akkoord en de registratie in Nigeria van de afstandsverklaring. Verder heeft de ambassade aangegeven dat de ambassade namens de president bevoegd is om de afstandsverklaring in ontvangst te nemen, hetgeen een herhaling is van een eerdere brief van dezelfde strekking van de Nigeriaanse ambassade uit 2007).

4. Hoe te handelen

De IND accepteert de verklaring van de Nigeriaanse ambassade als bewijs dat een Nigeriaan al het mogelijke heeft gedaan om afstand te doen van zijn Nigeriaanse nationaliteit (maar er niet in is geslaagd om het definitieve bewijs te overleggen). Aan de hand van deze verklaring van de Nigeriaanse ambassade, waarmee de betrokkene heeft aangegeven afstand te doen van de Nigeriaanse nationaliteit en zijn paspoort heeft ingeleverd, sluit de IND de procedure onder de noemer "al het mogelijke gedaan". De verklaring van de Nigeriaanse ambassade moet wel gelegaliseerd zijn.

Nigeria blijft op de Landenlijst een B-land.

5. Afstemming

Dit informatiebericht is afgestemd met DMB en RVN.

Informatiebericht SUA

Van IND / SUA
Auteurs **10.2.e** (gezinsmigratie, **010.2.e**)
10.2.e (mvv-vereiste, **10.2.e**
10.2.e (mvv-vereiste, **010.2.e**
10.2.e (EDT-loket, **10.2.e**

Nummer & Titel IB 2019/46 MVV-vereiste en evenredigheidsbeginsel

Hoofdtak Regulier/ Asiel
InformIND Thema B1/4.1 – B1/3.3

Relatie met
Geldig vanaf 30-04-2019
Geldig tot en met 30-03-2022

1. Aanleiding

Op 29 maart 2019 (ECLI:NL:RVS:2019:1001) heeft de AbRS een uitspraak gewezen die van invloed is op de vraag of de hardheidsclausule (artikel 3.71, derde lid, Vb) noopt tot vrijstelling van het mvv-vereiste.

2. Inhoud/Toelichting

De AbRS heeft overwogen dat uit de Gezinsherenigingsrichtlijn en vaste jurisprudentie van het HvJEU volgt dat gezinshereniging de algemene regel is. Gelet hierop mag de IND haar beoordelingsruimte niet op een manier gebruiken dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de richtlijn, namelijk de bevordering van gezinshereniging, en aan het nuttig effect daarvan.

De IND moet bij haar beoordeling het Unierechtelijke evenredigheidsbeginsel betrekken. Gelet op dit beginsel en de Gezinsherenigingsrichtlijn, legt de Afdeling de hardheidsclausule (artikel 3.71, derde lid, Vb) zo uit dat de IND in bepaalde gevallen de omstandigheid dat een vreemdeling aan alle overige verblijfsvoorwaarden voldoet moet betrekken in haar beoordeling of die vreemdeling in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste.

Volgens de AbRS moet bij 'bepaalde gevallen' gedacht worden aan zaken waarin een vreemdeling bijzondere, persoonlijke feiten en omstandigheden aanvoert, die wellicht op zichzelf genomen niet voldoende zijn voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van de hardheidsclausule, maar in combinatie met de omstandigheid dat die vreemdeling aan alle overige verblijfsvoorwaarden voldoet er wel toe kunnen leiden dat het in dat geval onevenredig zou zijn om vast te houden aan het mvv-vereiste en dat toepassing van de hardheidsclausule dus in de rede ligt.

In de zaak die tot de uitspraak heeft geleid was sprake van een Somalische vreemdeling. In het kader van haar beroep op de hardheidsclausule wees zij er op dat er geen Nederlandse vertegenwoordiging in Somalië is, waardoor zij naar Ethiopië of Kenia zou moeten reizen om daar een mvv aan te vragen. Omdat het voor haar onmogelijk is om aan reisdocumenten te komen, zou zij niet per vliegtuig, maar over land naar één van deze landen moeten reizen, aldus de vreemdeling. Verder wees zij op de algemene veiligheidssituatie in Somalië, haar gezondheidsklachten en de

omstandigheid dat de Internationale Organisatie voor Migratie geen begeleiding biedt bij terugkeer naar Somalië. Deze omstandigheden zijn weliswaar betrokken bij de beoordeling van de vraag of de vreemdeling in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste, maar ten onrechte is niet beoordeeld of het, gelet op deze omstandigheden, onevenredig bezwarend zou zijn om een mvv van de vreemdeling te verlangen, indien zij daarnaast aan alle overige verblijfsvoorwaarden zou voldoen.

3. Hoe te handelen

Uit deze uitspraak kan dus **NIET** worden afgeleid dat in het kader van ieder beroep op de hardheidsclausule moet worden onderzocht of aan alle overige verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Grofweg laat zich een viertal categorieën onderscheiden:

1. Allereerst is van belang dat de uitspraak alleen ziet op gezinsmigratiezaken. De AbRS baseert haar oordeel namelijk op de gezinsherenigingsrichtlijn. In alle andere zaken wordt bij de beroep op de hardheidsclausule dus niet onderzocht of aan alle overige verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.
2. Als de vreemdeling geen bijzondere, persoonlijke feiten en omstandigheden aanvoert, dan wel feiten en omstandigheden aanvoert die evident niet wijzen op een onbillijkheid van overwegende aard bij toepassing van het mvv-vereiste, is het niet nodig om te onderzoeken of aan alle overige verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. In die gevallen kan het beroep op de hardheidsclausule meteen worden afgewezen en is het niet nodig om te onderzoeken of aan alle overige verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.
3. Als in het kader van een beroep op de hardheidsclausule daarentegen wél bijzondere, persoonlijke feiten en omstandigheden worden aangevoerd die op zichzelf genomen niet voldoende zijn voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van de hardheidsclausule, bestaat aanleiding om te onderzoeken of aan alle overige verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dit kan een uitvoerig onderzoek betekenen, waarbij de overige verblijfsvoorwaarden één voor één moeten worden onderzocht. Het zal echter ook voorkomen dat op het eerste gezicht duidelijk is dat niet wordt voldaan aan een bepaalde voorwaarde (bijvoorbeeld het paspoortvereiste). In dat geval is verder onderzoek niet nodig en kan worden volstaan met de opmerking dat aan die bepaalde voorwaarde niet wordt voldaan, waarna het beroep op de hardheidsclausule wordt afgewezen.
4. Ook kan het voorkomen dat bijzondere, persoonlijke omstandigheden worden aangevoerd die op zichzelf al voldoende zijn om de hardheidsclausule toe te passen. In dat geval bestaat uiteraard geen aanleiding om te onderzoeken of aan de overige verblijfsvoorwaarden wordt voldaan, maar wordt direct vrijgesteld van het mvv-vereiste op grond van de hardheidsclausule.

Ad 3.

Als richtsnoer kan gelden dat het voldoen aan alle overige verblijfsvoorwaarden doorslaggevend is om het beroep op de hardheidsclausule te honoreren, als de aangevoerde bijzondere, persoonlijke feiten en omstandigheden sterk neigen naar een onbillijkheid van overwegende aard als wordt vastgehouden aan het mvv-vereiste maar net niet voldoende zijn om op zichzelf een geslaagd beroep op de hardheidsclausule te kunnen rechtvaardigen.

Voor alle andere gevallen waarin de aangevoerde bijzondere, persoonlijke omstandigheden dus minder sterk neigen naar een onbillijkheid van overwegende aard, kunnen geen richtsnoeren worden gegeven. Per geval zal moeten worden bezien of het voldoen aan alle overige verblijfsvoorwaarden in combinatie met de

aangevoerde feiten en omstandigheden voldoende is om het beroep op de hardheidsclausule te honoreren.

4. Afstemming

De inhoud van dit informatiebericht is afgestemd met DMB, JZST en medewerkers van het EDT-loket.

Informatiebericht SUA

Van	IND / SUA
Auteur	10.2.e
Telefoonnummer	10.2.e
Nummer & Titel	IB 2019/50 Werkwijze n.a.v. Afdelingsuitspraak inzake toepassing art. 4:6 Awb in Dublinzaken
Kenmerk (digijust)	2586004
Hoofdtak	Asiel
InformIND Thema	Dublin
Relatie met	Uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) van 25 oktober 2018 - 201709307/1/V3 (ECLI:NL:RVS:2018:3504)
Geldig vanaf	06-05-2019
Geldig tot en met	06-11-2021

1. Aanleiding

De Afdeling heeft in bovengenoemde uitspraak geoordeeld dat opvolgende asielaanvragen waarbij de eerdere aanvraag niet in behandeling is genomen op grond van art. 30 Vw (omdat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van de asielaanvraag), niet langer met toepassing van artikel 4:6 van de Awb kunnen worden afgedaan. Immers, het niet in behandeling nemen van de eerdere aanvraag betreft geen afwijzend besluit, omdat dit niet strekt tot inhoudelijke beoordeling van de aanvraag. In dit informatiebericht wordt toegelicht hoe de medewerkers in spoor 1 (Dublin) in het vervolg om kunnen gaan met opvolgende asielaanvragen.

2. Inhoud/Toelichting

Het feit dat de aanvraag niet meer op grond van 4:6 Awb kan worden afgedaan, betekent niet dat er daarom altijd (en automatisch) sprake is van nieuwe feiten en omstandigheden. Zo blijkt uit C2/6.4. Vc 'Opvolgende aanvraag zonder nieuwe elementen of bevindingen', het volgende: *Met 'nieuwe elementen of bevindingen' wordt hetzelfde bedoeld als 'nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 4:6 Awb.*

Gelet hierop wordt de werkwijze voor beslissers in spoor 1 niet heel anders dan voorheen. Zo kan de motivering worden aangevangen met een verwijzing naar de eerdere beschikking (als betrokkene geen beroep heeft ingediend) en/of uitspraak in de vorige procedure. Daarna kan, als daarvan sprake is, worden ingegaan op de ingebrachte 'nieuwe elementen of bevindingen' waarna in veel gevallen kan worden afgesloten met de conclusie dat de aanvraag wederom niet in behandeling wordt genomen o.g.v. art. 30 Vw. De beoordeling ziet in dit geval niet op het vaststellen van óf er sprake is van een nieuw element, maar enkel of dit element kan leiden tot een andere conclusie of niet. Enkel in gevallen waarbij sprake is van een geheel nieuw en voor het eerst ingebracht element, denk bijv. aan medische aspecten die na de eerdere procedure zijn ontstaan, zou de conclusie na beoordeling, eventueel anders kunnen uitvallen. Dat wil zeggen, dat het mogelijk blijft om een Dublinclaimant op te nemen in de nationale procedure als sprake is van bijzondere individuele omstandigheden. Let wel dat het gegeven dat sprake is van 'nieuwe

elementen of bevindingen' niet altijd hoeft te betekenen dat de aanvraag niet meer op grond van de Dublinverordening (hierna: Dv) kan worden afgedaan.

3. Hoe te handelen

Hieronder zijn de verschillende varianten die zich kunnen voordoen, nader uitgewerkt.

3.1 Opvolgende aanvraag zonder nieuwe elementen of bevindingen

Als de vreemdeling een opvolgende aanvraag om een verblijfsvergunning asiel indient, zonder dat hij nieuwe elementen of bevindingen naar voren brengt (slechts herhaling van eerdere elementen en/of een verwijzing naar nieuwe (landen)rapporten van een gelijke strekking), dient het voornemen/ de beschikking, onder verwijzing naar de eerdere beschikking en/of uitspraak én een toelichting waarom er geen sprake is van nieuwe elementen of bevindingen, worden afgesloten met de conclusie dat de aanvraag wederom niet in behandeling wordt genomen o.g.v. art. 30 Vw.

3.2 Opvolgende aanvraag met deels of geheel nieuwe elementen of bevindingen

Als de vreemdeling een opvolgende aanvraag om een verblijfsvergunning asiel indient, waarbij deels of geheel nieuwe elementen of bevindingen naar voren worden gebracht, zoals bijv. medische omstandigheden die na de eerste procedure zijn ontstaan, dient het 'nieuwe' element gemotiveerd te worden weerlegd, zoals gebeurt bij een eerste aanvraag. Let wel dat het gegeven dat er sprake is van 'nieuwe elementen of bevindingen' niet hoeft te betekenen dat de aanvraag niet meer op grond van de Dv kan worden afgedaan. De aanvraag kan nog steeds niet in behandeling worden genomen, tenzij er sprake is van bijzondere, individuele omstandigheden, zoals art. 17 Dv-situaties (zie ook C2/5 Vc - 'Discretionaire bepalingen'). In die gevallen bestaat de mogelijkheid om de betrokken vreemdeling op te nemen in de nationale procedure. Dit is echter niet anders dan bij een eerste aanvraag en/of voorheen.

Bij de motivering kan o.a. gebruik gemaakt worden van de volgende bouwstenen:

"De door betrokkene ingebrachte elementen, bevindingen en/of stukken leiden niet tot een ander oordeel dan het oordeel in de vorige procedure. Hiertoe wordt het volgende overwogen."

"Gelet op het bovenstaande wordt geconcludeerd dat er geen sprake is van elementen of bevindingen die aanleiding geven om terug te komen op het oordeel in de eerdere procedure. Derhalve wordt de aanvraag van betrokkene nog steeds niet in behandeling genomen en is er geen reden om de aanvraag inhoudelijk te beoordelen op inwilligbaarheid."

3.3 EDT- of Dublinprocedure

Het is van belang om op te merken dat de uitspraak alleen ziet op de wijze van afdoening (4:6 Awb of 30 Vw) en niet op de te volgen procedure (EDT- of Dublinprocedure). Deze staan in principe los van elkaar. Dat wil zeggen, dat het in beide procedures (EDT of Dublin) mogelijk blijft om tot het oordeel te komen dat de aanvraag wederom niet in behandeling wordt genomen.

Als sprake is van een herhaalde aanvraag vóór overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, is het claimakkoord nog geldig en kan de aanvraag binnen de EDT-procedure worden afgedaan.

Voor zover gemachtigden tijdens de EDT-procedure expliciet aanvoeren dat het, gelet op de uitspraak, niet meer mogelijk is om de aanvraag in de EDT-procedure te behandelen, kan dit standpunt worden weerlegd d.m.v. de beschikbaar gestelde bouwsteen. Let wel dat deze bouwsteen enkel gebruikt dient te worden wanneer gemachtigden hier expliciet een beroep op doen.

Als sprake is van een opvolgende aanvraag ná overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat (waarna de vreemdeling Nederland opnieuw inreist), is er geen sprake van een geldig claimakkoord en dient er opnieuw geclaimd te worden voordat er kan worden beslist op de zaak. Gelet op de termijnen die hiermee gemoeid zijn, is het onmogelijk om deze zaken binnen de EDT-procedure af te handelen. Derhalve, dienen deze zaken, net als nu, nog steeds in de Dublinprocedure afgehandeld te worden. Dit staat echter niet in de weg om tot het oordeel te komen dat de aanvraag wederom niet in behandeling wordt genomen.

3.4 Rechtsgevolgen

Het niet in behandeling nemen van een aanvraag op grond van artikel 30 Vw is van rechtswege een overdrachtsbesluit (artikel 44a Vw). Dat betekent dat een opvolgende aanvraag die wederom niet in behandeling wordt genomen, tevens een overdrachtsbesluit is en van rechtswege tot gevolg heeft dat betrokkene rechtmatig in Nederland verblijft tot aan de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dat in de voorgaande procedure al eerder een overdrachtsbesluit is uitgevaardigd, doet hier niets aan af. Indien betrokkene beroep instelt tegen dit overdrachtsbesluit, worden de rechtsgevolgen niet opgeschort.

3.5 Rechtsmiddelen – afwachten voorlopige voorziening

Als sprake is van een opvolgende aanvraag zonder nieuwe feiten en omstandigheden mag de vovo niet worden afgewacht, zoals reeds neergelegd in C2/11 Vc (*het verzoek om een voorlopige voorziening bij Dublinclaimanten*).

Met inachtneming van de uitspraak kan worden opgemerkt dat het wel of niet afwachten van de vovo niet is gekoppeld aan de afdoening (4:6 Awb of 30 Vw), maar aan de omstandigheid dat er sprake is van een tweede procedure. Hierbij is het wel van belang om te kijken naar de aanvullende voorwaarden in C2/11 Vc (*wat is er in de vorige procedure gebeurd met de vovo?*).

Ook is het van belang op te merken dat de omstandigheid dat de vreemdeling het beroep en de vovo in de vorige procedure heeft ingetrokken, gelezen dient te worden als dat er geen rechtsmiddelen zijn ingediend.

Bij de interpretatie van het begrip ‘nieuwe feiten en omstandigheden’ (C2/11 Vc) kan aansluiting worden gezocht bij de interpretatie van ‘nieuwe elementen of bevindingen’, zoals hiervoor is uiteengezet. Dus in geval er bijv. een (landen)rapport wordt overgelegd dat geen nieuwe inzichten verschaft, kan worden geconcludeerd dat geen sprake is van ‘nieuwe feiten en omstandigheden’. De vovo mag in dat geval niet worden afgewacht. Indien wel sprake is van (deels) ‘nieuwe feiten en omstandigheden’, denk bijv. aan ernstige medische klachten ontstaan na de voorgaande procedure, kan het afwachten van de vovo niet worden onthouden.

4. Verwachtingen

De inhoud van dit IB wordt niet opgenomen in de Vc, nu het een nadere toelichting betreft. Wel wordt bekeken hoe de inhoud van dit IB structureel kan worden gewaarborgd. De bouwstenen worden opgenomen in indigo.

5. Afstemming

Dit bericht is afgestemd met JZ-ST, SUA A&B en unit Dublin.

Informatiebericht SUA

Van IND / SUA
Auteur(s) 10.2.e
Telefoonnummer(s) 10.2.e

Nummer & Titel IB 2019/52 Handelwijze in zaken waarin sprake is van een familiepleegkind dat reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het pleeggezin

Hoofdtak Regulier
InformIND Thema B7/3.7 Vc, B7/ 3.7.1 Vc en B7/ 3.7.2

Geldig vanaf 06-05-2019
Geldig tot en met 05-11-2021

1. Aanleiding

Dit informatiebericht is een update van het informatiebericht 'Handelwijze in zaken waarin sprake is van een familiepleegkind dat reeds in het land van herkomst deel uitmaakt (e) van het pleeggezin' van 3 februari 2017.

Het informatiebericht is aangepast in verband met de afschaffing van de discretionaire bevoegdheid. Ook zijn een aantal kleine tekstuele wijzigingen doorgevoerd.

Het informatiebericht van 3 februari 2017 komt hiermee te vervallen.

2. Verwachting

De inhoud van dit informatiebericht zal niet worden opgenomen in de Vc. Bezien zal worden of de inhoud ervan te zijner tijd kan worden overgeheveld naar een interne werkinstructie.

3. Inhoud/Toelichting

Het kan voorkomen in een familiepleegkinderenzaak dat het familiepleegkind al in het land van herkomst deel uitmaakt (e) van het pleeggezin. Voor deze categorie bestaat op dit moment geen passend beleid.

Het bestaande (familie)pleegkinderenbeleid (artikel 3.28 Vb en B7/ 3.7 Vc), waaraan verblijfsaanvragen van pleegkinderen thans moeten worden getoetst, houdt geen rekening met de situatie dat kinderen reeds in het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van de pleegouder (de referent). Uit de bewoordingen van artikel 3.28 Vb en uit paragraaf B7/3.7 Vc blijkt ook dat wordt uitgegaan van de situatie dat het pleegkind in het land van herkomst nog geen deel uitmaakte van het gezin van de pleegouder. Artikel 3.28 Vb spreekt over aspirant-pleegouders.

Het passende beleidskader voor pleegkinderen die reeds in het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van de pleegouder was het verruimde gezinsherenigingsbeleid (artikel 3.24 Vb oud). Op grond daarvan kon een reguliere verblijfsvergunning onder een beperking verband houdend met gezinshereniging, worden verleend aan een ander familielid van een Nederlander of van een vreemdeling met rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel I, Vw, dan de echtgenoot of echtgenote, de al dan niet geregistreerde partner of het minderjarig kind, indien de vreemdeling naar het oordeel van Minister feitelijk behoort en reeds in het land van herkomst feitelijk behoorde tot het gezin

van de persoon bij wie deze vreemdeling wil verblijven en de achterlating van de vreemdeling naar het oordeel van de Minister onevenredig hard was. Dit beleid is echter per 1 oktober 2012 afgeschaft.

Met de afschaffing van het verruimde gezinsherenigingsbeleid is geen passend beleidskader voor familiepleegkinderen die in het land van herkomst reeds deel uitmaakten van het gezin van de hoofdpersoon meer voorhanden. Aan dit feit is van tevoren onvoldoende aandacht besteed. Ook de discussie met de Kamer, naar aanleiding van de afschaffing van het verruimde gezinsherenigingsbeleid, is alleen gegaan over meerderjarigen (meerderjarige kinderen en ouderen) en de zelfstandige mogelijkheden van meerderjarigen om zich in het land van herkomst te handhaven.

Het gewone gezinsherenigingsbeleid biedt geen oplossing. In artikel 3.14, aanhef en c Vb staat dat het moet gaan om een minderjarig biologisch of juridisch kind van de hoofdpersoon. Een pleegkind is, anders dan een adoptiefkind, geen juridisch kind van de hoofdpersoon. Als er sprake is van een pleegkind, wordt dus niet voldaan aan de voorwaarde dat het moet gaan om een minderjarig biologisch of juridisch kind en kan geen verblijfsvergunning worden verleend op grond van artikel 3.14 Vb.

De toenmalige Staatssecretaris heeft er in 2014 voor gekozen om voor deze categorie voorsnog geen beleid op te stellen, omdat het naar verwachting om een klein aantal vreemdelingen gaat. Voorkomende individuele gevallen konden aan de Staatssecretaris worden voorgelegd. Deze mogelijkheid bestaat echter niet meer, omdat de discretionaire bevoegdheid per 1 mei 2019 is afgeschaft. Omdat het om een zeer klein aantal vreemdelingen gaat, wordt een apart beleidskader voor deze categorie nog immer niet wenselijk geacht. In die gevallen zal naar een maatwerk oplossing moeten worden gezocht binnen de bestaande kaders (artikel 8 EVRM) of door gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid.

4. Hoe te handelen

Als je een zaak tegenkomt van een familiepleegkind dat al in het land van herkomst deel uit maakte van het gezin van de pleegouder, dan leg je de zaak per mail voor aan de SUA portefeuillehouders adoptie- en pleegkinderen en artikel 8 EVRM als wordt voldaan aan alle hierna genoemde voorwaarden:

1. Er wordt voldaan aan de algemene toelatingsvoorwaarden van artikel 16 Vw (middelen van bestaan, openbare orde etc.);
2. Er is een voogdijverklaring overgelegd;
3. De pleegouders hebben rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel I, of Nederlander zijn;

In samenspraak met de voornoemde SUA portefeuillehouders zal worden bekeken op welke wijze binnen de bestaande kaders (artikel 8 EVRM) dan wel door gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid een passende oplossing kan worden gevonden.

5. Afstemming

De inhoud van dit informatiebericht is met JZ en DMB afgestemd.

Informatiebericht SUA

Van	SUA/RVN
Auteur(s)	10.2.e
Telefoonnummer(s)	10.2.e
Nummer & Titel	IB 2019/64 Uitspraak ABRvS 201602834/1/V6 d.d. 8 februari 2017; Verzoek om vrijstelling afstandsverplichting na verlening Nederlandschap is een aanvraag in de zin van art 1:3 Awb.
Kenmerk (digijust)	2630701
Hoofdtak	Naturalisatie
InformIND Thema	Artikel 9, lid 1, aanhef en onder b, en lid 3, RWN, artikel 15, lid 1, aanhef en onder d, RWN; artikel 58 en 60 BVVN
Geldig vanaf	19-06-2019
Geldig tot	19-12-2021

1. Aanleiding

Vanwege vragen uit de uitvoering zijn enkele wijzigingen doorgevoerd in het informatiebericht IB 2017/25 van 15 maart 2017. Bovendien heeft een juridische duiding van ondergenoemde uitspraak van de ABRvS door JZ geleid tot aanpassing van het informatiebericht. Dit informatiebericht komt in de plaats van IB 2017/25.

2. Verwachting

In de loop van 2019 zal de inhoud van dit informatiebericht worden verwerkt in de Handleiding.

3. Toelichting

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft bij uitspraak van 8 februari 2017 (ABRvS 201602834/1/V6) geoordeeld dat de systematiek van de RWN er niet aan in de weg staat dat de Minister -na verlening van het Nederlandschap - een genaturaliseerde alsnog ontheft van zijn afstandsverplichting. Dat betekent dat een (expliciet of impliciet) verzoek om ontheven te worden van de afstandsverplichting, nadat het Nederlandschap is verleend, aangemerkt moet worden als een aanvraag in de zin van artikel 1:3 Awb.

4. Inhoud

Uitgangspunt blijft dat na de verlening of verkrijging van het Nederlandschap niet meer met succes een beroep kan worden gedaan op één van de beleidsmatige uitzonderingscategorieën, die zijn geformuleerd voor de nadere uitvoering van art 9 lid 1 aanhef en onder b RWN en zijn vastgelegd in art. 6 RvVN. De ABRvS zegt daar ook niets over in bovengenoemde uitspraak. Uit de door de betrokkene ondertekende bereidheidsverklaring blijkt immers dat hij in verband met het doen van afstand is gewezen op deze uitzonderingscategorieën. Ook is hij daarbij verwezen naar de autoriteiten van het land, waarvan hij de nationaliteit bezit, voor het verkrijgen van informatie over het doen van afstand. Van betrokkene wordt verwacht dat hij/zij voor het indienen van het naturalisatieverzoek zich voldoende via zijn eigen autoriteiten op de hoogte heeft gesteld over alle voorwaarden die voor hem/haar gelden bij het doen van afstand van zijn oorspronkelijke nationaliteit.

Kort samengevat geldt het volgende:

Ontheffing van een afstandsverplichting is mogelijk:

- Als na het KB blijkt dat op betrokkene een van de vrijstellingsgronden van artikel 9 lid 3 RWN van toepassing is op de datum van het KB. Bijvoorbeeld als betrokkene gehuwd blijkt te zijn geweest met een Nederlander op de datum van het KB (geldt ook voor geregistreerde partner van een Nederlander); of
- Als na het KB na jaren van pogingen van betrokkene om afstand te doen, gebleken is dat de betreffende autoriteiten daar niet aan meewerken (zie artikel 58 lid 3 jo art. 60 BVVN). Deze omstandigheid blijkt eerst geruime tijd na het KB; of
- Als na het KB blijkt dat afstand doen van de vreemde nationaliteit feitelijk en/of juridisch niet meer mogelijk is, omdat na het KB de wetgeving van het land van de oorspronkelijke nationaliteit is gewijzigd waardoor het niet meer mogelijk is om afstand te doen.

Geen ontheffing van een afstandsverplichting mogelijk:

Een verzoek om ontheffing van de afstandsverplichting wordt geweigerd als betrokkene daarvoor ten aanzien van één van de bestaande beleidsmatige uitzonderingscategorieën van art 9 lid 1 aanhef en onder b RWN feiten en/of omstandigheden aanvoert die hij ook al voor de naturalisatiedatum had kunnen weten of zich had kunnen realiseren. Ook gewijzigde persoonlijke omstandigheden of gewijzigde omstandigheden in het land van oorspronkelijke nationaliteit na verkrijging van het Nederlanderschap kunnen niet leiden tot ontheffing van de afstandsverplichting. Als na de naturalisatie bijvoorbeeld de leges voor afstand van de andere nationaliteit zijn verhoogd of de wetgeving omtrent erfrecht is gewijzigd, waardoor betrokkene nu substantieel financieel nadeel lijdt, wordt een verzoek om ontheffing van de afstandsverplichting geweigerd en ten leste het Nederlanderschap ingetrokken op grond van artikel 15 lid 1 onder d RWN. Juist omdat van betrokkene wordt verwacht dat hij na de naturalisatie zo snel mogelijk alles in werking zet om afstand te doen van zijn oorspronkelijke nationaliteit komen wijzigingen in het vreemde recht of wijzigingen in zijn persoonlijke omstandigheden, gedateerd van na het naturalisatiebesluit, voor rekening van betrokkene. Zie verder hieronder bij 'voor de beeldvorming'.

Niet zelf beslissen, maar voorleggen aan SUA

In de praktijk kunnen zich echter uitzonderlijke omstandigheden voordoen die niet te voorzien en niet vooraf in een beleidsregel te vatten zijn. Het gaat dan om andere situaties dan hierboven beschreven. De minister is dan bevoegd om te komen tot ontheffing van de afstandsverplichting of over te gaan tot intrekking van het Nederlanderschap (zie artikel 60 BVVN). In verband met een eenduidige beleidsuitvoering moet een uitzonderlijk geval dan ook worden voorgelegd aan SUA. Let wel, het gaat hier alleen om de uitzonderlijke gevallen. Verzoeken, die worden afgewezen (bijvoorbeeld vanwege de hieronder genoemde voorbeelden) of die worden ingewilligd (vanwege de redenen bij bovenvermelde bullets) hoeven niet aan SUA te worden voorgelegd.

Voor de beeldvorming: geen uitzonderlijke omstandigheden zijn bijvoorbeeld:

- betrokkene heeft na zijn naturalisatie kinderen gekregen die door zijn afstand doen ook die andere nationaliteit zullen verliezen;
- na zijn naturalisatie zijn zijn kinderen in het land van herkomst gaan wonen en om hen te bezoeken heeft hij zijn oorspronkelijke nationaliteit nodig;
- betrokkene is na zijn naturalisatie verhuisd naar het land van zijn andere nationaliteit en moet het land verlaten (of hij ondervindt op een andere wijze nadeel) als hij van die nationaliteit afstand doet;
- betrokkene kan na zijn naturalisatie in aanmerking komen voor een nieuwe baan (of heeft al een andere baan aangenomen) maar moet daarvoor zijn oorspronkelijke nationaliteit behouden;

-betrokkene is na zijn naturalisatie benoemd als erfgenaam in een testament, maar hij kan die erfenis alleen verkrijgen of te gelde maken als hij de oorspronkelijke nationaliteit behoudt;

(Zie ook [ABRvS 8 mei 2019, 201807072/1, HBV](#)).

Het beoordelingskader voor een verzoek om ontheffing van een afstandsverplichting en het beoordelingskader voor een intrekking van het Nederlanderschap op grond van artikel 15 lid 1 onder d RWN zijn hetzelfde (zie ook artikel 60 BVVN). Dit betekent dat de door betrokkene na zijn naturalisatie tot Nederlander aangevoerde redenen om toch niet van zijn oorspronkelijke nationaliteit afstand te (kunnen) doen in a) een verzoek om geen afstand meer te hoeven doen dan wel in b) een beoordeling of er een intrekkingbeschikking ex artikel 15 lid 1 onder d RWN moet worden genomen, altijd hetzelfde moeten worden gewogen. Het maakt voor de beoordeling van de aangevoerde redenen dus niet uit of er een besluit op een ontheffingsverzoek dan wel een intrekkingbeschikking moet worden genomen.

5. Hoe te handelen

Als een genaturaliseerde tijdens de behandeling van de afstandsverplichting een verzoek doet om ontheffen te worden van die afstandsverplichting, dan mag dat verzoek niet meer worden afgedaan met de standaardbrief dat dit enkel voorafgaande aan de verlening in de naturalisatieprocedure naar voren gebracht had kunnen worden. Dit verzoek dient te worden aangemerkt als een aanvraag in de zin van de artikel 1:3 Awb. Op die aanvraag moet een (gemotiveerd) besluit in de zin van artikel 1:3, derde lid, Awb worden genomen. Deze beoordeling wordt neergelegd in een beschikking, waartegen rechtsmiddelen (bezwaar, beroep en hoger beroep) kunnen worden aangewend. Is het verzoek om ontheffing onvoldoende gemotiveerd, dan wordt herstelverzuim geboden.

Het alsnog indienen van het verzoek om ontheffing, schort de lopende procedure niet op. De voor die procedure gangbare termijnen blijven in beginsel van kracht. Indien positief wordt beslist op het verzoek tot ontheffing, wordt de lopende afstandsprocedure gelijktijdig afgerond.

Indien het verzoek om alsnog ontheffen te worden van de afstandsplicht, wordt afgewezen, dan wijst de IND de verzoeker er in het besluit op dat hij/zij nog steeds afstandsplichtig is. Tevens wordt in het besluit verzocht om binnen 4 weken aan te geven of hij/zij van plan is gehoor te geven aan de afstandsverplichting. Geeft verzoeker aan dat hij/zij de afstandsverplichting nakomt, dan gelden in beginsel de normale termijnen voor de onderliggende procedure. Eventueel kan op basis van een gemotiveerd verzoek uitstel worden verleend voor het doen van afstand. In het geval verzoeker aangeeft de afstandsverplichting niet na te zullen komen, of niet reageert, kan meteen worden overgegaan tot het uitbrengen van een voornemen tot intrekking van het Nederlanderschap, ook als er een bezwaarschrift wordt ingediend tegen de afwijzing van het ontheffingsverzoek.

6. Afstemming

Dit informatiebericht is afgestemd met DRVN, DJZ en DMB.

Informatiebericht SUA

Van	IND / SUA
Auteur(s)	10.2.e
Telefoonnummer	10.2.e
Nummer & Titel	IB 2019/72 Verblijfsrechtelijke situatie na intrekking Nederlandschap (Art. 14.1 RWN)
Kenmerk (digijust)	2640388
Hoofdtak	Asiel / Nederlandschap / Regulier
InformIND Thema	Procesoverstijgend
Relatie met	Asiel, regulier, naturalisatie
Geldig vanaf	30-06-2019
Geldig tot en met	30-12-2021

1. Aanleiding

Dit informatiebericht is een update in de huidige layout van het gelijknamige informatiebericht van 10 februari 2014. Er zijn geen inhoudelijke wijzigingen doorgevoerd.

2. Verwachting

Geen bijzonderheden.

3. Inhoud/Toelichting

De IND kan, als blijkt dat in de optie of naturalisatieprocedure onjuiste informatie is verstrekt of informatie is achtergehouden, het Nederlandschap onder toepassing van artikel 14 lid 1 Rijkswet op het Nederlandschap (RWN) intrekken. Na intrekking is de betrokken persoon weer vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet. Of de vreemdeling dan een verblijfsrecht heeft hangt af van de verblijfssituatie voorafgaand aan de verlening of verkrijging van het Nederlandschap. In dit informatiebericht worden de verschillende mogelijke situaties toegelicht. Deze toelichting geldt ook voor personen die voor 1 april 2003 (inwerkingtreding artikel 14 lid 1 RWN) Nederlander zijn geworden, identiteitsfraude hebben gepleegd en ten aanzien van wie is geconcludeerd dat het Nederlandschap nooit is verkregen omdat de juiste personalia niet op het KB staan.

4. Hoe te handelen

Vreemdelingen die vóór hun naturalisatie of optie in het bezit waren van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd dan wel een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd waarvan, op het moment van beoordelen van het verblijfsrecht, de geldigheidsduur nog niet is verstreken.

Deze personen vallen na intrekking van het Nederlandschap terug op de verblijfstitel die zij voorafgaand aan de verlening van het Nederlandschap bezaten. Voorwaarde is dat de persoon geacht kan worden nooit Nederlander te zijn geweest. Daarvan is sprake als de intrekking terugwerkt tot het moment van de verlening van de Nederlandse nationaliteit of als het rechtsgevolg aan het KB is onthouden. In de situatie dat sprake is van een herleeft verblijfsrecht moet worden beoordeeld of de informatie die na verlening van het Nederlandschap bekend is geworden op grond van de Vreemdelingenwet aanleiding geeft het verblijfsrecht te beëindigen. Is dat niet het geval dan kan de

vreemdeling op aanvraag in het bezit worden gesteld van het bij de verblijfstitel behorende verblijfsdocument.

Vreemdelingen die vóór hun naturalisatie of optie in het bezit waren van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd waarvan, op het moment van beoordelen van het verblijfsrecht, de geldigheidsduur is verstreken.

De vreemdeling heeft in deze situatie geen verblijfsrecht meer maar kan op aanvraag in het bezit worden gesteld van een verblijfsvergunning regulier of asiel, als aan toepasselijke voorwaarden voor verlening daarvan is voldaan. De onjuiste of onvolledige gegevensverstrekking wordt bij de beoordeling van de verblijfsaanvraag betrokken.

Vreemdelingen die vóór inwerkingtreding van artikel 14 lid 1 RWN (1 april 2003) Nederlander zijn geworden en van wie het Nederlanderschap niet wegens identiteitsfraude (maar op grond van een andere vorm van fraude) is ingetrokken.

In deze situatie werkt de intrekking terug tot de datum van inwerkingtreding van artikel 14 lid 1 RWN. De persoon wordt geacht vanaf het moment van verlening van het Nederlanderschap tot 1 april 2003 Nederlander te zijn geweest. Als gevolg van de verlening of verkrijging van het Nederlanderschap is de verblijfstitel van rechtswege vervallen. De vreemdeling heeft dan ook geen verblijfsrecht meer maar kan op aanvraag in het bezit worden gesteld van een verblijfsvergunning regulier of asiel, als aan toepasselijke voorwaarden voor verlening daarvan is voldaan. De onjuiste of onvolledige gegevensverstrekking wordt bij de beoordeling van de verblijfsaanvraag betrokken.

5. Afstemming

Omdat geen inhoudelijke aanpassingen zijn doorgevoerd ten aanzien van het informatiebericht van 10 februari 2014, heeft geen nieuwe afstemming plaatsgevonden.

Informatiebericht SUA

Van	IND / SUA
Auteur(s)	10.2.e
Telefoonnummer	10.2.e
Nummer & Titel	IB 2019/80 (Aanpassing Verblijfsregeling Mensenhandel)
Kenmerk (digijust)	2656055
Hoofdtak	Asiel / Regulier
InformIND Thema	Asiel themapagina's / Vw 30 Dublin Procesoverstijgende thema's / Mensenhandel
Relatie met	IB 2019/68
Geldig vanaf	01-08-2019
Geldig tot en met	01-02-2022

1. Aanleiding

Per 1 augustus 2019 is de Verblijfsregeling mensenhandel (opgenomen in B8/3 Vc) aangepast. In dit informatiebericht wordt nadere uitleg gegeven over de gevolgen van de aanpassing van het beleid en de handelwijze in verschillende situaties.

2. Verwachting

De verwachting is dat dit informatiebericht in de komende periode verder aangepast zal worden naar aanleiding van ervaringen in concrete zaken.

Daarnaast zal de procesmatige beschrijving van handelingen op termijn kunnen worden overgeheveld naar de procesbeschrijving voor genderzaken.

3. Inhoud/Toelichting

Kort gezegd houdt de beleidswijziging in dat vreemdelingen die onder de Dublinverordening vallen niet meer direct na de aangifte in het bezit worden gesteld van een verblijfsvergunning. Er geldt geen streeftermijn van 24 uur meer voor deze groep, maar er wordt gewacht met beslissen totdat het OM heeft aangegeven of de aanwezigheid van de vreemdeling in Nederland noodzakelijk is in het belang van de opsporing en vervolging van mensenhandel. In de regel zal het OM dit bericht binnen vier weken na de aangifte naar de IND sturen.

Wanneer het OM aangeeft dat de aanwezigheid van de vreemdeling in Nederland noodzakelijk is, zal een verblijfsvergunning worden verleend (behoudens de 'normale' contra-indicaties). Indien de aanwezigheid van de vreemdeling in Nederland niet noodzakelijk wordt geacht, wordt de aanvraag voortaan afgewezen.

Verder is in het beleid neergelegd dat de IND in bepaalde gevallen (wanneer de vreemdeling niet binnen 3 maanden na de eerste asielaanvraag aangifte heeft gedaan) afwijzend kan beslissen op de aanvraag zonder het bericht van het OM af te wachten.

Tot slot is, mede naar aanleiding van recente jurisprudentie van de Afdeling, opgenomen dat een geplande Dublinoverdracht doorgang kan vinden in de situatie dat de vreemdeling te kennen heeft gegeven aangifte te willen doen, maar daar voorafgaand aan de overdracht – vanwege wachttijden – niet toe in de gelegenheid is gesteld.

Het voorgaande betekent dat (veel) vaker dan voorheen een B8/3-aanvraag van een Dublinclaimant afgewezen zal worden. Daarnaast zal het de nodige inspanningen van de betrokken ketenpartners (politie, OM, IND en DT&V) vergen om de uiterste overdrachtsdatum (verder: UOD) te halen. Tot aan het besluit op de aanvraag mag de vreemdeling immers niet worden overgedragen, en dat geldt ook voor de termijn waarin de vreemdeling nog bezwaar kan maken. Wanneer bezwaar is ingesteld, schort dit de UOD op (dit is opgenomen in de eveneens gewijzigde paragraaf B1/7.2 van de Vc). De overdrachtstermijn van (in beginsel) 6 maanden begint, gelet op artikel 29 van de Dublinverordening, opnieuw te lopen na het besluit op bezwaar in de B8-procedure.

Hieronder wordt voor een aantal situaties aangegeven hoe gehandeld dient te worden.

4. Hoe te handelen

Overgangsrecht

Het beleid treedt onmiddellijk in werking. Dit betekent dat alle ambtshalve aanvragen (M55-formulieren) die op of na 1 augustus 2019 binnenkomen, onder het nieuwe beleidskader vallen.¹

Dublinclaimant zonder asielaanvraag

Ook vreemdelingen die geen asiel aanvragen, kunnen onder de Dublinverordening vallen. Bijvoorbeeld wanneer zij niet rechtmatig in Nederland verblijven, maar wel asiel hebben aangevraagd in een andere lidstaat. Voor deze groep geldt dat zij in beeld kunnen komen bij AVIM door de wens om aangifte te doen, of doordat zij tijdens of na een strafrechtelijk traject in aanraking komen met AVIM, of doordat ze in het vreemdelingentoezicht worden aangetroffen door AVIM of KMar en er gewag van maken slachtoffer van mensenhandel te zijn.

Bij AVIM wordt de vreemdeling in Eurodac gecontroleerd en hieruit kan een treffer voortkomen. In dat geval vraagt AVIM de Unit Dublin om een claim te leggen bij de verantwoordelijke lidstaat. Wanneer de vreemdeling op dat moment direct aangifte wil doen, start de B8-procedure. Er is dan voldoende tijd om het bericht van het OM af te wachten en deze procedure binnen de UOD af te ronden; de aangifte is immers helemaal aan het begin van het Dublinproces gedaan. Wanneer de vreemdeling niet meteen aangifte wil doen, kan hij in aanmerking komen voor de bedenktijd. In dat geval start de B8-procedure dus pas later, nadat de vreemdeling aangifte heeft gedaan.

Dublinclaimant met asielaanvraag

Aangifte binnen 3 maanden na asielaanvraag

Indien binnen drie maanden na het indienen van de asielaanvraag aangifte is gedaan, geldt het volgende:

- Controleer in INDIGO of bij de Unit Dublin of er al een UOD bekend is. Informeer DT&V (wanneer er al een Dublinbesluit is genomen en het overdrachtdossier dus bekend is bij DT&V) en IND Dublin over het feit dat een B8-aanvraag is gedaan en dat het bericht van het OM wordt afgewacht.
- Controleer bij DT&V of er al een overdracht gepland is. Indien er een overdracht gepland is, wordt in overleg met DT&V gezien of de overdracht geannuleerd moet worden, zodat de Dublinclaimant de beslissing op zijn

¹ Dit geldt dus ook als de aangifte al voor die datum is gedaan. Het gaat om het moment van de aanvraag bij de IND.

aanvraag in Nederland kan afwachten. De IND neemt hiertoe contact op met DT&V Dublin.

- Er wordt gewacht met beslissen op de aanvraag totdat een bericht van het OM is ontvangen. Beslis zo snel mogelijk na ontvangst van het bericht van het OM; de streeftermijn is voor zowel een inwilliging, als een afwijzing 24 uur.² In de tussentijd kan wel gewoon op de asielaanvraag worden beslist, voor zover dat nog niet is gebeurd.³
- Mocht in de tussentijd blijken dat er redenen zijn om de Dublinprocedure niet voort te zetten, wordt de aanvraag (behoudens de 'normale' contra-indicaties) ingewilligd met ingang van de datum na die waarop is besloten om de vreemdeling op te nemen in de nationale procedure. Er is dan immers geen sprake meer van een vreemdeling op wie de Dublinverordening van toepassing is.
- Als uit het bericht van het OM blijkt dat de aanwezigheid van de vreemdeling in Nederland niet noodzakelijk is, wordt de aanvraag afgewezen omdat niet aan de beperking is voldaan. NB: dit bericht staat gelijk aan een voortijdige beëindiging van het onderzoek.
- Als uit het bericht van het OM blijkt dat de aanwezigheid van de vreemdeling wel noodzakelijk is in Nederland, wordt de aanvraag (behoudens de 'normale' contra-indicaties) ingewilligd met ingang van de datum dat is aangetoond dat aan alle voorwaarden is voldaan. Dat is dus de datum van ontvangst van het positieve bericht van het OM.
- In het afwijzende besluit wordt in de rechtsmiddelenclausule opgenomen dat het bezwaarschrift mag worden afgewacht. NB: dit geldt niet wanneer er sprake is van een afwijzing op grond van openbare orde of wanneer de vreemdeling in vreemdelingenbewaring zit.
- Indien een bezwaarschrift wordt ingediend, schort dit de UOD op (zie B1/7.2 Vc). De gender contactpersoon maakt dit per e-mail kenbaar aan de Unit Dublin van de IND en Dublin DT&V. De Unit Dublin informeert de betreffende lidstaat hierover.
- In alle zaken wordt gecontroleerd of er tijdig bezwaar is ingediend. Hierbij wordt rekening gehouden met de postweek. Wanneer geen bezwaar (of een niet tijdig bezwaar) is ingediend, wordt de DT&V hierover geïnformeerd zodat de overdracht ingepland kan worden.
- Na ontvangst van het bezwaarschrift wordt een herstel verzuim termijn van twee weken gegeven voor het indienen van de gronden (hier wordt een postweek bij opgeteld voor het interne proces van de IND).
- Zo snel mogelijk na de ontvangst van de gronden van bezwaar, wordt beslist op het bezwaarschrift. Bij voorkeur wordt beslist voor de UOD die gold toen de aanvraag door de IND werd ontvangen.⁴
- In het besluit op bezwaar wordt in de rechtsmiddelenclausule opgenomen dat het beroep geen opschortende werking heeft en dat de vovo in beginsel mag worden afgewacht. Als de UOD in gevaar komt, kan in overleg met DT&V schriftelijk worden meegedeeld dat de vovo niet meer mag worden afgewacht gelet op de naderende UOD (paragraaf B1/7.2 onder d, Vc). Houd

² Dit is geen wettelijke of in het beleid vastgelegde termijn, maar wordt wel als uitgangspunt gehanteerd om de beslisprocedure zo snel mogelijk af te ronden.

³ Het feit dat de vreemdeling aangifte heeft gedaan van mensenhandel staat immers los van de inhoudelijke Dublinprocedure.

⁴ Het standpunt dat een ingediend bezwaarschrift in de reguliere procedure de UOD opschort moet nog uitgedeed worden. Dus wanneer nog binnen de oorspronkelijke UOD op het bezwaarschrift beslist en overgedragen kan worden, heeft dit de voorkeur. Er kan sprake zijn van een samenloop van opschortingen indien er tevens een voorlopige voorziening is toegewezen in de Dublinprocedure.

als vuistregel aan dat dit ongeveer 6 weken voor de UOD gedaan kan worden.

- Na het verzenden van het besluit op bezwaar worden DT&V Dublin en IND Dublin geïnformeerd dat de overdracht kan worden ingepland.

Aangifte niet binnen 3 maanden na asielaanvraag

In het beleid is opgenomen dat deze aanvragen afgewezen *kunnen* worden zonder het bericht van het OM af te wachten. Uitgangspunt is dat het bericht van het OM wordt afgewacht, wanneer dit de UOD niet in gevaar brengt.

Wanneer de aangifte niet binnen drie maanden na het indienen van de asielaanvraag is gedaan, geldt het volgende.

Controleren van de UOD en annuleren van de overdracht

- Direct na de ontvangst van de aangifte wordt de UOD gecontroleerd en wordt contact opgenomen met DT&V om na te gaan of er al een overdracht is gepland. In overleg met DT&V wordt gezien of de vlucht geannuleerd moet worden.
- Let op: de vreemdeling kan gedurende de aanvraagfase en de termijn voor het instellen van bezwaar niet worden overgedragen.

Bepaling mogelijke spoedafhandeling door politie en OM

Als de UOD over meer dan 10 weken verstrijkt, dan kan de 'gewone' procedure gevolgd worden. Dit betekent dat het bericht van het OM wordt afgewacht en er na ontvangst van dit bericht wordt beslist. Rappelleer bij het OM als er vier weken na de aangifte nog geen bericht van het OM is ontvangen, om zo de snelheid in de zaak te houden.

Wanneer de UOD over minder dan 10 weken verstrijkt, wordt de volgende werkwijze gevolgd:

- Er wordt contact opgenomen met de politie. Gevraagd wordt om – in overleg met het OM – de zaak met spoed af te handelen, zodat er tijdig en met inachtneming van het bericht van het OM beslist kan worden.
- Om tijdig te kunnen beslissen, zal het bericht van het OM ongeveer 8 weken vóór het verstrijken van de UOD binnen moeten komen bij de IND. Dit omdat de vreemdeling gedurende de termijn voor het beslissen op de aanvraag en het instellen van bezwaar (4 weken) niet overgedragen kan worden en de DT&V nog voldoende tijd moet hebben om een overdracht te plannen.
- Wanneer een spoedafhandeling mogelijk is, wordt het bericht van het OM afgewacht en wordt direct na de ontvangst daarvan beslist. DT&V Dublin en IND Dublin worden ingelicht; als de vreemdeling na 4 weken geen bezwaar instelt kan een overdracht worden gepland.

Spoedafhandeling door politie en OM niet mogelijk; bericht OM afwachten vanwege inhoudelijke redenen

- Wanneer een spoedafhandeling door politie en OM niet mogelijk is, dan wordt hen gevraagd of er, ondanks de late aangifte, inhoudelijke redenen zijn om het besluit van het OM af te wachten (bijvoorbeeld wanneer sprake is van een kansrijke aangifte met mogelijke opsporingsindicaties in Nederland).
- Dat de vreemdeling vanwege de wachttijden niet eerder aangifte kon doen, is geen reden om het bericht van het OM af te wachten.

- Wanneer de politie/OM aangeven dat er sprake is van voornoemde inhoudelijke redenen, wordt het bericht van OM afgewacht ondanks het risico dat de UOD verstrijkt.

Spoeaafhandeling door politie en OM niet mogelijk; bericht OM niet afwachten

- Wanneer er geen inhoudelijke redenen zijn om het bericht van het OM af te wachten, wordt de aanvraag afgewezen zonder het bericht van het OM.
- In het besluit wordt de standaard passage opgenomen dat niet wordt voldaan aan de gevraagde beperking.

De bezwaar- en beroepsfase

- Het bezwaarschrift heeft opschortende werking. NB: dit geldt niet wanneer er sprake is van een afwijzing op grond van openbare orde, wanneer de vreemdeling in vreemdelingenbewaring zit of wanneer het bezwaarschrift te laat is ingediend (zie artikel 73 Vw).
- Gedurende de termijn voor het indienen van bezwaar mag de vreemdeling niet worden overgedragen.
- In het geval van last minute aangiftes, waar niet gelijk na de beschikking bezwaar wordt ingediend, kan het dus zijn dat de UOD gedurende deze termijn verstrijkt. Op dit moment zien we helaas geen mogelijkheden om dit te voorkomen.
- Indien een bezwaarschrift wordt ingediend, schort dit de UOD op. De overdrachtstermijn van 6 maanden begint opnieuw te lopen na de beslissing op het bezwaarschrift.
- De gender contactpersoon informeert de IND Unit Dublin en DT&V Dublin over het ingediende bezwaarschrift en het opschorten van de UOD. De Unit Dublin informeert de verantwoordelijke lidstaat hierover.
- Wanneer na vier weken geen bezwaarschrift is ingediend en –wanneer er sprake is van een te laat ingediend bezwaarschrift- volgens de gebruikelijke werkwijze is bepaald dat de termijnoverschrijding niet verschoonbaar is, wordt de DT&V hierover geïnformeerd zodat een overdracht kan worden gepland. Als het bezwaarschrift niet tijdig is ingediend, heeft het bezwaar geen opschortende werking en kan de overdracht eveneens worden ingepland (zie artikel 73, derde lid, Vw).
- Na ontvangst van het bezwaarschrift wordt een termijn van twee weken gegeven voor het indienen van de gronden (hier wordt een postweek bij opgeteld voor het interne proces van de IND).
- Zo snel mogelijk na de ontvangst van de gronden van bezwaar, wordt beslist op het bezwaarschrift. Bij voorkeur wordt beslist voor de UOD die gold toen de aanvraag door de IND werd ontvangen (zie voetnoot 1).
- In zaken waarin is beslist zonder het bericht van het OM af te wachten, zal dit bericht in de bezwaarfase alsnog binnenkomen. Dit bericht wordt betrokken in de beslissing op bezwaar, echter de afwijzingsgrond (het niet voldoen aan de beperking) blijft gelijk.
- In het besluit wordt in de rechtsmiddelenclausule opgenomen dat het beroep geen opschortende werking heeft. Als de UOD in gevaar komt, kan in overleg met DT&V schriftelijk worden meegedeeld dat de vovo niet meer mag worden afgewacht gelet op de naderende UOD (paragraaf B1/7.2 onder d, Vc). Houd als vuistregel aan dat dit ongeveer 6 weken voor de UOD gedaan kan worden.
- DT&V wordt geïnformeerd dat de overdracht kan worden ingepland.

Risico dat OM aangeeft dat aanwezigheid van de vreemdeling noodzakelijk is, terwijl de vreemdeling al is overgedragen?

- Deze situatie zal niet voorkomen omdat het bericht van het OM gelet op de afgesproken termijnen alsnog zal binnenkomen in de bezwaarfase. Dan is de vreemdeling nog in Nederland.

Wanneer de UOD verstrijkt vóórdat de vreemdeling is overgedragen

- Door het verstrijken van de UOD is de vreemdeling geen Dublinclaimant meer.
- Dit scenario zal waarschijnlijk alleen voorkomen in de bezwaarfase van een zaak, omdat er bij een zaak waarin de UOD bijna verloopt zal worden beslist zonder het bericht van het OM af te wachten.
- Als in bezwaar alsnog het bericht binnenkomt dat de aanwezigheid van de vreemdeling in Nederland niet noodzakelijk is, is het onderzoek dus beëindigd en voldoet de vreemdeling ook in bezwaar niet aan de beperking die voor 'niet-Dublinclaimanten' geldt (er loopt immers geen strafrechtelijk onderzoek meer).
- Wanneer het OM aangeeft dat de aanwezigheid van de vreemdeling in Nederland wel noodzakelijk is, kan de vergunning verleend worden.

Geen aangifte, wel wens kenbaar gemaakt en schriftelijk verzoek/aanvraag door advocaat

In deze zaken wordt onder verwijzing naar de Afdelingsuitspraak van 21 december 2018 ([AbRS 21 december 2018, 201704363/1](#)) de volgende lijn gehanteerd:

- Zolang de aangifte (M55) niet is doorgezonden door de politie, is er geen sprake van een aanvraag.
- Ook andere uitingen waaruit de wens om aangifte te doen blijkt of zou kunnen blijken zijn niet aan te merken als aanvraag, vergelijk de passage waarin de Afdeling oordeelt dat ook de zienswijze in de Dublinzaak niet is aan te merken als aanvraag.
- Als er bezwaren zijn tegen de handelwijze van de politie waardoor de vreemdeling niet (tijdig) aangifte van mensenhandel kan doen, kan de vreemdeling zich wenden tot de politie.
- Deze werkwijze wordt ondersteund door de vovo-afwijzingen van de Afdeling (201904324/3/V3) en van de rechtbank Zwolle (VK 19/4635), waarin de advocaat ook een beroep had gedaan op de usp van de rechtbank Rotterdam.⁵ Uit deze uitspraken kan worden afgeleid dat de wens tot het doen van aangifte niet in de weg staat aan de Dublinoverdracht.
- In deze gevallen kan de DT&V dus doorgaan met overdrachtshandelingen.

Aanvraag via formulier humanitair tijdelijk (schrijnend pad)

In situaties dat de vreemdeling vanwege de wachtlijsten nog geen aangifte kan doen van mensenhandel, kan het voorkomen dat een gemachtigde het aanvraagformulier voor het schrijnend pad gebruikt om toch een B8-aanvraag in te dienen. In deze zaken kan eerst contact worden opgenomen met de gemachtigde om aan te geven dat de aanvraag geen enkele zin heeft en zal worden afgewezen. Als de aanvraag toch wordt doorgezet, kan deze worden afgewezen op grond van het mvv-vereiste.

⁵ In deze uitspraak (AWB 19/4101) oordeelde de rechtbank dat de vreemdeling niet mag worden overgedragen zonder in de gelegenheid te zijn geweest in Nederland aangifte te doen van mensenhandel en daarmee een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd aan te vragen.

De vreemdeling heeft een aanvraag ingediend terwijl heel duidelijk is dat hij niet aan de beperking voldoet en eveneens duidelijk is dat voor de gevraagde beperking een andere route gevolgd moet worden (de kennisgeving van de aangifte die de politie doorzendt en die ambtshalve als aanvraag wordt aangemerkt). De aanvraag wordt afgewezen op grond van het mvv-vereiste, waardoor het bezwaar geen opschortende werking heeft.

Digitale aangifte

In één zaak heeft een advocaat per brief kenbaar gemaakt een aanvraag te willen indienen, waarbij wordt verwezen naar een digitaal ingediende aanvraag. Het is echter niet mogelijk om digitaal aangifte te doen van mensenhandel en bovendien is er geen sprake van een door de politie doorgezonden aangifte (M55). In voorkomende gevallen kan dus de lijn worden gevolgd die ook geldt in zaken waarin de vreemdeling schriftelijk bij de IND kenbaar maakt een aanvraag te willen indienen.

Feitelijk bezwaar en piketvovo tegen overdracht

Wanneer sprake is van een bezwaar tegen de feitelijke overdracht met daaraan gekoppeld een piketvovo, dan wordt gehandeld conform Informatiebericht 2019/68.

Vreemdelingenbewaring

Vreemdelingenbewaring ter fine van Dublinoverdracht – kale Dublinclaimant

Een kale Dublinclaimant (een vreemdeling die in aanraking komt met AVIM en een Eurodac-hit blijkt te hebben) wordt in de regel in bewaring gesteld ter fine van de Dublinoverdracht (artikel 59a Vw). Wanneer deze vreemdeling tijdens zijn detentie aangeeft aangifte te willen doen van mensenhandel, kan hem de bedenktijd worden gegund. Het gaat immers om een illegaal in Nederland verblijvend gesteld slachtoffer van mensenhandel. In het beleid staat hierover vermeld: de IND verleent de bedenktijd aan vreemdelingen die zich in vreemdelingenbewaring bevinden uitsluitend als het OM en de politie of KMar hiermee akkoord gaan (paragraaf B8/3.1 Vc).

Als de vreemdeling direct aangifte wil doen, dan wordt gezien of de aanvraag in bewaring kan worden afgehandeld (de vreemdeling moet binnen zes weken na het claimakkoord worden overgedragen vanuit vreemdelingenbewaring). In de regel zal hiervoor een spoedprocedure van de politie en het OM nodig zijn. NB: het bezwaarschrift heeft gelet op artikel 73, lid 4, Vw geen opschortende werking omdat de vreemdeling in bewaring zit.

Zodra duidelijk is dat het tijds technisch niet mogelijk is om de procedure in vreemdelingenbewaring af te handelen, zal de bewaring moeten worden opgeheven.

Vreemdelingenbewaring ter fine van Dublinoverdracht – na asiel

Wanneer sprake is van een situatie dat de vreemdeling de wens kenbaar heeft gemaakt om aangifte te doen, maar hiertoe (nog) niet in de gelegenheid is gesteld, worden de bewaring en de overdracht voortgezet. Dit is dezelfde situatie als is beschreven in Informatiebericht 2019/68.

Wanneer AVIM de aangifte wel opneemt tijdens de vreemdelingenbewaring, geldt zoals hierboven beschreven dat wordt bekeken of de procedure tijdens de

vreemdelingenbewaring kan worden afgedaan. Wanneer dat niet mogelijk is, zal de bewaring moeten worden opgeheven.

Contactgegevens

Hieronder staan de contactgegevens van de verschillende betrokken organisaties:

IND

E **10.2.g** @ind.nl

T 088 – **10.2.g**

IND Unit Dublin

E **10.2.g**.Overdrachten@ind.nl

T 088 – **10.2.g**

DT&V Dublin

E **10.2.g**@dtv.minvenj.nl

T 0880 -**10.2.g**

OM:

E **10.2.g** @om.nl

T 06 - **10.2.g**

Politie:

E **10.2.g** @politie.nl

Post:

Politie Midden-Nederland

LCC B8

Postbus 8300

3503 RH Utrecht

5. Afstemming

Dit informatiebericht is afgestemd met de IND (JZ, SUA, en A&B), DT&V, DMB, politie en OM.

Informatiebericht SUA

Van	IND / SUA
Auteur(s)	10.2.e
Telefoonnummer	10.2.e
Nummer & Titel	IB 2019/81 Ambtshalve toets schrijnende situatie
Kenmerk (digijust)	2581022
Hoofdtak	Asiel / Regulier
InformIND Thema	afschaffen discretionaire bevoegdheid / ambtshalve toets schrijnendheid / artikel 3.6ba Vb
Relatie met	
Geldig vanaf	31 juli 2019
Geldig tot en met	30 januari 2022

1. Aanleiding

In de [Kamerbrief](#) van 29 januari 2019 heeft de Staatssecretaris aangegeven dat de discretionaire bevoegdheid komt te vervallen. In plaats daarvan wordt HIND gemandateerd met de bevoegdheid om tijdens de eerste aanvraagprocedure ambtshalve een verblijfsvergunning regulier op schrijnende omstandigheden te verlenen. Dit is vastgelegd in artikel 3.6ba, eerste lid, Vb. In dit informatiebericht wordt uitgelegd hoe moet worden omgegaan met deze nieuwe bevoegdheid.

Daarnaast zijn er een aantal categorieën gecreëerd voor groepen die op grond van artikel 3.4, vierde lid, Vb 3.48, derde lid, onder b, Vb en 3.51, derde lid, Vb een verblijfsvergunning op (niet-) tijdelijk humanitaire gronden kunnen krijgen. Zie hiervoor respectievelijk artikel 3.16a VV en artikel 3.24aa, eerste en tweede lid, VV.

2. Verwachting

SUA zal dit IB voor het eind van het jaar vervangen door een openbare Werkinstructie.

3. Inhoud/Toelichting

3.1 Juridisch kader

In artikel 3.6ba, eerste lid, Vb staat:

Tot het moment waarop de beslissing op een eerste in Nederland ingediende aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd of een eerste in Nederland ingediende aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onherroepelijk is geworden, kan ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd worden verleend onder een andere beperking dan voorzien in artikel 3.4, eerste lid, indien sprake is van een schrijnende situatie die gelegen is in een samenstel van bijzondere omstandigheden die de vreemdeling betreffen.

De nadere uitwerking vind je terug in paragraaf B11/2.5 van de Vreemdelingen-circulaire.

3.2 In welke aanvragen ambtshalve toetsen aan een schrijnende situatie?

Alleen bij eerste in Nederland ingediende aanvragen toetst de IND aan een schrijnende situatie in de zin van artikel 3.6ba Vb. In een tweede of opvolgende aanvraag kan een vreemdeling derhalve nooit meer in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op grond van schrijnende omstandigheden.

De IND toetst niet ambtshalve aan een schrijnende situatie in de zin van artikel 3.6ba Vb bij:

- Tweede/opvolgende aanvragen;
- Als het niet een aanvraag voor bepaalde tijd betreft;
- MVV/TEV aanvragen voor een vreemdeling die in het buitenland verblijft;
- Verlengingen en intrekkingen;
- Als de aanvraag buiten behandeling wordt gesteld;
- Vreemdelingen op wie de Dublinverordening van toepassing is (zie 4.3.1);
- Indien er sprake is van NV of OO signalen (zie 3.2.1);
- Als je de aanvraag inwilligt op basis van het gevraagde doel of een resttoets.

Zie hiervoor ook het stroomschema in de bijlage.

Indien er in de eerste in Nederland ingediende aanvraag niet ambtshalve aan een schrijnende situatie wordt getoetst (bijvoorbeeld bij Dublin), en de vreemdeling dient vervolgens een nieuwe aanvraag in (voor een verblijfsdoel waarbij normaliter wel ambtshalve aan artikel 3.6ba Vb wordt getoetst), dan wordt deze nieuwe aanvraag aangemerkt als een tweede aanvraag waarin we niet ambtshalve toetsen aan een schrijnende situatie.

Dus ongeacht of we bij een eerste in Nederland ingediende aanvraag wel of niet ambtshalve toetsen, deze aanvraag blijft aangemerkt als eerste aanvraag. Het gevolg is dat in een aantal situaties bij een vreemdeling dus nimmer getoetst zal worden of sprake is van een schrijnende situatie in de zin van art. 3.6 ba Vb.

Casus A:

Een vreemdeling heeft een ambtshalve afgeleide asielvergunning (na mvv) in het kader van nareis. Verlenging van de vva-bep wordt afgewezen, zonder toets aan schrijnende omstandigheden. Vervolgens vraagt de vreemdeling medisch aan. De aanvraag medisch wordt aangemerkt als de eerste in Nederland ingediende aanvraag. Bij deze aanvraag toets je ambtshalve aan schrijnende omstandigheden.

Casus B:

Een vreemdeling heeft een verblijfsvergunning regulier in het kader van gezinshereniging (na mvv). Na 5 jaar vraagt zij een sterker verblijfsdoel voor bepaalde tijd aan. Tijdens deze wijziging beperking, toets je ambtshalve aan schrijnende omstandigheden. Let op: als de vreemdeling niet mvv-plichtig is en een vvr-aanvraag heeft ingediend, wordt die aanvraag gezien als eerste aanvraag.

Casus C:

Een vreemdeling heeft in 2018 een asielaanvraag ingediend die is afgewezen. Hiertegen is geen beroep aangetekend. Vervolgens dient de vreemdeling na 1 mei 2019 een aanvraag medisch in, en vult zijn aanvraag aan met bijzondere omstandigheden. Omdat dit geen eerste aanvraag is, worden de bijzondere omstandigheden niet ambtshalve getoetst. De vreemdeling komt niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van 3.6ba Vb.

Casus D:

Een vreemdeling dient in mei 2019 een asielaanvraag in. Tijdens het nader gehoor komen er schrijnende omstandigheden naar voren waardoor de vreemdeling in aanmerking zou kunnen komen voor een verblijfsvergunning conform 3.6ba Vb. Uit het asielrelaas blijkt dat de vreemdeling ook een inwilliging kan krijgen op grond van zijn asielaanvraag. De vreemdeling krijgt dan een inwilliging op asiel, en niet op artikel 3.6ba Vb.

3.2.1 Nationale veiligheid, ongewenstverklaring en inreisverbod

Zoals ook in de paragraaf B11/2.5 van de Vc staat, worden aanvragen van vreemdelingen die een gevaar vormen voor de nationale veiligheid, niet ambtshalve getoetst aan schrijnende omstandigheden. Indien er een ongewenstverklaring is opgelegd, of een inreisverbod ligt, wordt er ook niet ambtshalve getoetst aan schrijnende omstandigheden.

3.3. Welke bijzondere omstandigheden kunnen worden meegewogen?

3.3.1 Omstandigheden die zich hebben voorgedaan in Nederland

Omstandigheden die zich in het land van herkomst, of onderweg tijdens de reis naar Nederland hebben voorgedaan, worden in beginsel niet meegewogen in de beslissing of er sprake is van schrijnende omstandigheden. De toets is dus niet te vergelijken met bijvoorbeeld de asieltoets. Eventuele gevolgen die voortvloeien uit situaties die zich buiten Nederland hebben voorgedaan, worden wel meegewogen in de toets. Denk hierbij ook aan psychische problematiek door wat de vreemdeling heeft meegemaakt gedurende zijn verblijf buiten Nederland.

Casus E:

Een vreemdeling breekt in Syrië zijn been, eenmaal in Nederland gaat het tijdens de asielprocedure ontsteken. Hoewel het been reeds gebroken was in het land van herkomst, is de ontsteking wel een omstandigheid die wordt meegewogen in de beslissing.

3.3.2 Omstandigheden die zich hebben voorgedaan buiten Nederland

Indien iemand een regulier verblijfsdoel aanvraagt, en louter bijzondere omstandigheden aandraagt die met het land van herkomst te maken hebben, kun je de vreemdeling doorverwijzen naar asiel. Daar worden deze omstandigheden immers getoetst.

In uitzonderlijke gevallen kan er echter reden zijn om de ogen niet geheel te sluiten voor de omstandigheden in het land van herkomst, of die zich zullen voordoen als betrokkene moet terugkeren naar zijn land van herkomst. Die zijn dan niet als zodanig beslissend, maar kunnen soms wel net de doorslag geven in de weging van de schrijnende situatie. Hierbij kun je denken aan gehandicapte kinderen die in het land van herkomst niet de juiste hulp kunnen ontvangen. De situatie in het land van herkomst kan dus relevant zijn. In zulke zaken, waarin er veel bijzondere omstandigheden spelen, kun je snel opschalen naar het MDT. Op die manier kan er ook het nodige advies worden ingewonnen.

3.3.3 Voorbeelden bijzondere omstandigheden

Hieronder worden een aantal omstandigheden genoemd die meegewogen kunnen worden. Let op, dit is geen uitputtende lijst. Of er sprake is van een schrijnende situatie als bedoeld in artikel 3.6ba Vb hangt af van de individuele omstandigheden van de casus.

Ernstige medische problemen

Medische omstandigheden worden betrokken bij de vraag of iemand zich in een schrijnende situatie bevindt. Hierbij is allereerst van belang hoe ernstig de medische problematiek is. Dat wil niet zeggen dat minder ernstige medische problematiek niet mee wordt genomen. Ook een element dat van belang kan zijn is het feit dat meerdere gezinsleden te maken hebben met medische problematiek. Medische problematiek kan, samen met andere bijzondere omstandigheden leiden tot een schrijnende situatie. De praktijk leert dat deze omstandigheden regelmatig

worden aangedragen. Indien nodig, kan er een BMA-advies worden aangevraagd op advies van het MDT SZ.

Overlijden in Nederland van een gezinslid van de betrokken vreemdeling

Indien gedurende het verblijf in Nederland een gezinslid komt te overlijden, is dit een relevante omstandigheid bij de beoordeling van een schrijnende situatie. Zeker als het gezinslid in Nederland is begraven. De zwaarte van deze omstandigheid hangt ook hierbij wederom af van de individuele omstandigheden van het geval. Tevens is van belang wat de oorzaak is van het overlijden. Indien sprake is van een ongeval waarbij ook nog sprake is van enige rol van Nederlandse overheid (bijvoorbeeld een ongeval op een COA locatie) weegt de omstandigheid dat er een familielid in Nederland is overleden, nog zwaarder in het voordeel van betrokkene mee.

Gender-gerelateerde aspecten

Bij gender-gerelateerde aspecten kun je denken aan eerwraak of huiselijk geweld. Deze omstandigheden kunnen tot een schrijnende situatie leiden. Onderzoek hierbij de ernst van de situatie. Indien dit de enige omstandigheid is die wordt aangedragen, komt de vreemdeling niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op schrijnende omstandigheden. Je kunt de vreemdeling erop wijzen dat hij/zij een reguliere aanvraag voor gender-gerelateerde aspecten kan indienen.

Traumatiserende ervaringen die in Nederland hebben plaatsgevonden

Bij traumatiserende ervaringen die in Nederland hebben plaatsgevonden kan je denken aan rampen of heftige gebeurtenissen. Deze omstandigheden kunnen worden meegenomen bij de beoordeling of er sprake is van een schrijnende situatie. Een voorbeeld hiervan kan een terroristische aanslag zijn.

Langdurig rechtmatig verblijf in Nederland

In tegenstelling tot het beperkt meenemen van omstandigheden die zich voordoen tijdens onrechtmatig verblijf bij de toets aan een schrijnende situatie, kan langdurig rechtmatig verblijf wel in het voordeel van de vreemdeling meewegen. Denk hierbij bijvoorbeeld aan een vreemdeling die jaren op grond van een geldige vvr bij zijn partner heeft verbleven. Indien zich in die periode schrijnende omstandigheden hebben voorgedaan, moet dit worden meegenomen in de beslissing.

3.3.4 Voorbeelden

Hieronder worden twee casussen besproken:

Casus F:

Iemand uit Ethiopië wordt tijdens de reis naar Nederland in Libië verkracht. Zij raakt hierdoor zwanger. In Nederland verliest zij het kind tijdens de rust- en voorbereidingstijd door een onveilige trap op een COA-locatie. Daarnaast heeft ze te kampen met psychische problemen door de gebeurtenissen in Libië. Ze vraagt hier asiel aan.

Omdat dit haar eerste aanvraag is, toetsen we aan bijzondere schrijnende omstandigheden. De gebeurtenissen in Libië wegen niet mee in deze toets. Deze hebben immers buiten Nederland plaatsgevonden. De psychische stoornissen die hieruit voortvloeien, wegen we wel mee als bijzondere omstandigheid. Het overlijden van het gezinslid is ook een bijzondere omstandigheid. Hierbij kan nog onderzocht worden of het kind in Nederland is begraven, en het graf wordt bezocht. Door het samenstel van deze bijzondere individuele omstandigheden kan deze zaak in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 3.6ba Vb.

Casus G:

Een ernstig ziek minderjarig kind wordt in Nederland achtergelaten zonder documenten of verblijf. De ouders zijn mob, en het kind staat onder toezicht van Nidos. De pleegouder vraagt op grond van artikel 8 EVRM verblijf aan voor het kind. Omdat er echter geen documenten zijn, en geen toestemming van de ouders, komt het kind niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van dit reguliere verblijfsdoel. Omdat dit de eerste aanvraag is, toetsen we ook aan schrijnende omstandigheden. Het achterlaten van dit kind is een bijzondere omstandigheid. Het is onwenselijk dat dit kind zonder verblijfsrecht in Nederland verblijft. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat er geen zicht is op terugkeer. De RvK moet bij deze beslissing worden betrokken. Deze situatie kan leiden tot het verlenen van een verblijfsvergunning op grond van artikel 3.6ba Vb.

3.4 Toetsing schrijnende situatie

Of de bijzondere omstandigheden leiden tot een 'schrijnende situatie' in de zin van artikel 3.6ba Vb hangt af van het een samenstel van deze bijzondere, individuele omstandigheden.

Alle aangedragen omstandigheden moeten aan een aantal vereisten voldoen. Zo moeten ze niet passen in het reguliere beleid. Als een vreemdeling omstandigheden aandraagt die toezien op een omstandigheid waar al een regulier verblijfsdoel voor bestaat (zoals bijvoorbeeld medisch), dan kun je de vreemdeling wijzen op dit reguliere kader.

Daarnaast moet het een samenstel van bijzondere omstandigheden betreffen. Hierbij geldt het adagium: één omstandigheid is geen omstandigheid. De combinatie van deze bijzondere omstandigheden moeten leiden tot een schrijnende, onvoorziene, individuele situatie. Bijvoorbeeld: het enkele feit dat iemand een gezinslid heeft verloren in Nederland is onvoldoende.

De term bijzonder moet zo worden geïnterpreteerd dat het niet-alledaagse omstandigheden betreffen. Als iemand bijvoorbeeld een vinger heeft gebroken tijdens een rugbywedstrijd, dan is dit niet bijzonder.

3.4.1 Contra-indicaties

Bij de beoordeling of sprake is van een schrijnende situatie als bedoeld in artikel 3.6ba Vb, moeten altijd de volgende contra-indicaties worden meegewogen:

- Gevaar voor de openbare orde;
- Identiteitsfraude of twijfel aan de identiteit van de vreemdeling;
- Niet rechtmatig verblijf in de zin van artikel 8 Vw.

Bij openbare orde wordt aangesloten bij het kader van regulier. Zie hiervoor artikel 3.77 Vb, 3.78 Vb en B1/4.4 Vc. Indien er 1F signalen zijn, moet je deze signaleringen onderzoeken. Bijzondere omstandigheden die zich voordoen tijdens onrechtmatig verblijf, worden beperkt meegenomen. Let op, de contra-indicaties hoeven niet te betekenen dat iemand niet in aanmerking kan komen voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 3.6ba Vb. Dit wordt per casus individueel beoordeeld.

3.4.2 Identiteit

De vreemdeling moet zijn of haar identiteit aantonen. Twijfel aan identiteit is een contra-indicatie. Denk hierbij aan identiteitsfraude, meerdere aliassen, valse

identificerende documenten, onjuiste HIS beantwoording, etc. Dit is een contra-indicatie die moet worden meegewogen.

3.5 Belangen van het kind

Bij het nemen van de beslissing waarbij de situatie van een kind meespeelt, dient gewicht te worden toegekend aan het belang van het kind. Bij het nemen van de beslissing kunnen ook andere belangen doorslaggevend zijn, maar dan is het belangrijk dat wordt uitgelegd waarom andere belangen prevaleerden boven het belang van het kind. Het belang van het kind is overigens in eerste instantie al onderdeel van de (rest)toets of sprake is dat verblijf kan worden verleend in het kader van artikel 8 EVRM. Als een vreemdeling in aanmerking komt voor verblijf op grond van artikel 8 EVRM wordt niet getoetst aan artikel 3.6ba Vb. Om de belangen van het kind te waarborgen kan de Raad voor de Kinderbescherming deelnemen aan het MDT Schrijnende Zaken. (zie hiervoor ook 4.3)

4. Hoe te handelen (procedurele aspecten)

4.1 Wanneer Herstel verzuim bieden

Er bestaat geen overgangsrecht. Daarom zal de vreemdeling bij lopende aanvragen nog niet altijd zijn gevraagd naar bijzondere, schrijnende omstandigheden. Ook bij nieuwe aanvragen kan de vreemdeling een verouderd aanvraagformulier hebben ingediend. Dat laat echter onveranderd, dat het aan de vreemdeling is om zijn bijzondere omstandigheden aan te dragen, de bewijslast ligt immers bij de vreemdeling. In lopende zaken, is het niet de bedoeling om speciaal herstel verzuim te bieden om te vragen naar bijzondere omstandigheden.

Indien je een incomplete zaak hebt waarin je nog herstel verzuim moet bieden en er is op het aanvraagformulier nog nooit gevraagd naar bijzondere omstandigheden, dan moet je in deze brief de vreemdeling in de gelegenheid stellen zijn of haar bijzondere schrijnende omstandigheden aan te dragen. Gebruik hiervoor de nieuwe bouwstenen. Hetzelfde geldt als je een gehoor afneemt met de vreemdeling. Stel dan ook een vraag of er sprake is van een schrijnende situatie die is gelegen in een samenstel van bijzondere omstandigheden.

4.2 Zaken voorleggen aan het MDT SZ

Indien je meent dat een vreemdeling in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van schrijnende omstandigheden, moet je deze zaak voorleggen aan het Multi Disciplinair Team Schrijnende Zaken (MDT SZ). Het MDT SZ bestaat uit de IND en, naar gelang de zaak, andere ketenpartners (zoals de Raad voor Kinderbescherming indien er minderjarige kinderen bij de casus betrokken zijn). Neem voordat je een zaak voorlegt aan het MDT SZ, altijd contact op met je senioren. Het MDT SZ adviseert HIND over de zaak. HIND neemt uiteindelijk de beslissing.

Een zaak voorleggen aan het MDT SZ kan gevolgen hebben voor je beslistermijn. Het voorleggen kan een reden zijn om een asielaak VA te sturen. Bij reguliere verblijfsdoelen kun je contact opnemen met de vreemdeling/gemachtigde om tot een nieuwe termijnbelofte te komen. Leg deze afspraken altijd vast in INDiGO.

Je kunt een zaak voorleggen aan het MDT SZ door te mailen naar %MDTSchrijnendeZaken

4.2.1 Advies

Het MDT SZ kan beslissen dat er nader onderzoek nodig is om een zaak zorgvuldig te kunnen beoordelen. Hiervoor kan er deskundigenadvies worden ingewonnen bij

instanties die we ook in de vreemdelingenketen gebruiken. Denk hierbij aan het BMA, NIFP en de RvK.

4.3 Bijzondere procedures

4.3.1 Dublin

Als op een vreemdeling de Dublinverordening van toepassing is, is paragraaf 3.2 van toepassing en wordt er niet ambtshalve getoetst aan artikel 3.6ba Vb. Dit geldt dus zowel voor asielzoekers wiens aanvraag in de Dublinprocedure wordt afgedaan als voor reguliere procedures van vreemdelingen op wie de Dublinverordening van toepassing is (zie de toelichting bij B11/2.5 zoals gewijzigd per 1 augustus 2019, WBV 2019/10). Indien de afwijzing in de Dublinprocedure nog niet onherroepelijk is geworden maar er is besloten de Dublin procedure voortijdig te beëindigen en de asielaanvraag van de vreemdeling alsnog te behandelen in de nationale asielprocedure, stroomt de vreemdeling in de AA/VA waarin er wel getoetst wordt aan schrijnende omstandigheden.

4.3.2 Slachtoffers mensenhandel (humanitair-tijdelijk)

Voor aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning humanitair tijdelijk op grond van het beleid in B8/3 Vc geldt een afwijkende aanvraagprocedure. De kennisgeving van de aangifte mensenhandel wordt ambtshalve aangemerkt als aanvraag (er is dus geen aanvraagformulier) en er wordt binnen een streeftermijn van 24 uur beslist op de aanvraag. De aanvraag wordt in de meeste gevallen ingewilligd, tenzij sprake is van contra-indicaties zoals openbare orde. Mocht er sprake zijn van een afwijzing, dan toets je in deze gevallen wel ambtshalve aan artikel 3.6ba Vb.

4.3.3 Slachtoffers mensenhandel op wie de Dublinverordening van toepassing is

Voor vreemdelingen op wie de Dublinverordening van toepassing is, geldt met ingang van 1 augustus een aanvullende voorwaarde: er wordt enkel een verblijfsvergunning verstrekt wanneer het OM aangeeft dat de aanwezigheid van de vreemdeling noodzakelijk is in Nederland.

Wanneer het OM aangeeft dat de aanwezigheid van de vreemdeling in Nederland niet noodzakelijk is, wordt de aanvraag afgewezen. In het afwijzende besluit hoeft niet aan artikel 3.6ba Vb getoetst te worden. Immers, er is ofwel sprake van een tweede aanvraag (wanneer de vreemdeling eerder een asielaanvraag heeft ingediend) ofwel de vreemdeling valt onder de uitzondering opgenomen in B11/2.5 Vc (op de vreemdeling is de Dublinverordening van toepassing).

4.3.4 Aanvragen via erkende referenten

De aanvraagformulieren van aanvragen die via een erkende referent worden ingediend, zijn niet aangepast op de wijziging. Indien een vreemdeling via de erkende referentenprocedure een eerste aanvraag in Nederland doet, en deze aanvraag niet in aanmerking komt voor een inwilliging, moet de vreemdeling in de gelegenheid gesteld worden om bijzondere omstandigheden aan te dragen door bijvoorbeeld herstel verzuim te bieden.

4.4 Toetsingsvolgorde

Ambtshalve toetsen aan bijzondere schrijnende omstandigheden is in beginsel de laatste toets die je meeneemt in je beslissing, alleen de toets aan artikel 64 Vw komt later. Als iemand in aanmerking komt voor verblijf op grond van een andere resttoets, komt diegene niet voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 3.6ba Vb in aanmerking.

5. Afstemming

Dit informatiebericht is afgestemd met A&B, RVN, JZ en DMB.

Informatiebericht SUA

Van IND / SUA
Auteur(s) 10.2.e
Telefoonnummer(s) 10.2.e

Nummer & Titel IB 2019/82 aanvragen van vreemdelingen met antecedenten met betreffende zeer ernstige misdrijven

Hoofdtak Asiel /Regulier
InformIND Thema openbare orde; afschaffen discretionaire bevoegdheid
Relatie met WBV 2019/7
Geldig vanaf 01-08-2019
Geldig tot en met 01-02-2022

1. Aanleiding

Op 1 mei 2019 is de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris uit het Vreemdelingenbesluit (Vb) geschrapt. Er is een inventarisatie gemaakt van categorieën vreemdelingen waar discretionaire vergunningen/tijdelijke humanitaire en niet-tijdelijke humanitaire vergunningen aan worden gegeven. Voor vreemdelingen waarvan de aanvragen in het verleden zijn afgewezen conform C2/7.10.1 Vc of ingetrokken conform C2/10.3 Vc kan dit in individuele gevallen leiden tot een moeilijke situatie.

2. Hoe te handelen

Indien er een aanvraag (bijv. tot verlening van een discretionaire vergunning) binnenkomt van een vreemdeling van wie eerder een verblijfsvergunning asiel is geweigerd of ingetrokken wegens het plegen van een (bijzonder) ernstig misdrijf kun je contact opnemen met de dossierhouder openbare orde Asiel van SUA.

Het gaat hierbij om:

- Zaken waarin ernstige antecedenten spelen die (in het kader van het openbare orde beleid) langer dan tien jaar kunnen worden tegengeworpen; en
- Zaken waarin de vreemdeling aanvoert dat het onevenredig is om dit misdrijf nog langer tegen te werpen.

Zaken waar de aanvrager in het verleden 1F tegengeworpen heeft gekregen vallen niet onder dit IB. Om een inventarisatie te kunnen maken van het aantal zaken waar dit zich in voor doet en om de bewindspersoon hieromtrent goed te kunnen informeren is het van belang SUA in een vroeg stadium te informeren over een dergelijke aanvraag.

3. Afstemming

Dit informatiebericht is afgestemd met JZ.

Informatiebericht SUA

Van IND / SUA / RVN
Auteur(s) 10.2.e
Telefoonnummer 10.2.e

Nummer & Titel IB 2019/83 Vrijstelling ONA en KNM

Kenmerk (digijust) 2673016

Hoofdtak Regulier
InformIND Thema Wet Inburgering binnenland

Relatie met Beroep op vrijstelling onderdelen ONA en KNM door vreemdelingen die na 1-1-2015 inburgeringsplichtig zijn dan wel een aanvraag voor sterker verblijf hebben ingediend.

Geldig vanaf 07-08-2019
Geldig tot en met 07-02-2022

1. Aanleiding

In verschillende rechtszaken wordt door vreemdelingen een beroep gedaan op een vrijstelling van de onderdelen ONA en of KNM. In een van de zaken wordt daarvoor de onderbouwing gegeven dat betrokkene al het NT2 examen heeft behaald, langdurig samenwoont met een Nederlander, verantwoordelijk is voor de opvoeding van 3 Nederlandse kinderen, het hebben behaald van een rijbewijs met lessen in het Nederlands etc.

De rechtszaken zijn geanalyseerd door SUA, DMB en JZ en middels dit informatiebericht wordt u geïnformeerd over hoe te handelen als zich vergelijkbare zaken voordoen.

2. Inhoud/Toelichting

Het huidige beleid schrijft voor dat iemand die na 1-1-2015 inburgeringsplichtig is geworden dan wel na 1-1-2015 een aanvraag voor sterker verblijfsrecht heeft ingediend, naast de taalonderdelen ook de onderdelen KNM en ONA moet doen. Op dit moment stelt de staatssecretaris zich op het standpunt dat van iemand die stelt dusdanig te zijn ingeburgerd dat hij/zij de nodige kennis van de Nederlandse samenleving reeds heeft verworven, juist om die reden ook verlangd mag worden dat het examen wordt gedaan. Dit standpunt wordt door een aantal rechtbanken niet gevolgd, omdat volgens hen juist aantoonbaar sprake is van inburgering en het dus onevenredig belastend is voor deze vreemdelingen om toch het examen te moeten doen en de daarbij behorende kosten te betalen.

In overleg met DMB en juridische zaken (IND) is besproken dat de IND vooralsnog moet vasthouden aan het standpunt dat ook van deze mensen verlangd mag worden dat zij het examen doen en dat dit niet onevenredig belastend is. Het zou gelet op hun gestelde niveau van inburgering vrij eenvoudig moeten zijn voor hen om het examen te halen. Daarnaast onderschrijft ook het Hof van Justitie van de EU (bijv. inzake K&A, C-153/14) het belang van de verwerving van kennis van (de taal en) de samenleving van de gastlidstaat. Het Hof heeft overwogen dat een verplichting tot kennis op een basisniveau geen afbreuk doet aan de richtlijn en dat het afleggen van een examen hiertoe door de lidstaat mag worden verlangd. Het betreft verder een wettelijk vereiste, waarin op dit moment geen ruimte is voor een vrijstelling voor het onderdeel kennis van de Nederlandse maatschappij.

3. Conclusie

Als zich vergelijkbare zaken voordoen is het verzoek om vast te blijven houden aan het huidige beleid en te blijven toetsen aan de aanvullende onderdelen. Let wel: dit geldt dus voor vreemdelingen die na 1-1-2015 inburgeringsplichtig zijn geworden dan wel een aanvraag voor sterker verblijf hebben ingediend. Dit omdat na 1-1-2015 de onderdelen ONA (orientatie op de Nederlandse arbeidsmarkt) en KNM (kennis van de Nederlandse maatschappij) zijn toegevoegd aan het inburgeringsexamen.

Bij vragen hierover kan contact worden opgenomen met de dossierhouder Inburgering van SUA.

5. Afstemming

De inhoud van dit bericht is afgestemd met JZ en DMB.

Informatiebericht SUA

Van	IND / SUA
Auteur(s)	10.2.e
Telefoonnummer	10.2.e
Nummer & Titel	IB 2019/85 Inburgeringsvereiste: proces beroep op ontheffing n.a.v. arresten C&A en K
Kenmerk (digijust)	2676782
Hoofdtak	Asiel / Regulier
InformIND Thema	B9/8.1.2.3, B9/18.1, B12/2.6.2, C5/2, D1/2.5.2 Vc 2000
Relatie met	IB 2018/96 'Impact Arrest C-257/17 C&A en C-484/17 K. op inburgeringsvereiste'; vvr onbep; vva onbep; EU langdurig ingezetene; voortgezet verblijf na huwelijk/partnerschap; gezinslid bij Europese blauwe kaarthouder
Geldig vanaf	12-08-2019
Geldig tot en met	12-02-2022

1. Aanleiding

In de arresten C. & A. C-257/17 en K. C-484/17 van 7 november 2018 vereist het Hof van Justitie o.m. dat bijzondere individuele omstandigheden naar behoren in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van het inburgeringsvereiste. In de Vc is per 1 april jl. expliciet gemaakt dat voor het verkrijgen van een sterker verblijf naast de reeds bestaande ontheffing vanwege aantoonbaar voldoende inspanningen (ook wel: aantoonbaar geleverde inspanningen) er een ontheffingsmogelijkheid is vanwege *bijzondere individuele omstandigheden*.

Door de Directie RVN is besloten dat de beroepen op ontheffing vanwege bijzondere individuele omstandigheden worden afgestemd met een beslisteam in Den Bosch, waarna de zaak wordt afgedaan in de klantgroep waar de zaak bij hoort. In dit informatiebericht wordt de werkwijze nader beschreven. IB 2018/96 komt hiermee te vervallen.

2. Verwachting

- Het beslisteam zal bij een potentiële honorering van het beroep op ontheffing contact hebben met SZW, zodat er overeenstemming kan worden bereikt over de lijn van hoe de zaken worden beoordeeld. De verwachting is dat gehonoreerde beroepen op ontheffing vanwege bijzondere individuele omstandigheden zullen doorwerken naar het inburgeringsstelsel van SZW; d.w.z. dat DUO een inburgeringsplichtige ontheft van zijn inburgeringsplicht op basis van de door de IND gegeven ontheffing.
- Een (te) hoog aantal beroepen op ontheffing vanwege bijzondere individuele omstandigheden, zou er voor kunnen zorgen dat de in dit informatiebericht omschreven werkwijze wordt aangepast.
- De werkwijze zal na drie maanden worden geëvalueerd.

3. Inhoud/Toelichting

- De IND past in het geval het inburgeringsexamen niet is behaald de hardheidsclausule toe, bedoeld in artikel 3.80a, vierde lid, Vb, artikel 3.96a, vierde lid, Vb en artikel 3.107a, vierde lid, Vb als blijkt dat er sprake is van bijzondere individuele omstandigheden, als gevolg waarvan de vreemdeling niet in staat is om

aan dat examen deel te nemen of dat met goed gevolg af te leggen (dit staat in o.m. B9/8.1.2.3 Vc).

- De zaken waarin een beroep op deze hardheidsclausule aan de orde kan zijn (vva onbep, EU langdurige ingezetene, vvr onbep, voortgezet verblijf na huwelijk/partnerschap, gezinslid Europese blauwe kaarthouder), betreffen verschillende werksoorten en worden in diverse klantgroepen op verschillende locaties behandeld.
- Om de beoordeling zoveel mogelijk op eenzelfde wijze te laten plaatsvinden is er voor gekozen om deze zaken in afstemming met het beslisteam in Den Bosch te beslissen. Ook vanwege contact met SZW over een potentiële honorering is het van belang dat beroepen op ontheffing vanwege bijzondere individuele omstandigheden worden voorgelegd aan en geregistreerd door het beslisteam.

4. Hoe te handelen

- Bij aanvragen in het kader van een sterker verblijfsrecht waarin het inburgeringsvereiste een rol speelt, kan gevraagd worden om ontheffing vanwege bijzondere individuele omstandigheden als gevolg waarvan de vreemdeling niet in staat is om aan dat examen deel te nemen of dat met goed gevolg af te leggen. Daarbij dient de vreemdeling zelf bijzondere individuele omstandigheden aan te voeren en te onderbouwen waarom hij/zij van mening is dat hij/zij niet aan het inburgeringsvereiste hoeft te voldoen. Wanneer bijzondere individuele omstandigheden worden aangevoerd en een impliciet of expliciet beroep wordt gedaan op de ontheffingscategorie 'hardheidsclausule', wordt dit verzoek (verplicht) voorgelegd aan het beslisteam. (Dus **niet** de zaken waarin een beroep wordt gedaan op hardheidsclausule vanwege *aantoonbaar geleverde inspanningen*.)
- De medewerker die de zaak behandelt, mailt de minuut aan het beslisteam (**10.2.g** @ind.nl).
- In de minuut wordt een opsomming van de aangevoerde omstandigheden gegeven aan de hand van een tekstblok (document 'aanvulling minuut igv beroep ontheffing') dat te vinden is in Extradoc > tekstblok(ken) invoegen > tekstblokken regulier > onder B1 > inburgeringsvereiste > aanvulling minuut igv beroep ontheffing.
- Het beslisteam maakt, in overleg met de medewerker die de aanvraag behandelt, een afweging ten aanzien van de relevante individuele omstandigheden en de medewerker beslist de zaak conform overeengekomen beoordeling.
- Ook alle zaken waarin het inburgeringsvereiste in bezwaar een rol speelt, moeten worden voorgelegd aan het beslisteam, ongeacht of dit in eerste aanleg al is gebeurd.
- De medewerker, die de zaak behandelt, is verantwoordelijk voor het juist invullen van BS062.16 'Controleren inburgeringsvereiste' in Indigo (zie systeembeschrijving; deze wordt per 1/10 aangepast. Beide ontheffingsgronden (aantoonbare inspanningen en bijzondere individuele omstandigheden) vallen in BS062.16 nu nog onder 'toepassing hardheidsclausule').

5. Afstemming

De inhoud van dit bericht is afgestemd met staf RVN, beslisteam Den Bosch, klantgroep verlengingen, klantgroep F&G, JZ en SZW.

Informatiebericht SUA

Van	IND / SUA
Auteur(s)	10.2.e
Telefoonnummer	10.2.e
Nummer & Titel	IB 2019/92 Werkwijze n.a.v. HvJ EU arrest H. en R.
Hoofdtak	Asiel
InformIND Thema	Dublin
Relatie met	Arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 2 april 2019 (C-582/17 en C-583/17)
Geldig vanaf	10-09-2019
Geldig tot en met	09-03-2022

1. Aanleiding

Het Europese Hof van Justitie (hierna: HvJEU) heeft in bovengenoemd arrest antwoord gegeven op prejudiciële vragen die door de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State zijn gesteld over de toepassing van de verantwoordelijkheidscriteria van hoofdstuk III van de Dublinverordening ((EU) nr. 604/2013 – hierna: Dublinverordening). De vragen hadden o.a. betrekking op welke lidstaat belast is met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Middels dit informatiebericht wordt uiteengezet welke wijzigingen dit met zich meebrengt voor de medewerkers die zich bezighouden met de werksoort Dublin (spoor 1).

2. Verwachting

De inhoud van dit informatiebericht biedt een nadere toelichting op de veranderde werkwijze in Dublinzaken waarop het arrest betrekking heeft en zal *niet* opgenomen worden in de Vc. Wel zijn er door JZ-ST bouwstenen beschikbaar gesteld die per direct gebruikt kunnen worden.

3. Inhoud/Toelichting

Het Hof bevestigt dat de tweede (of volgende) lidstaat op grond van artikel 20, lid 5, Dublinverordening om terugname moet verzoeken – met het oog op de verantwoordelijkheidsvaststelling door de *eerste* lidstaat – zonder zelf de Dublin-criteria (zoals neergelegd in artikel 9 Dublinverordening) te moeten toepassen. Uitgangspunt is dus dat slechts 1 lidstaat is belast met de verantwoordelijkheidsvaststelling en dat is de lidstaat waar het eerste verzoek om internationale bescherming is ingediend.

Dit is slechts anders, wanneer de vreemdeling informatie heeft verstrekt waaruit blijkt dat de tweede (of volgende) lidstaat ingevolge de verantwoordelijkheidscriteria van hoofdstuk III moet worden beschouwd als de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Op grond van het beginsel van loyale samenwerking is die tweede (of volgende) lidstaat dan verplicht om zijn eigen verantwoordelijkheid te nemen.

4. Hoe te handelen

Als blijkt dat Nederland niet de lidstaat is waar het verzoek om internationale bescherming voor het *eerst* is ingediend, wordt de werkwijze als volgt:

De IND claimt de vreemdeling op de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming voor het *eerst* is ingediend, op grond van artikel 20 lid 5 van de Dublinverordening, indien

- het verzoek om internationale bescherming in Nederland is ingediend binnen drie maanden na het verzoek om internationale bescherming in de eerste lidstaat¹

-én de verantwoordelijkheid nog niet is vastgesteld in die lidstaat.

De huidige werkwijze waarin de claim in bovenstaande omstandigheden wordt gelegd op artikel 18, lid 1 (b, c en d) Dublinverordening, vervalt.

Als de IND, aan de hand van de criteria in hoofdstuk III van de Dublinverordening, heeft vastgesteld dat Nederland de verantwoordelijke lidstaat is, wordt afgezien van een claimverzoek. Schematisch ziet deze werkwijze er als volgt uit.

	Is de verantwoordelijkheid reeds vastgesteld?	
	NEE	JA
OVERNAME	Criteria Hoofdstuk III	Artikel 18, 1.a ²
TERUGNAME	Artikel 20, lid 5 ³	Artikel 18, 1.b ¹ , c ¹ of d

Is het verzoek in Nederland binnen drie maanden ⁴ na het eerste verzoek om internationale bescherming ingediend?		
↓	↓	
Ja	Nee→	Dan is er geen sprake van een art 20, lid 5 situatie en kan er 'gewoon' geclaimd worden o.g.v. artikel 18 Dublinverordening. ⁵
↓		
Heeft de eerste lidstaat de verantwoordelijkheid reeds vastgesteld? ⁶		
↓	↓	
Nee	Ja→	Dan is er geen sprake van een art 20, lid 5 situatie en kan er 'gewoon' geclaimd worden o.g.v. artikel 18 Dublinverordening ⁷ .
↓		
Moet Nederland op grond van de verantwoordelijkheidscriteria zelf worden beschouwd als de verantwoordelijke lidstaat?		
↓	↓	
Nee	Ja→	Dan kan geen geldig terugnameverzoek worden ingediend. Nederland dient zijn eigen verantwoordelijkheid te erkennen en het verzoek zelf in behandeling te nemen. ⁸
↓		
Er dient een terugnameverzoek te worden verzonden op grond van artikel 20, lid 5 Dublinverordening.		

1 Dit kan ook twee maanden zijn indien er sprake is van een treffer o.g.v. de Eurodacverordening wegens illegale inreis (zie artikel 21 lid 1 Dublinverordening).

2 Tenzij art. 7, lid 3 Dublinverordening van toepassing is.

3 Tenzij de betreffende lidstaat op grond van de verantwoordelijkheidscriteria zelf moet worden beschouwd als de verantwoordelijke lidstaat.

4 Dit kan ook twee maanden zijn indien er sprake is van een treffer o.g.v. de Eurodacverordening wegens illegale inreis (zie artikel 21 lid 1 Dublinverordening).

5 Let op artikel 7, derde lid Dublinverordening.

6 Indien er indicaties zijn dat de andere lidstaat de verantwoordelijkheid reeds had vastgesteld, is het mogelijk om een onderzoek op te starten o.g.v. artikel 34 van de Dublinverordening.

7 Tenzij de betreffende lidstaat op grond van de verantwoordelijkheidscriteria zelf moet worden beschouwd als de verantwoordelijke lidstaat.

8 Nederland stelt dan de andere lidstaat ervan op de hoogte dat Nederland de aanvraag in behandeling heeft genomen gelet op het arrest HenR zodat de eerste lidstaat weet dat zij niet verantwoordelijk zijn.

Uitsluitend in geval de Nederlandse claimtermijn dreigt te verstrijken, kan de IND twee claimverzoeken verzenden. De IND verzendt in dat geval, naast een artikel 20, lid 5 –claim naar de lidstaat van eerste asielverzoek, tevens een 18 lid 1a- claim⁹ naar de lidstaat die een visum heeft afgegeven en/of waar de vreemdeling het Dublingrondgebied illegaal is ingereisd.

Als er in de beslis- of beroepsfase een beroep wordt gedaan op een onjuiste toepassing van het arrest H. en R. en/of de noot van Battjes (JV 2019/91), kunnen de daarvoor beschikbaar gestelde bouwstenen worden gebruikt.

5. Afstemming

Dit bericht is afgestemd met JZ-ST en unit Dublin.

⁹ Zie tevens uitspraak RVS van 24 augustus 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:2289). In deze uitspraak gaat het om situaties waarin de eerste lidstaat al wel een akkoord heeft van de lidstaat die o.g.v. overname (criteria hoofdstuk III) verantwoordelijk is voor de vreemdeling, maar de vreemdeling nog niet is overgedragen waardoor hij/ zij feitelijk nog geen asielverzoek heeft ondertekend in die eerste lidstaat. In deze situaties claimt Nederland o.g.v. artikel 18 lid 1a, gebruikmakend van het overnameformulier (en de daarbij behorende termijnen).

Informatiebericht SUA

Van	IND / SUA
Auteur(s)	10.2.e
Telefoonnummer	10.2.e
Nummer & Titel	IB 2019/94 doorwerking artikel 21 vierde lid bij reguliere intrekkingen
Kenmerk (digijust)	
Hoofdtak	Regulier
InformIND Thema	Openbare Orde, Verlenging regulier, intrekkingen
Relatie met	IB De toepassing van de glijdende schaal (artikel 3.86 Vb); WI 2018/21 Glijdende schaal
Geldig vanaf	13-09-2019
Geldig tot en met	13-03-2022

1. Aanleiding

Naar aanleiding van signalen dat er in de uitvoeringspraktijk verschillend omgegaan wordt met de reikwijdte van artikel 21, vierde lid, Vw is dit IB opgesteld. Het AUA bericht van 6 mei 2014 over de toepassing van de glijdende schaal (artikel 3.86 Vb), waarin ook een passage was opgenomen over de toepassing van artikel 21, vierde lid, Vw is reeds vervangen door WI 2018/21, in deze WI is echter niets over dit onderwerp opgenomen. In dit IB wordt de doorwerking van artikel 21, vierde lid, Vw op het intrekken van reguliere verblijfsvergunningen besproken.

2. Verwachting

Op dit moment wordt een wetswijziging voor artikel 21, vierde lid, Vw overwogen. Het is op dit moment nog onduidelijk hoe lang dit traject zal duren. Zo lang dit artikel in de huidige vorm bestaat wordt dit IB gezien als leidend.

3. Inhoud/Toelichting

Artikel 21, vierde lid, Vw bepaalt:

Indien de vreemdeling in Nederland is geboren dan wel reeds voor zijn vierde levensjaar in Nederland verbleef en sindsdien zijn hoofdverblijf niet buiten Nederland heeft verplaatst en inmiddels 18 jaar is, kan de aanvraag in afwijking van het eerste lid slechts worden afgewezen op grond van het eerste lid, onder c en d. In afwijking van het eerste lid, behoeft het rechtmatig verblijf van de vreemdeling niet aaneengesloten te zijn. De aanvraag kan slechts worden afgewezen op grond van het eerste lid, onder c, indien de vreemdeling bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld tot een gevangenisstraf van meer dan 60 maanden, ter zake van handel in verdovende middelen.

Dit artikel ziet op de afwijzingsgronden voor de aanvraag regulier voor onbepaalde tijd, er bestaat echter onduidelijkheid over de reikwijdte van deze bepalingen ten aanzien van intrekkingen van een reguliere verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. In het AUA bericht van 6 mei 2014 is ooit de afspraak neergelegd om een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd ook alleen in te trekken indien aan deze norm is voldaan. In de uitvoeringspraktijk wordt hier wisselend mee omgegaan. Hieronder wordt uiteengezet hoe dit artikel doorwerkt voor intrekking van een reguliere verblijfsstatus voor onbepaalde tijd.

4. Hoe te handelen

Artikel 21, vierde lid, Vw heeft zoals gezegd ook implicaties voor intrekkingen. Hieronder wordt uiteengezet hoe dit precies doorwerkt.

De toelichting op de bepaling is beperkt, omdat het als gevolg van een amendement aan de wet is toegevoegd. Blijkens de toelichting is het doel van het artikel als volgt: "De toevoeging van twee leden aan artikel 21 Vw stelt zeker dat de zogenaamde tweede generatie vreemdelingen in het bezit kunnen worden gesteld van de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd. Tevens stelt dit amendement zeker dat de in Nederland geboren dan wel opgegroeide kinderen van migranten bescherming genieten tegen uitzetting."

Artikel 21, vierde lid Vw is slechts toepasbaar op vreemdelingen die aan de volgende voorwaarden voldoet:

- De vreemdeling is hier te land geboren (of hier voor zijn derde verjaardag – het vierde levensjaar - verbleef);
- het hoofdverblijf niet buiten Nederland heeft verplaatst; en
- inmiddels 18 jaar is.

De bepalingen uit artikel 21, vierde lid, Vw betekenen dat een aanvraag voor een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd voor een vreemdeling die voldoet aan de bovenstaande voorwaarden niet wordt afgewezen op grond van de openbare orde, behoudens het geval dat de vreemdeling bij onherroepelijk geworden vonnis tot een gevangenisstraf van meer dan 60 maanden¹ is veroordeeld ter zake van handel in verdovende middelen.

In het eerder genoemde AUA bericht is de afspraak opgenomen dat ook bij intrekking van de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd tenminste sprake moest zijn van deze norm. Deze afspraak beoogde in ieder geval te waarborgen dat een vergunning regulier voor onbepaalde tijd voor deze groep vreemdelingen niet kon worden ingetrokken op grond van delicten die ook al bij de verlening van de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd waren betrokken en niet in de weg stonden aan verlening van deze vergunning. Deze afspraak hield echter geen rekening met de situatie dat de de vreemdeling na het bereiken van zijn meerderjarigheid doorgaat met het plegen van misdrijven en daarbij dermate ernstige misdrijven pleegt dat wordt voldaan aan de toepasselijke norm van artikel 3.86 Vb, dat op grond van artikel 3.98, tweede lid, Vb van toepassing is op de intrekking van de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd.

Artikel 21, lid 4 en het intrekken van de vvr onbep

In dit informatiebericht wordt, onder meer, ingegaan op de mogelijkheden om een vergunning regulier voor onbepaalde tijd voor deze groep vreemdelingen in te trekken op grond van de openbare orde, indien de vreemdeling na het bereiken van de meerderjarige leeftijd doorgaat met het plegen van ernstige misdrijven. Standpunt is dat artikel 21, vierde lid, Vw, in dat geval namelijk niet in de weg staat aan het intrekken van de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd indien wordt voldaan aan de toepasselijke norm van artikel 3.86 Vb.

Indien wordt voldaan aan de glijdende schaal norm dient vervolgens te worden beoordeeld of ook is voldaan aan artikel 3.86, lid 10, Vb, ook als dat niet rechtstreeks uit artikel 3.86 Vb zelf volgt. Door bij de intrekking standaardmatig dit

¹ Hiermee wordt bedoeld op een enkele veroordeling van meer dan 60 maanden.

criterium als uitgangspunt te nemen, worden alleen zaken waarin er sprake is van een ernstige(re) inbreuk op de openbare orde met intrekken bedreigd. Uitgangspunt is om in beschikkingen in alle gevallen gemotiveerd op het criterium uit 3.86, lid 10, Vb in te gaan². Richtsnoer – **en dus geen criterium dat in beschikkingen gemotiveerd dient te worden** – is daarnaast het Europeesrechtelijk openbare orde criterium, zoals dat ook aan bod zou komen bij het opleggen van een (zwaar) inreisverbod³. Gelet op de aard van de zaken (langdurig verblijvende en in Nederland opgegroeide tweede generatie migranten) is de verwachting dat zonder dat aan dit Europeesrechtelijke criterium is voldaan, de openbare orde aspecten veelal niet van voldoende gewicht zullen zijn om de intrekking te rechtvaardigen. Kort gezegd, indien er in het kader van de intrekking niet tevens een zwaar inreisverbod opgelegd zou kunnen worden, neem dan in beginsel als uitgangspunt dat de intrekking achterwege blijft. De daadwerkelijke motivering in de beschikking, vindt niet plaats in het kader van het Europeesrechtelijke criterium, maar in het kader van artikel 8 EVRM. In alle gevallen zal – zoals te doen gebruikelijk bij reguliere intrekkingprocedures – ook aan de Boultif criteria horend bij artikel 8 EVRM worden getoetst.

Let wel voor de intrekking onbepaalde tijd is het niet de bedoeling om de toets aan het Europeesrechtelijk openbare orde criterium ook in de beschikking terug te laten komen. Het criterium is bedoeld als interne richtsnoer en als er niet aan wordt voldaan ligt het in beginsel niet voor de hand om de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd in te trekken.

Deze handelwijze houdt verder in dat enkel bij vreemdelingen die voldoen aan de eerder genoemde voorwaarden en die **ná verlening** van de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd **en ná het meerderjarig** worden doorgaan met het plegen van ernstige misdrijven zoals hiervoor aangegeven, de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd kan worden ingetrokken na het onheroeppelijk worden van de veroordeling. Artikel 21, vierde lid, Vw, zal hieraan niet in de weg staan. De misdrijven die deze groep vreemdelingen heeft gepleegd vóór verlening van de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd en vóór het meerderjarig worden, tellen niet mee bij de toepassing van de glijdende schaal zoals bedoeld in artikel 3.86 Vb. Deze misdrijven spelen ook geen doorslaggevende rol bij de toets aan artikel 8 EVRM. Bij de beoordeling van artikel 8 EVRM wordt bij de wegingscriteria ernst en aard van het delict doorslaggevende betekenis toegekend aan de delicten die ook op grond van de glijdende schaal meetellen. Dat laat onverlet dat in de weging van overige Boultif-criteria alle feiten en omstandigheden van het geval kunnen spelen, waaronder in hoeverre tijdens de gehele verblijfsduur van de vreemdeling er ook anderszins een inbreuk is gemaakt op de openbare orde. Wel moet het ernstige misdrijf (of misdrijven) die na verlening van de verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd zijn gepleegd, op zichzelf voldoende gewicht in de schaal leggen in het kader van artikel 8 EVRM.

De bescherming van artikel 21, vierde lid, Vw behoudt in zoverre dan ook betekenis dat jeugdige misdrijven niet leiden tot een intrekking van de onbepaalde tijd vergunning. Echter, de intrekking van een verblijfsvergunning regulier voor

2 In zaken waar artikel 3.86 lid 10 Vb strikt genomen niet getoetst hoeft te worden kan in het besluit opgenomen worden dat hier ambtshalve aan getoetst is nu dit besluit grote gevolgen kan hebben voor de langdurig in Nederland verblijvende vreemdeling.

3 Zie WI 2019/2

onbepaalde tijd is geregeld in artikel 22 Vw en artikel 3.86 Vb, en niet in artikel 21 Vw.

Artikel 21, lid 4 en het intrekken van de bep/weigeren van de onbep

Deze handelwijze geldt enkel voor de groep vreemdelingen die voldoen aan de voorwaarden zoals in het begin van dit IB is beschreven. Indien een vreemdeling die binnen deze groep valt en nog niet in het bezit is van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd maar wel een aanvraag doet voor verlening van deze verblijfsvergunning, ligt het uiteraard voor de hand eerst te bezien in hoeverre de vergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van artikel 3.86 Vb kan worden ingetrokken. Indien dit mogelijk is, dient de intrekkingprocedure van de vvr bep in gang gezet te worden. Zodra de bepaalde tijd vergunning is ingetrokken, voldoet de vreemdeling mogelijk niet meer aan het hebben van vijf jaar van rechtmatig verblijf - doordat de vergunning met terugwerkende kracht is ingetrokken - en kan op deze grond de aanvraag tot verlening van de vergunning voor onbepaalde tijd worden afgewezen. Dit is immers ook een vereiste van artikel 21 Vw. Het vierde lid van dit artikel speelt in dat geval geen rol en beschermt de vreemdeling niet.

Het is ook mogelijk dat de vreemdeling na intrekking nog steeds meer dan vijf jaar rechtmatig verblijf over heeft (het verblijf hoeft immers niet aaneengesloten te zijn volgens artikel 21, vierde lid, Vw). In dat geval is er na de intrekking wel sprake van een situatie waarbij er geen direct voorafgaand aan de aanvraag rechtmatig verblijf (meer) is. De aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd is dan van latere datum en kan worden afgewezen omdat er geen sprake is van direct voorafgaand rechtmatig verblijf, zoals bedoeld in artikel 21 lid 1, Vw.

In alle overige gevallen regelen de artikelen 3.98 Vb jo 3.86 Vb en artikel 22 Vb de intrekking van *de reeds verleende* verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd op grond van de openbare orde.

5. Afstemming

Dit informatiebericht is afgestemd met JZ, DMB en directie RVN.

Informatiebericht SUA

Van	IND / SUA
Auteur(s)	10.2.e
Telefoonnummers	10.2.e
Nummer & Titel	IB 2019/99 Servië veilig land van herkomst
Hoofdtak	Asiel
InformIND Thema	Asiel landenpagina's - Informatie overige landen Art 30b Kennelijk ongegrond - Art 30b 1b Veilig land van herkomst
Relatie met	-
Geldig vanaf	07-10-2019
Geldig tot en met	07-10-2021

1. Aanleiding

Dit Informatiebericht gaat over de beoordeling van Servië als veilig land van herkomst. Dit Informatiebericht komt in de plaats van Informatiebericht 2019/84.

2. Inhoud/Toelichting

In Informatiebericht 2019/84 is meegedeeld dat een herbeoordeling plaatsvond van Servië als veilig land van herkomst en dat in verband daarmee de afdoening van Servische asielzaken in spoor 2 diende te worden opgeschort. Deze herbeoordeling heeft inmiddels plaats gevonden. Op grond daarvan heeft de Staatssecretaris besloten dat Servië een veilig land van herkomst is.

3. Hoe te handelen

Algemeen

Servië wordt in het algemeen als veilig land van herkomst aangemerkt. Op grond hiervan kunnen Servische asielzaken weer in spoor 2 worden afgehandeld.

LHBTI's

Voor zaken van LHBTI's dient bijzondere/verhoogde aandacht te bestaan. In principe kunnen deze wel in spoor 2 worden afgedaan.

Uitzonderingscategorieën op spoor 2:

Zaken van Servische journalisten en personen van wie aannemelijk is dat ze in strafrechtelijke detentie zullen worden geplaatst, dienen niet in spoor 2 te worden afgedaan, maar in spoor 4.

Na indeling in spoor 2, niet alsnog in spoor 1 afdoen

Nadat is besloten een zaak inhoudelijk te beoordelen en indeling in spoor 2 heeft plaats gehad, maar bij nader inzien afdoening in spoor 2 niet mogelijk blijkt (bijv. omdat de uitzonderingscategorie van toepassing is), is het in het algemeen niet gewenst een zaak alsnog in spoor 1 te laten instromen. De consequentie van het inhoudelijk beoordelen van een zaak is dat in zo'n geval afhandeling in spoor 4 plaats vindt.

4. Afstemming

Dit bericht is afgestemd met DMB, JZ en A&B.

Informatiebericht SUA

Van IND / SUA
Auteur(s) 10.2.e
Telefoonnummer(s) 10.2.e

Nummer & Titel IB 2019/104 Strafmaatvergelijking

Kenmerk (digijust)
Hoofdtak Asiel / Nederlanderschap / Regulier
InformIND Thema Openbare Orde, intrekking, inreisverbod, ongewenstverklaring
Relatie met Informatiebericht strafmaatvergelijking, Tussenbericht pilot strafmaatvergelijking 12 mei 2017, FAQ vraag d.d. 30 januari 2019, IB 2019/63 Strafmaatvergelijking
Geldig vanaf 31-10-2019
Geldig tot en met 30-04-2022

1. Aanleiding

Er zijn meerdere vragen binnengekomen hoe om te gaan met buitenlandse antecedenten. Daarnaast zijn er verschillende signalen binnengekomen dat het proces omtrent verzoeken om strafmaatvergelijking (hierna SMV) onvoldoende duidelijk is. Met dit informatiebericht wordt deze onduidelijkheid weggenomen.

2. Verwachting

Dit Informatiebericht vervangt het oude informatiebericht strafmaatvergelijking van JZ.

3. Inhoud/Toelichting

In veel gevallen wordt door de IND een mail gestuurd naar 10.2.g@ind.minvenj.nl de IND-medewerkers achter dit mailadres zorgen voor doorgeleiding aan Internationale Rechtshulp Centra (IRC) van het OM.

4. Hoe te handelen

In zaken waar betrokkene aangeeft dat er sprake is van buitenlandse antecedenten is het zaak dat betrokkene zelf zoveel mogelijk informatie hieromtrent verschaft. In zaken waarbij betrokkene het niet zelf aangegeven heeft, maar waarbij dit in een later stadium kenbaar wordt kan alsnog aan betrokkene gevraagd worden alle documenten aan te dragen.

Uitgangspunt is dat voor het opstarten van een SMV een vonnis of vergelijkbare stukken noodzakelijk is. Het is in eerste instantie aan de betrokken zelf om deze stukken aan te dragen. De reden dat het vonnis of vergelijkbare stukken noodzakelijk zijn, is omdat hieruit blijkt wat de rechter meegewogen heeft en of er sprake was van strafverzwarende of juist strafverminderende omstandigheden. Om een goede afweging te maken wat deze vreemdeling in Nederland aan straf opgelegd zou krijgen is deze informatie essentieel voor het OM.

Hoewel het uitgangspunt is dat er een vonnis noodzakelijk is, is het mogelijk om in zaken waar betrokkenen schuldbekenntenissen ("guilty pleas" of "plea bargains") aandragen toch een "verkorte" SMV op te starten. Dit kan slechts wanneer er sprake is van een misdrijf (zie vraag misdrijf of overtreding). Het heeft de voorkeur als de beslismedewerker zelf bekijkt of er sprake is van een misdrijf naar Nederlands recht en dit dus gevolgen heeft voor de aanvraag. Als het voor de beslismedewerker

echter niet voldoende duidelijk is, of toch graag officieel van het OM een verkort SMV ontvangt is dit dus mogelijk.

Wat is er nodig?

Uitgebreid SMV

- Buitenlands vonnis/ of een vergelijkbare stukken, inclusief vertaling bij 'vreemde' (anders dan Engels, Duits en Frans) taal;
- Andere relevante stukken uit het (straf)dossier.

Verkort SMV

- Schuldbekentenis (transactie, schikking inclusief vertaling bij 'vreemde' taal;
- Transactieaanbod (incl vertaling
- Andere relevante stukken uit het (straf)dossier. Minimaal moeten er documenten zijn waar duidelijk uit blijkt wat het misdrijf precies was en waar de vreemdeling schuld voor heeft bekend en welke straf hij desgevolge heeft gekregen.

Stukken in Engels, Frans of Duits

Indien de officier van justitie voor het uitvoeren van de strafmaatvergelijking oordeelt dat een vertaling van het Franse, Duitse of Engelse vonnis nodig is, menen wij dat gelet op het bovenstaande van de vreemdeling verwacht kan worden dat hij een gewaarmerkte vertaling overlegt (zie ook het tussenbericht pilot strafmaatvergelijking van 12 mei 2017).

Te volgen werkwijze:

- Gerechtelijke stukken in het Frans, Engels en Duits worden zonder vertaling aangeboden aan het IRC.
- **Indien** de officier van justitie aangeeft een vertaling nodig te hebben, stel je de vreemdeling (onder verwijzing naar de reden) in de gelegenheid een officiële vertaling te overleggen.
- **Indien** de vreemdeling geen vertaling overlegt, en de officier van justitie heeft aangegeven niet in staat te zijn om een zorgvuldige strafmaatvergelijking te maken, komt dit voor rekening en risico van de vreemdeling. Je kan dan uitgaan van de veroordeling zoals die uit het vonnis blijkt.

Is er sprake van een misdrijf of overtreding naar Nederlands recht?

Het is aan de beslismedewerker zelf om te beoordelen of er sprake is van een misdrijf of een overtreding. Overtredingen vallen niet onder art. 3.77 lid 2 Vb en behoeven derhalve ook geen strafmaatvergelijking. Misdrijven zijn beschreven in hoofdstuk 2 van het Wetboek van Strafrecht, terwijl overtredingen in het derde hoofdstuk staan. Bij verkeersdelicten kan in de Wegenverkeerswet, artikel 178 WVV, worden gekeken om te beoordelen of sprake is van een misdrijf of overtreding. Alle overtredingen op grond van het reglement verkeersregels en verkeerstekens zijn eveneens overtredingen en behoeven derhalve ook geen SMV.

Als er sprake is van meerdere delicten of een samenloop van delicten (overtreding/misdrijven) kan het lastig zijn om deze beoordeling te maken. Dergelijke zaken kunnen dan wel voorgelegd worden voor SMV. Hierbij gelden wel de bovengenoemde voorwaarden.

In een SMV worden geen uitspraken gedaan over de categorie van het misdrijf als bedoeld in B1/4.4 Vc 2000. Dat is ook aan de beslisser om te bepalen. Het nut van de SMV zit hem puur in het Nederlandse equivalent vinden van de buitenlandse strafmaat. Dat is iets wat de IND in theorie niet kan. Op grond van die equivalent kan B1/4.4 Vc 2000 worden toegepast.

Mag er worden afgewezen zonder een SMV/deskundigenbericht?

Ja, als een SMV niet mogelijk is kan de aanvraag afgewezen worden zoals ook blijkt uit het onderstaande stappenplan.

Stappenplan

A) de vreemdeling overlegt relevante stukken: deze doorsturen naar **10.2.g** @ind.minvenj.nl voor een SMV.

B) De vreemdeling overlegt geen relevante stukken, dus geen SMV mogelijk.

- Bij een duidelijk misdrijf naar Nederlands recht kunnen we zonder stukken (ongeacht of hij die kan overleggen of niet) of SMV uitgaan van de buitenlandse strafmaat (dit is dan een eigen inschatting van de beslisser).
- Bij twijfelgevallen (bv bezit kleine hoeveelheid hasj) kunnen we de vreemdeling vragen te onderbouwen dat hij er alles aan heeft gedaan wel stukken te overleggen. Toont hij dat niet aan, dan kunnen we uitgaan van de buitenlandse strafmaat zonder SMV, waarbij we dan ook aannemen dat is voldaan aan artikel 3.77 lid 2 Vb.
- Als hij niets aantoonst (al dan niet verwijtbaar) maar het is duidelijk geen misdrijf naar Nederlands recht (bv strafbaarstelling van omgang van iemand met hetzelfde geslacht of enkele bezit alcohol van 18-jarige), kunnen we niet zomaar uitgaan van de buitenlandse strafmaat. Dan lopen we tegen de grens van art. 3.77 lid 2, Vb aan. Hier is dan een eigen oordeel van de beslisser nodig.
- Mocht de vreemdeling daadwerkelijk kunnen aantonen dat hij geen stukken kan overleggen, dan is uitgaan van de buitenlandse strafmaat zonder SMV ook lastig en zal dus ook een eigen oordeel van de beslisser nodig zijn.

Ondanks dat het de voorkeur heeft om zaken waar er sprake is van een misdrijf voor te leggen aan **10.2.g** @ind.minvenj.nl zijn er richtlijnen van het OM waar wij ook gebruik van kunnen maken waar het gaat om kleine misdrijven, hierbij valt te denken aan rijden onder invloed, gebruikers hoeveelheid marihuana). Bij deze misdrijven is er, ook in Nederland, vaak geen sprake van een vonnis en kan er dan ook in de meeste gevallen geen SMV opgestart worden (behalve de hierboven genoemde uitzonderingen voor een verkort SMV). Deze richtlijnen zijn te vinden op de site van het OM:
<https://www.om.nl/organisatie/beleidsregels/overzicht-0/index/>.

Hoe leg je een zaak voor aan strafmaatvergelijkingen?

Het is allereerst van belang dat alle belangrijke stukken, vonnis, schuldbekentenissen etc als bijlage toegevoegd worden (inclusief de vertalingen). Daarnaast is het van belang dat in zaken waarbij er slechts een schuldbekentenis is, of onduidelijkheid of de samenloop van zaken kan leiden tot een misdrijf, in de onderwerp regel aan te geven dat het gaat om een verkorte SMV. Ook is het van belang om een korte analyse van de zaak en de specifieke vraag in de mail op te nemen. Hiermee kan in één oogopslag gezien worden of het om een eenvoudige zaak (en verkorte SMV) gaat of niet.

5. Afstemming

Dit bericht is afgestemd met JZ(-ST) en RVN.

Informatiebericht SUA

Van	IND / SUA	
Auteur(s)	herzien door 10.2.e	(SUA) /
	10.2.e	(JZ)
	(oorspronkelijke auteur: 10.2.e	
Telefoonnummer(s)	10.2.e	(SUA)
Nummer & Titel	IB 2019/109 Herziening van IB 2017/02: Belangrijke wijziging inzake terugkeerbesluiten naar aanleiding van afdelingsjurisprudentie	
Hoofdtak	Asiel / Regulier	
InformIND Thema	Procesoverstijgende thema's: <ul style="list-style-type: none">- Inreisverbod en ongewenstverklaring- Terugkeerrichtlijn	
Relatie met	terugkeerrichtlijn/ AbRS-uitspraak van 8 april 2016 (201507608/2/V3); IB 2017/02	
Geldig vanaf	21-11-2019	
Geldig tot en met	21-02-2022	

1. Aanleiding

IB 2017/02 behoefde actualisering. In dat informatiebericht werd de achtergrond van de uitspraak van 8 april 2016 van de AbRS geschetst en de gevolgen voor de uitvoering. In die uitspraak wordt een belangrijke eerdere jurisprudentiële herroepen (201507608/2/V3); klik op: <https://www.raadvanstate.nl/uitspraken/@103582/201507608-2-v3/#highlight=201507608%2f2%2fV3>.

2. Verwachting

Naar aanleiding van de uitspraak van 8 april 2016 is destijds bij WBV 2016/13 paragraaf A3/2 Vc (zelfstandig vertrek) aangepast. Dit informatiebericht is op een paar punten herzien en zal begin 2020 worden opgenomen in een werkinstructie.

3. Inhoud/Toelichting

Uitspraak AbRS van 8 april 2016

Bij uitspraak van 8 april 2016 is de AbRS teruggekomen op haar uitspraak van 12 april 2012 ECLI:NL:RVS:2012:BW3971. De aanleiding voor deze ommezwaai is gelegen in het arrest van het HvJEU van 15 februari 2016 (C-601/15). Uit dit arrest heeft de AbRS afgeleid dat haar eerdere jurisprudentie dat een eerder genomen terugkeerbesluit van rechtswege komt te vervallen bij het indienen van een verblijfsaanvraag niet langer kan standhouden. Dat betekent dat een nieuwe verblijfsaanvraag tot gevolg heeft dat een eerder terugkeerbesluit dat nog werking heeft, wordt geschorst totdat op de aanvraag afwijzend is beslist.

4. Hoe te handelen

4.1. Terugkeerbesluit

Als gevolg van de AbRS-uitspraak van 8 april 2016 werd per direct de uitvoeringspraktijk verlaten om in het kader van iedere afwijzende beschikking een nieuw terugkeerbesluit uit te vaardigen waarin wordt vastgesteld dat het rechtmatig verblijf is geëindigd en welke vertrektermijn op grond van artikel 62 Vw geldt. Een

afwijzende beschikking kan alleen worden aangemerkt als terugkeerbesluit als nog niet eerder een terugkeerbesluit is uitgevaardigd of als wel een terugkeerbesluit is uitgevaardigd en al aan de daaruit voortvloeiende terugkeerverplichting is voldaan. Is eenmaal een terugkeerbesluit uitgevaardigd waaraan geen gevolg is gegeven, dan moet bij iedere nieuwe afwijzende beschikking worden verwezen naar het nog geldige terugkeerbesluit.

N.B. 1. Het eerste terugkeerbesluit kan ook zijn uitgevaardigd door AVIM of KMar. Let daar goed op.

N.B. 2. Als na uitvaardiging van een terugkeerbesluit een verblijfsvergunning is verleend, moet bij de intrekking van de verblijfsvergunning dan wel de niet-verlenging van de geldigheidsduur ervan wél een nieuw terugkeerbesluit worden uitgevaardigd. In dat geval kan dus niet worden verwezen naar een eerder terugkeerbesluit. Door het verlenen van de verblijfsvergunning is dat eerdere terugkeerbesluit niet langer geldig.

4.2. Onverplicht uitgevaardigde terugkeerbesluiten

Als gevolg van de AbRS-jurisprudentie zoals die tussen 12 april 2012 en 8 april 2016 heeft gegolden, heeft de IND in die periode talloze terugkeerbesluiten uitgevaardigd die in het licht van de uitspraak van 8 april 2016 achteraf gezien als onverplicht moeten worden aangemerkt, indien reeds eerder een terugkeerbesluit tegen de vreemdeling is uitgevaardigd en aan de daaruit voortvloeiende terugkeerverplichting niet is voldaan.

Onverplicht genomen terugkeerbesluiten met een vertrektermijn van 0-dagen zijn niet op rechtsgevolg gericht en worden daarom niet langer aangemerkt als een nieuw terugkeerbesluit.¹

Het kan echter zijn dat in een onverplicht uitgevaardigd terugkeerbesluit opnieuw een vertrektermijn is gegeven van 28 dagen. In dat geval is sprake van een nieuw geldig terugkeerbesluit omdat het op rechtsgevolg is gericht. Gedurende deze nieuw gegeven vrijwillige vertrektermijn kan de vreemdeling niet worden uitgezet en niet in vreemdelingenbewaring worden gesteld.

De afwijzende beschikking op de opvolgende aanvraag is dus geen terugkeerbesluit. Verwezen moet worden naar het laatste geldige terugkeerbesluit dat op rechtsgevolg gericht is geweest.

Voorbeeld

Tegen betrokkene is op 1 januari 2011 voor het eerst een terugkeerbesluit uitgevaardigd. Vervolgens heeft hij op 1 januari 2013 (0-dagen vertrektermijn), 1 januari 2015 (28-dagen vertrektermijn) en 1 januari 2016 (0-dagen vertrektermijn) afwijzende beschikkingen ontvangen. Conform de toen geldende inzichten is in deze beschikkingen overwogen dat zij tevens moeten worden aangemerkt als terugkeerbesluiten. Tegen de laatste beschikking is bezwaar ingediend. Op 1 mei 2016 is het bezwaar ongegrond verklaard. Gelet op de AbRS-uitspraak van 8 april 2016 wordt in de beschikking op bezwaar overwogen dat de beschikking van 1 januari 2016 ten onrechte is aangemerkt als een terugkeerbesluit. Het laatste geldige terugkeerbesluit is op 1 januari 2015 gegeven, omdat hier opnieuw een vertrektermijn is gegeven. Naar dat terugkeerbesluit moet worden verwezen.

¹ Dat is alleen anders als een vreemdeling nog in zijn vertrektermijn zit van 28 dagen en gedurende deze termijn een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd van 0-dagen. Dan is sprake van een wijziging van het eerdere terugkeerbesluit omdat de gegeven vertrektermijn als het ware is verkort.

4.3. Inreisverbod

De AbRS-uitspraak van 8 april 2016 heeft ook gevolgen voor het opleggen van inreisverboden. Indien in een nieuwe afwijzende beschikking wordt verwezen naar het eerste, nog geldige terugkeerbesluit zal vaker dan voorheen een inreisverbod worden opgelegd op grond van artikel 66a, eerste lid, aanhef en onder b, Vw omdat de vreemdeling de in het eerste, nog geldige terugkeerbesluit gegeven vertrektermijn ongebruikt heeft laten verstrijken.

Het voorgaande betekent echter niet dat sprake is van een zelfstandig inreisverbod. Tussen de afwijzing van de door de vreemdeling ingediende aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning en het in hetzelfde besluit vervatte inreisverbod bestaat een nauwe verwevenheid. Immers, als in bezwaar, beroep of hoger beroep blijkt dat de staatssecretaris die aanvraag ten onrechte heeft afgewezen, dan kan het inreisverbod evenmin standhouden. Deze nauwe verwevenheid brengt gelet op de door de wetgever gewenste concentratie van rechtsbescherming mee dat tegen het inreisverbod dezelfde rechtsmiddelen openstaan als tegen de afwijzing van de aanvraag. Dit heeft de AbRS bij uitspraak van 15 december 2016 bepaald ([201607587/1/V3](#)).

5. Afstemming

Dit geactualiseerde informatiebericht is afgestemd met JZ. Het oorspronkelijke informatiebericht is voorgelegd aan RVN en A&B; inhoudelijk is het informatiebericht niet zodanig gewijzigd dat voorlegging aan RVN en A&B weer nodig werd geacht.

Informatiebericht SUA

Van IND / SUA / Afdeling RVN
Auteur(s) 10.2.e
Telefoonnummer 10.2.e

Nummer & Titel IB 2019/110 Aantonen huwelijk ingeschreven in BRP

Kenmerk (digijust) 2755875
Hoofdtak Regulier
InformIND Thema B7/3.1, B7/5

Relatie met
Geldig vanaf 25-11-2019
Geldig tot en met 25-11-2021

1. Aanleiding

De vraag heeft zich voorgedaan of een huwelijksakte moet worden overgelegd om aan te tonen dat de vreemdeling is gehuwd met de referent als het huwelijk reeds is ingeschreven in de brp. Uit de regelgeving blijkt dat in dat geval genoeg kan worden genomen met de inschrijving in de brp.

2. Verwachting

De inhoud van dit informatiebericht zal niet worden verwerkt in een werkinstructie of de Vreemdelingencirculaire.

3. Inhoud/Toelichting

In B7/5 wordt overwogen dat de IND een huwelijksakte als bewijsmiddel beschouwt waaruit moet blijken dat de vreemdeling is gehuwd met de referent. Eén van de uitgangspunten van de Wet Modern Migratierecht is echter dat de administratieve lasten voor de burger zo klein mogelijk moeten worden gehouden. Dat betekent dat informatie waarover de overheid reeds beschikt niet opnieuw bij de burger mag worden opgevraagd. Als gevolg van dit uitgangspunt is artikel 24a in de Vreemdelingenwet opgenomen. Daarin staat onder meer:

Gegevens en bescheiden worden niet verkregen van de vreemdeling of diens referent, voor zover Onze Minister die gegevens of bescheiden kan verkrijgen uit bij regeling van Onze Minister aan te wijzen administraties, tenzij hierdoor een goede uitvoering van de wet wordt belet.

Dit wetsartikel is uitgewerkt in bijlage 21, behorend bij artikel 3.34I, eerste en tweede lid, van het Voorschrift Vreemdelingen. Daarin staat onder meer dat een bewijs van inschrijving van het huwelijk kan worden ontleend aan de brp. Met andere woorden: als het huwelijk staat ingeschreven in de brp is voldoende aangetoond dat sprake is van een huwelijk tussen de vreemdeling en de referent. Het huwelijk hoeft dan niet nog eens ten overstaan van de IND te worden aangetoond door middel van een gelegaliseerde huwelijksakte. Dit klemmt te meer nu voor de inschrijving van het huwelijk in de brp in de regel reeds een gelegaliseerde huwelijksakte moet worden overgelegd. Ook als het huwelijk niet op basis van een gelegaliseerde huwelijksakte is ingeschreven in de brp kan met de inschrijving genoeg worden genomen, aangezien in dat geval sprake moet zijn geweest van bewijsnood en het huwelijk afdoende moet zijn aangetoond door middel van niet-officiële indicatieve documenten.

4. Hoe te handelen

Gelet op het vorenstaande wordt dus niet langer gevraagd om een huwelijksakte als het huwelijk al staat ingeschreven in de brp.

Dit informatiebericht ziet zowel op vvr- als mvv-aanvragen.

Dit informatiebericht ziet ook op geregistreerde partnerschappen.

5. Afstemming

De inhoud van dit informatiebericht is afgestemd met de Directie RVN en de Directie Migratiebeleid.

Informatiebericht SUA

Van IND / SUA
Auteur(s) 10.2.e
Telefoonnummer 10.2.e

Nummer & Titel IB 2019/117 Intrekkingszaken waarin meerdere
intrekkingsgronden tegelijk aan de orde zijn

Kenmerk (digijust)
Hoofdtak Asiel / Regulier
InformIND Thema Intrekkingen / Openbare orde / Hernieuwde aanvragen na
intrekking

Relatie met
Geldig vanaf 11-12-2019
Geldig tot en met 11-01-2022

1. Aanleiding

Het is gebleken dat niet altijd op dezelfde manier wordt omgegaan met
intrekkingszaken waarin meerdere intrekkingsgronden tegelijk aan de orde zijn.

2. Verwachting

Gedurende de looptijd van dit informatiebericht zal worden gezien of de inhoud zal
worden opgenomen in een Werkinstructie.

3. Inhoud/Toelichting

In principe geldt de regel dat, indien er meerdere intrekkingsgronden aan de orde
zijn, er moet worden ingetrokken op de intrekkingsgrond die chronologisch het verst
terug grijpt in het verblijfsrecht. Met het oog op eventuele toekomstige hernieuwde
verblijfsaanvragen volgend op de intrekking, is het daarnaast van belang dat
eventuele openbare-orde aspecten, als deze voldoende zwaarwegend zijn om ook op
zichzelf tot intrekking te leiden, als subsidiaire intrekkingsgrond worden
meegenomen in het intrekkingsbesluit.

4. Hoe te handelen

Als er meerdere intrekkingsgronden aan de orde zijn moet worden ingetrokken op
de grond die het verst terug grijpt in het verblijfsrecht. Dit is dan de primaire
intrekkingsgrond. Als er daarnaast sprake is van openbare-orde aspecten die op
zichzelf voldoende zwaarwegend zijn om tot intrekking te leiden (met andere
woorden: de lat van artikel 3.86 Vb wordt gehaald) maar deze grond niet de verst
terug grijpende intrekkingsgrond is, moeten deze openbare-orde aspecten als
subsidiaire intrekkingsgrond worden meegenomen in het intrekkingsbesluit. Op deze
manier wordt voorkomen dat er problemen ontstaan als een eventuele hernieuwde
verblijfsaanvraag wordt afgewezen op grond van (dezelfde) openbare orde aspecten.

Als naast de primaire intrekkingsgrond ook openbare orde aspecten aan de orde
zijn, zal overigens ook altijd moeten worden gezien of deze openbare-orde aspecten
zwaarwegend genoeg zijn om een vertrektermijn te onthouden cq een zwaar
inreisverbod op te leggen.

Hernieuwde aanvraag

Indien een vreemdeling - die eerder rechtmatig verblijf heeft gehad maar wiens verblijfsvergunning is ingetrokken- al dan niet vanuit het buitenland een nieuwe aanvraag indient, is sprake van een nieuw toetsmoment dat een nieuwe beoordeling rechtvaardigt. Dit betekent dat ook openbare-orde aspecten die dateren van voor de eerdere intrekking kunnen leiden tot een afwijzing van de hernieuwde aanvraag. Een dergelijke afwijzing is gemakkelijker als deze openbare-orde aspecten - mits ze voldoende zwaarwegend waren om tot intrekking te leiden - al in het intrekkingsbesluit genoemd zijn, vandaar de instructie in dit IB; maar ook als de openbare-orde aspecten onverhoopt niet in het intrekkingsbesluit zijn meegenomen hoeft zeker niet te worden nagelaten om, indien mogelijk, af te wijzen op grond van deze aspecten.

N.B.

Als een verblijfsvergunning is ingetrokken op (een) andere grond(en) dan openbare orde en er daarnaast sprake was van openbare-orde aspecten die niet voldoende zwaarwegend waren om te leiden tot intrekking, zullen deze aspecten over het algemeen niet zijn meegenomen in het intrekkingsbesluit. Als op een dergelijke intrekking een hernieuwde aanvraag volgt, dient altijd eerst te worden getoetst aan artikel 3.82Vb. Als dit artikel van toepassing is, zullen de openbare aspecten die niet voldoende zwaarwegend waren voor intrekking dat ook niet zijn voor afwijzing, omdat artikel 3.86 Vb dan ook bij de afwijzing van toepassing is. Als artikel 3.82Vb echter niet van toepassing is, zal een dergelijke hernieuwde aanvraag in de meeste gevallen kunnen worden afgewezen op grond van artikel 3.77Vb.

5. Afstemming

Dit informatiebericht is afgestemd met JZ.

Informatiebericht SUA

Van IND / SUA
Auteur(s) 10.2.e
Telefoonnummer(s) 10.2.e

Nummer & Titel IB 2019/118 Beoordeling veilige derde landen - Gambia

Kenmerk (digijust)

Hoofdtak Asiel

InformIND Thema Vw 30a. Niet ontvankelijk / Vw 30a.1c Veilig Derde land / Vw 30a.1c Informatie voor uitvoering

Relatie met IB 2018/36 Beoordelen veilige derde landen in de asielprocedure

Geldig vanaf 13-12-2019

Geldig tot en met 12-06-2023

1. Aanleiding

Dit Informatiebericht gaat over de beoordeling van Gambia als veilig derde land.

Zie voor algemene informatie aangaande de toepassing van 'Veilig derde land' Informatiebericht nummer 2018/36.

2. Inhoud/Toelichting

Voor elk land dat als veilig derde land wordt aangemerkt zal in ieder geval een algemene beoordeling moeten worden gegeven waar het gaat om de mogelijkheid om asiel aan te vragen, de vraag of er gedwongen terugkeer naar het land van herkomst van asielzoekers en erkende vluchtelingen plaats vindt en de behandeling van asielzoekers en erkende vluchtelingen in het betreffende derde land. Hiervoor is goede landeninformatie nodig. Om die reden is TOELT gevraagd om algemene informatie aan te leveren aangaande dit onderwerp. Deze informatie treft u in de link hieronder aan.

http://ind.pucoverheid.nl/zoeken/pdf/PUC_IND_999405_0/1/

Op basis hiervan heeft een beoordeling plaats gevonden van de vraag of Gambia in het algemeen als veilig derde land kan worden aangemerkt voor asielzoekers en vluchtelingen afkomstig uit andere landen.

Deze beoordeling treft u hieronder aan.

Beoordeling van Gambia als veilig derde land:

Gambia is partij bij het Vluchtelingenverdrag, het Anti-Folterverdrag (CAT), het International Covenant on Civil and Political Rights (IVBPR), het Verdrag van 1954 betreffende de status van staatlozen en het Verdrag van 1961 tot beperking der staatloosheid.

Nationale wetgeving

Gambia kent een nationale procedure die voorziet in de mogelijkheid om asiel aan te vragen bij de autoriteiten van Gambia. Gambia kent sinds 2008 een immigratiewetgeving, de Refugee Act. In artikel 27 van deze wet is het verbod op refoulement neergelegd.

"Subject to section 28 of this Act, a person claiming to be a refugee, or a person recognised as a refugee, shall not be forcibly expelled or deported, directly or indirectly, to the territory of a country from where

he or she fled or has reason to fear persecution in the circumstances specified under section 22 of this Act."

Bron: <https://www.refworld.org/docid/4a71a8202.html>

Praktijk

Ook in de praktijk blijkt het mogelijk te zijn om asiel aan te vragen in Gambia, zo schrijft het hoofd van de (Forced) Migration Research Cluster van het Arnold Bergstraesser Institute, Franzisca Zanker:

Legislation on displaced people, the 2008 Refugee Act, is a success with unanimous acceptance from the Parliament, not least due to the pressure from the local UNHCR staff. The Refugee Act follows the OAU Convention in its definition of a refugee and includes both prima facie recognition of persons belonging to a particular class or nationality as well as the possibility of deriving a refugee status from a family member whose refugee status has already been recognised.

Bron: The politics of migration governance in the Gambia, Franzisca Zanker & Judith Altrogge, October 2017/ https://www.arnold-bergstraesser.de/sites/default/files/gambian_migration_politics_zankeraltrogge.pdf

The Human Rights Council, Working Group on the Universal Periodic Review 4-5 November 2019 Gambia, schrijft het volgende:

'The Government in the past has welcomed persons fleeing persecution, civil upheaval and conflict from southern Senegal, Liberia, and Sierra Leone. The Government through a refugee host community leadership program, assists refugees to integrate locally in the Gambia by providing them with land to build their homes and to farm on. Furthermore, the United Nations High Commission for Refugees facilitates the local integration of refugees through various livelihoods support.'

Bron: <https://undocs.org/A/HRC/WG.6/34/GMB/1>.

Er zijn geen signalen dat Gambia het verbod op refolement schendt.

UNHCR

De UNHCR is actief in Gambia. De United States Department of State, Country Reports on Human Rights Practices for 2018, bevestigt de rol van UNHCR in Gambia:

The government cooperated with the Office of the UN High Commissioner for Refugees (UNHCR) and other humanitarian organizations in providing protection and assistance to internally displaced persons, refugees, returning refugees, asylum seekers, stateless persons, or other persons of concern. UNHCR coordinated government efforts with the International Organization for Migration, the Gambia Red Cross Society, and other agencies to provide this protection and assistance.

Bron: <https://www.state.gov/wp-content/uploads/2019/03/The-Gambia-2018.pdf>

De UNHCR geeft aan dat er in april 2019 ruim 4000 vluchtelingen in Gambia waren, de meeste vluchtelingen zijn afkomstig uit de omringende landen, waarvan de meeste uit Senegal.

Bron: <https://data2.unhcr.org/en/country/gmb>

In Gambia zijn in 2018 334 asielaanvragen ingediend door vluchtelingen uit andere landen dan Senegal.

Bron: <https://www.worlddata.info/africa/gambia/asylum.php>

Behandeling van erkende vluchtelingen

Als een vreemdeling in Gambia erkend is als vluchteling zijn hem op grond van artikel 41 van de Refugee Act bepaalde voorzieningen toegekend:

"41. (1) A person who is duly recognised as refugee is entitled to:

- (a) be issued a refugee identity card;*
- (b) be issued a Convention Travel Document, if the refugee needs to travel;*
- (c) engage in wage-earning employment or self-employment;*
- (d) freedom to move freely within, and to settle' anywhere in, The Gambia;*
- and*
- (e) access to social amenities available in The Gambia.*

(2) Some or all of the rights specified in subsection (1) of this section may be curtailed in situations where refugees arrive in large numbers, and the curtailment may last until the numbers become manageable."

Bron: The Gambia, Refugee Act, 2008, 23 October 2008/

<https://www.refworld.org/docid/4a71a8202.html>

Ten aanzien van de mogelijkheid voor vluchtelingen om te werken meldt de UNHCR het volgende:

'The law does not discriminate against the employment of refugees; however, the expatriate tax imposed on the employment of non-Gambian nationals poses problems for employment of refugees, as it does not make exception for them. The Government did issue residence and work permit to the local integrating refugees but the employers, especially the private sector, are mindful of the expatriate tax that they will have to pay for employing non Gambians, especially when the skill is available locally.'

Bron: <https://www.refworld.org/docid/5541dee14.html>

Over de uitoefening van rechten van vluchtelingen schrijven onderzoekers Franzisca Zanker & Judith Altrogge het volgende:

'Refugees in the Gambia have a number of rights. For example, they do not need to pay the annual residence fees. The Refugee Act also gives refugees the right to 'engage in wage-earning employment or self-employment', freedom of movement and 'access to social amenities'. These rights are rather vague, however, and therefore open to competing or inconsistent interpretations (Hopkins 2015). For example, employment rules for refugees remain complicated.'

(...)

In terms of accessing healthcare and education, policies on these were continuously re-negotiated under Jammeh because officials changed frequently. For example, the UNHCR eventually signed an agreement with the Ministry of Health whereby refugees would pay local rates for healthcare. According to the Gambian Commissioner for Refugees, negotiations have now been taken up again with the new Ministry in order to ensure that this policy is not reversed. Local tariffs for healthcare became increasingly important when refugees changed from camps to self-settlement.

(...)

Finally, concerning displaced people in the Gambia, progressive refugee protection laws and practices exist, including the right to work and opportunities for self-settlement. The protection of refugees is, however, not prioritised by the new government, probably due to the fact that the refugee population has greatly reduced in the last years.

-Bron: The politics of migration governance in the Gambia Franzisca Zanker & Judith Altrogge, October 2017 (https://www.arnold-bergstraesser.de/sites/default/files/gambian_migration_politics_zankeraltrogge.pdf)

Vrouwenbesnijdenis

De situatie voor vrouwen die vrezen voor vrouwenbesnijdenis dient individueel bekeken te worden. Blijkens een rapport uit 2018 van de Immigration and Refugee board van Canada is vrouwenbesnijdenis in Gambia nog altijd een wijdverspreid probleem. De voormalige regering van president Jammeh heeft in 2015 een wet aangenomen op grond waarvan vrouwenbesnijdenis verboden is, desondanks blijft vrouwenbesnijdenis diepgeworteld in de Gambiaanse cultuur.

Bron: Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, The Gambia: The practice of female genital mutilation (FGM); treatment of people and NGOs who oppose the practice; state protection provided to victims and to people who oppose the practice (2016-May 2018), 18 May 2018, -
<https://www.refworld.org/docid/5b2baf274.html>

Ook de United States Department bevestigt vrouwenbesnijdenis als een 'deeply rooted practise in society'. *According to NGOs, approximately 76 percent of girls and women between the ages of 15 and 49 were subjected to FGM/C.*

Bron: <https://www.state.gov/wp-content/uploads/2019/03/The-Gambia-2018.pdf>

LHBTI

In Gambia zijn seksuele relaties tussen hetzelfde geslacht op grond van secties 144 en 147 van de "Criminal Code" strafbaar gesteld met 5 tot 14 jaar gevangenisstraf. Transseksualiteit is middels sectie 167 van de Criminal Code strafbaar gesteld met een maximum straf van 5 jaar. Met de invoering van de "Criminal Code (amendment) Act 2014" is er een nieuwe bepaling ingevoerd "144A. Aggravated homosexuality". De United States Department schrijft als volgt: *By law, "aggravated homosexuality" is a crime for which conviction is punishable by life imprisonment. It includes serial offenders or persons with a previous conviction for homosexual activity, persons having same-sex relations with someone younger than age 18 or with members of other vulnerable groups, or a person with HIV having same-sex relations.*

Citing more pressing priorities, President Barrow dismissed homosexuality as a nonissue in the country. On July 5, the country's delegation to the UN Human Rights Council stated that the government had no immediate plans to reverse or change the law. The law, however, was not enforced.

There was strong societal discrimination against lesbian, gay, bisexual, transgender, and intersex individuals.

Bron: <https://www.state.gov/wp-content/uploads/2019/03/The-Gambia-2018.pdf>

Sinds de invoering van de bovengenoemde wet hebben er meerdere arrestaties plaatsgevonden, er zijn echter geen indicaties dat er ook veroordelingen hebben plaatsgevonden.

Bron: Criminal Code amended Act, 9 October 2014 -

<http://www.ilo.org/dyn/natlex/docs/ELECTRONIC/101060/121595/F-454549913/GMB101060.pdf>

Bron: Amnesty International, Gambia: First arrests since homophobic law, 20 November 2014, AFR 27/015/2014 -

<https://www.refworld.org/docid/546f40a94.html>

Conclusie:

Gambia is partij bij het Vluchtelingenverdrag en een aantal andere belangrijke relevante mensenrechtenverdragen en het beginsel van non-refoulement is neergelegd in de Gambiaanse wetgeving. Er zijn geen indicaties dat dit beginsel niet wordt nageleefd. Daarnaast heeft Gambia een nationale asielprocedure, werkt nauw samen met UNHCR en verleent een vluchtelingenkaart en verblijfsstatus aan door UNHCR erkende vluchtelingen. Omdat daarnaast uit bovengenoemde bronnen blijkt erkende vluchtelingen mogen werken en er ten aanzien van toegang tot gezondheidszorg en onderwijs wordt onderhandeld met de overheid, kan in zijn algemeenheid worden gesteld dat Gambia in het algemeen als veilig derde land worden aangemerkt.

De beoordeling of Gambia in een individueel geval als veilig derde land kan worden beschouwd, blijft echter afhankelijk van de individuele merites van de zaak. Ten aanzien van vrouwen die vrezen voor vrouwenbesnijdenis moet bijzondere aandacht worden besteed. Er dient rekening te worden gehouden met de mogelijkheid dat ten aanzien van hen Gambia niet als veilig land kan gelden.

LHBTI

Ten aanzien van LHBTI's geldt dat, op basis van de bovengenoemde informatie, Gambia niet als veilig derde land worden aangemerkt.

3. Afstemming

Dit bericht is afgestemd met DMB en JZ.

Informatiebericht SUA

Van	IND / SUA
Auteur(s)	10.2.e
Telefoonnummer	10.2.e
Nummer & Titel	IB 2019/121 Evenredigheidstoets Unieburgerschap
Kenmerk (digijust)	2775773
Hoofdtak	Nederlanderschap
InformIND Thema	Nederlanderschap
Relatie met	Intrekkingen Nederlandse nationaliteit
Geldig vanaf	13-12-2019
Geldig tot en met	13-02-2022

1. Aanleiding

Dit informatiebericht geeft richtlijnen voor het uitvoeren van een evenredigheidstoets op het verlies van het Unieburgerschap bij intrekking van de Nederlandse nationaliteit. Het gaat hierbij om de afweging van het algemeen belang bij intrekking van de Nederlandse nationaliteit tegenover het aangetoonde belang van de betrokkene om het Unieburgerschap te behouden. Dit informatiebericht geldt voor alle besluiten tot intrekking van het Nederlanderschap.

Het Europees Hof van Justitie heeft in het arrest Rottmann van 2 maart 2010 (C-135/08) geoordeeld dat bij een intrekkingsbesluit van naturalisatie vanwege fraude rekening moet worden gehouden met gevolgen van het verlies van het Unieburgerschap. De Raad van State heeft in een uitspraak van 8 augustus 2018 (ECLI:NL:RVS:2018:2678) het arrest Rottmann nader uitgelegd en geoordeeld dat bij *elke* intrekking van de Nederlandse nationaliteit, moet worden beoordeeld of het intrekkingsbesluit evenredig is aan het verlies van het Unieburgerschap¹. Deze evenredigheidstoets is voor de verliesgronden van artikel 14 RWN opgenomen in het BVVN (artikelen 68 t/m 68c BVVN).

In eerste instantie is met de uitvoering afgesproken om met de concrete invulling van de evenredigheidstoets te wachten op de prejudiciële beslissing van het Europees Hof van Justitie (C 221/17) en de daaruit voortvloeiende uitspraak van de Raad van State inzake Tjebbes. Hoewel die uitspraak van de Raad van State nog niet is verschenen, is met name de situatie waarin besloten wordt tot intrekking van het Nederlanderschap vanwege het niet voldoen aan de afstandsplicht in een recente individuele zaak aanleiding geweest om op het onderwerp van de evenredigheidstoets nu alvast een informatiebericht te maken.

2. Verwachting

Na het verschijnen van de uitspraak van de Raad van State inzake Tjebbes zal de inhoud van dit informatiebericht voor zover nodig worden aangepast en worden opgenomen in de Handleiding RWN.

¹ Zie ook ABRvS 20 januari 2016, ECLI:NL:RVS:2016:89, waarin de Raad van State oordeelde dat in alle gevallen waarin het Nederlanderschap wordt ingetrokken wegens fraude het evenredigheidsbeginsel moet worden toegepast.

3. Inhoud/Toelichting

Uit bovengenoemde arresten en de artikelen 68 t/m 68c BVVN volgt dat bij elke intrekking van de Nederlandse nationaliteit getoetst moet worden of tussen het door de RWN nagestreefde doel en de concreet verloren gegane EU-rechten geen sprake is van onevenredigheid. Bij die evenredigheidstoets wordt een afweging gemaakt tussen enerzijds het algemeen belang bij intrekking van de Nederlandse nationaliteit en anderzijds het individuele belang, dat betrokkene heeft bij het behoud uitvoeren van de rechten van het Unieburgerschap. Verlies van nationale rechten valt niet onder deze beoordeling.

De rechten die zijn verbonden aan het Unieburgerschap zijn neergelegd in artikel 20 VWEU² en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna het Handvest), zie ook bijlage 1.

3.1 Het belang op intrekking

Het algemeen belang verschilt per intrekkingsgrond.

- Artikel 14, eerste lid RWN (fraude bij naturalisatie)

Op grond van artikel 14, eerste lid, RWN kan de Nederlandse nationaliteit worden ingetrokken, indien de verkrijging of verlening berust op 'fraude en bedrog'. Het belang bij deze intrekkingsgrond vindt zijn rechtvaardiging in een algemeen belang, namelijk de bescherming van de bijzondere band van solidariteit en loyaliteit tussen de lidstaat en zijn onderdanen, evenals de wederkerigheid van rechten en plichten, die de grondslag vormen van de nationaliteitsverhouding³.

Zoals ook blijkt uit artikel 68 BVVN, moet in dat verband nagegaan worden of het verlies van het Unieburgerschap gerechtvaardigd is in het licht van de ernst van de gepleegde inbreuk, van het tijdsverloop tussen de naturalisatiebeslissing en het intrekkingsbesluit en van de mogelijkheid voor betrokkene om zijn vroegere nationaliteit terug te krijgen⁴.

- Artikel 14, tweede - vierde lid RWN (openbare orde en nationale veiligheid)

Op grond van artikel 14, tweede tot en met het vierde lid RWN, kan het Nederlanderschap worden ingetrokken vanwege een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Bij intrekkingen op grond van artikel 14,2 en 14,3 RWN gelden de gelijkkluidende artikelen 68a en 68b BVVN. In het kader van art. 14, 4e lid RWN geldt het uitgebreidere artikel 68c BVVN.

Voor wat betreft artikel 14, tweede tot en met het vierde lid RWN is het belang gelegen in de bescherming van de openbare orde en/of de nationale veiligheid. Aan dit algemeen belang komt een zwaar gewicht toe, gelet op de aard van de door betrokkene gepleegde vergrijpen, bijvoorbeeld vergrijpen gericht tegen de Nederlandse staat of een bondgenootschap, waar het Koninkrijk lid van is. Tegenover dit algemeen belang dient volgens het Hof met name rekening te worden gehouden met het gedrag van betrokkene, de duur en de rechtmatigheid van diens verblijf op het grondgebied van de betrokken lidstaat, de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de mate van actueel gevaar van de betrokkene voor de samenleving, de leeftijd van het betrokken kinderen en hun gezondheidstoestand alsmede hun economische en gezinssituatie⁵.

² Artikel 20 VWEU verschaft aan eenieder die de nationaliteit van een lidstaat heeft, de hoedanigheid van burger van de Unie. Op 1 november 1993 trad het Verdrag van Maastricht in werking. Door dat verdrag werd het Europees burgerschap ingevoerd, dat werd gekoppeld aan het bezit van een nationaliteit van een lidstaat.

³ Zie arrest Rottmann, r.o. 51 in combinatie met r.o. 59.

⁴ Zie arrest Rottmann, r.o. 56.

⁵ Zie arrest Rendón Marin (C-165/14), r.o. 86 in combinatie met r.o. 81.

- Artikel 15, eerste lid, aanhef en onder d en e RWN (niet voldoen aan afstandsplicht)

Op grond van artikel 15, eerste lid, aanhef en onder d en e RWN, kan het Nederlanderschap worden ingetrokken, indien de betrokkene na verlening of verkrijging van de Nederlandse nationaliteit heeft nagelaten al het mogelijke te doen om zijn oorspronkelijke nationaliteit te verliezen.

Het Nederlands belang bij deze intrekking is gelegen in het algemeen belang dat wet- en regelgeving wordt gehandhaafd, tenzij dat leidt tot een in concreto onredelijke situatie. Het BVVN bevat geen artikel met voorschriften voor deze belangenafweging.

Naast het algemeen belang zoals hierboven omschreven, is in het kader van de evenredigheidsbeoordeling ook het volgende relevant. Betrokkene is er vanaf het begin van de naturalisatieprocedure steeds op gewezen dat hij afstand zal moeten doen van zijn oorspronkelijke nationaliteit. Zo heeft de burgemeester hem gewezen op de afstandsplicht, voordat hij zijn verzoek om naturalisatie indiende. De verzoeker heeft in die fase de gelegenheid gehad om af te zien van de verkrijging van de Nederlandse nationaliteit. Daarnaast heeft hij bij het indienen van dat verzoek ook de bereidheidsverklaring tot het doen van afstand ondertekend. Verder omvat de naturalisatieprocedure al een afweging van belangen omtrent de vraag of de naturalisandus is gehouden aan de afstandsplicht. Ook nadat aan hem de Nederlandse nationaliteit is verleend, wordt meermaals aan betrokkene meegedeeld, dat de Nederlandse nationaliteit zal worden ingetrokken, als hij niet voldoet aan de afstandsverplichting.

3.2 Het individuele belang bij behoud van het Unieburgerschap

Tegenover het algemene Nederlands belang, zoals beschreven in paragraaf 3.1 staat het belang van betrokkene bij het behoud van het Unieburgerschap. Door intrekking van de Nederlandse nationaliteit vervalt immers ook het burgerschap van de Unie en de daaraan verbonden rechten.

Van belang bij de evenredigheidstoets is op welke wijze op de datum dat het verlies van het Nederlanderschap plaats heeft dan wel tot maximaal zes maanden daarvoor, betrokkene concreet invulling gaf aan de rechten die zijn verbonden aan het burgerschap van de Unie en welke toen bestaande belangen betrokkene heeft bij behoud van het Unieburgerschap. De bewijslast om deze belangen aan te tonen ligt bij de betrokkene. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan worden afgeleid dat in elk geval moet worden beoordeeld in hoeverre er sprake is van inperking van de volgende rechten:

- de mogelijkheden om vrij te reizen en te verblijven binnen de Unie;
- de activiteiten die betrokkene binnen de Unie uitoefent in het kader van een beroep of bedrijf;
- het familieleven dat betrokkene uitoefent met familieleden die op het grondgebied van de Europese Unie verblijven (artikel 7 Handvest, het recht op de eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven);
- de belangen van eventuele kinderen jonger dan 18 jaar die binnen de Unie verblijven (artikel 24 Handvest).

De eerste vraag, die relevant is, of betrokkene op de datum van het verlies van de Nederlandse nationaliteit daadwerkelijk en concreet gebruik maakte van de rechten verbonden aan het Unieburgerschap. Als betrokkene niet heeft aangetoond dat hij hiervan gebruik heeft gemaakt, dan is de conclusie mogelijk dat het verlies van het Unieburgerschap niet onevenredig is. Dit is bijvoorbeeld het geval als betrokkene aangeeft dat hij naast Nederland nimmer in een van de landen van de Europese Unie is geweest of heeft verbleven.

Betrokkene moet aantonen dat hij gebruik heeft gemaakt van de rechten van het Unieburgerschap. Daarbij is relevant, wanneer, hoe vaak of hoeveel hij daarvan gebruik gemaakt heeft. Toetsdatum daarvoor is de datum van het verlies van de Nederlandse nationaliteit (uitoefening van Unierechten in het verleden is derhalve niet relevant).

Als betrokkene bijvoorbeeld een keer per jaar een Kerstmarkt in Duitsland bezoekt, dan kan op basis van het zeer beperkte gebruik van het Unieburgerschap worden geconcludeerd dat het verlies daarvan al snel als evenredig aan te merken valt. Datzelfde geldt als betrokkene een keer in de vier jaar gebruik heeft gemaakt van zijn kiesrecht voor het Europees Parlement.

De evenredigheidstoets kan bijvoorbeeld anders uitvallen, als betrokkene bijvoorbeeld regelmatig werkzaamheden in een van de andere EU-landen uitvoert of daar een bedrijf heeft of in andere EU-landen studeert (of daar onderdelen van zijn studie uit moet voeren). Maar in dit soort gevallen moet het persoonlijk belang nog steeds wel afgezet worden tegen het Nederlands belang.

Bij de belangenafweging is voor de toepassing van artikel 14, eerste lid RWN ook relevant hoe lang betrokkene al in het bezit is van de Nederlandse nationaliteit en het Unieburgerschap. Indien betrokkene nog slechts kort in het bezit is van de Nederlandse nationaliteit en het burgerschap van de Unie zal er minder snel sprake zijn van onevenredige gevolgen bij verlies van het burgerschap van de Unie.

Daarnaast is de vraag relevant of betrokkene mogelijk op andere wijze, hetzelfde kan bereiken als onder de hem verleende rechten van het Unieburgerschap. Als betrokkene bijvoorbeeld visumvrij kan reizen naar de EU (of eigenlijk de lidstaat, waar hij rechten van het Unieburgerschap uitoefent), dan heeft hij een alternatief voor de 'vrijheid van verkeer en verblijf' en kan het verlies van het Unieburgerschap gemakkelijker als evenredig worden aangemerkt. Het recht om vrij te reizen en te verblijven binnen de Unie kan dus mogelijk ook worden ontleend aan de nationaliteit van een derde land, eventueel in combinatie een visum of met een verblijfsvergunning.

Uitoefening van familie- en gezinsleven.

Bij de evenredigheidstoets wordt ook betrokken het familieleven dat betrokkene uitoefent met familieleden die op het grondgebied van de Europese Unie verblijven (artikel 7 Handvest) en de belangen van eventuele kinderen jonger dan 18 jaar die binnen de Unie verblijven (artikel 24 Handvest). Ook hierbij geldt dat de betrokkene moet aangeven op welke concrete situatie(s) de eerbiediging van dat recht gebaseerd is en in hoeverre daadwerkelijk sprake is van uitoefening van familie-of gezinsleven.

Het gaat hier bijvoorbeeld om de gevolgen van verlies van het burgerschap van de Unie door minderjarigen, maar ook om de vraag wat het voor de minderjarige betekent als zijn ouder het Nederlandschap verliest. In het kader van de eerbiediging van het familie- en gezinsleven zijn dan situaties denkbaar waarin geconcludeerd kan worden dat het verlies van het Unieburgerschap voor de ouder(s) onevenredig is. Dit oordeel ten aanzien van de ouder(s) moet dan wel opwegen tegen het algemeen Nederlands belang. Als voor de ouder het Nederlands belang bijvoorbeeld is gelegen in de bescherming van de nationale veiligheid, dan is het mogelijk dat het oordeel ten aanzien van de ouder(s) weer anders uitpakt.

Deze evenredigheidstoets heeft geen betrekking op verlies van nationale rechten of hypothetische gevallen.

Het argument dat het behoud van het Unieburgerschap in het (toekomstige en dus fictieve) belang van het kind is gelegen, bijvoorbeeld dat daar een kind moet

kunnen blijven studeren in landen van de Europese Unie, of omdat men eventueel in de toekomst mantelzorg wil verlenen aan ouder(s), vormt geen relevante onderbouwing.

3.3. Weging van belangen

De persoonlijke belangen die worden aangevoerd door betrokkene moeten gewogen worden ten opzichte van het algemene belang. Het feit dat betrokkene door intrekking van het Nederlanderschap rechten verliest die zijn verbonden aan het burgerschap van de Unie, betekent dus nog niet noodzakelijkerwijs dat er dan altijd moet worden afgezien van de intrekking. De invulling van de evenredigheidstoets is sterk afhankelijk van de omstandigheden van het geval en dit heeft tot gevolg dat er ruimte is om de betrokken belangen tegen elkaar af te wegen bij het uitvoeren van deze toets.

De belangenafweging vindt plaats op basis van de feiten en omstandigheden zoals deze (aantoonbaar) zijn op de datum van het nemen van het intrekkingbesluit of, later, de datum van de beslissing in bezwaar.

3.4 Geen evenredigheidstoets voor andere EU-burgers

De evenredigheidstoets hoeft niet uitgevoerd te worden, als de betrokkene over een andere EU-nationaliteit beschikt. De rechten van het Unieburgerschap kunnen dan worden uitgevoerd door het bezit van die andere EU-nationaliteit.

3.5 Voornemen tot intrekking Nederlandse nationaliteit

Uit de beschikking tot intrekking van de Nederlandse nationaliteit moet blijken dat naar het verlies van het Unieburgerschap is gevraagd en dat het is meegewogen. Ook indien betrokkene daarover niets heeft aangevoerd, wordt daar in de intrekkingbeschikking een korte overweging aan gewijd.

De IND zal bij het voornemen tot intrekking van de Nederlandse nationaliteit aan betrokkene vragen of er eventueel actuele feiten en omstandigheden zijn die ertoe zouden moeten leiden niet over te gaan tot intrekking van de Nederlandse nationaliteit, gelet op het verlies van het Unieburgerschap.

Het is aan betrokkene om aan te geven, waarom het verlies van bepaalde, door betrokkene daadwerkelijk uitgeoefende, rechten uit het VWEU of het Handvest zodanig onevenredig is, dat een intrekking van het Nederlanderschap om die reden niet opportuun is. De IND is niet gehouden om ambtshalve onderzoek in te stellen.

4. Hoe te handelen

Zaken, waarbij de intrekking van het Nederlanderschap naar aanleiding van de evenredigheidstoets in stand blijft, kunnen gewoon worden afgedaan.

Zaken, waarin overwogen wordt om naar aanleiding van de evenredigheidstoets, niet meer overgegaan wordt tot intrekking van het Nederlanderschap, worden eerst per FAQ voorgelegd aan SUA.

5. Afstemming

Dit informatiebericht is afgestemd met RVN, JZ, A&B en DMB.

Bijlage 1: De rechten die zijn verbonden aan het burgerschap van Unie, zoals die zijn opgenomen in artikel 20 VWEU en in het HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EUROPESE UNIE:

Artikel 20 VWEU:

1 Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2 De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

- het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;
- het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;
- het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;
- het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

Artikel 7 Handvest

De eerbiediging van het privéleven en van het familie- en gezinsleven
Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.

Artikel 24 Handvest

De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.
2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.
3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.

Informatiebericht SUA

Van IND / SUA
Auteur(s) 10.2.e
Telefoonnummer 10.2.e

Nummer & Titel IB 2019/126 Vertrokken statushouder

Kenmerk (digijust)

Hoofdtak Asiel

InformIND Thema Vergunning voor verblijf Asiel, terugkeer algemeen, openbare orde, Vw 33-35 VVA onbepaalde tijd, Vw 28-32 VVA bepaalde tijd, Vergunning voor verblijf asiel - Intrekkingen

Relatie met

Geldig vanaf 01-01-2020

Geldig tot en met 01-01-2022

1. Aanleiding

Op 20 augustus 2019 is de staatssecretaris akkoord gegaan met de nota over hoe om te gaan met de vertrokken statushouder. In dit IB wordt toegelicht hoe dit in een besluit tot uitvoer kan worden gebracht.

2. Verwachting

De instructie neergelegd in dit IB blijft geldig tot dit in de nieuw op te stellen WI herbeoordelen is verwerkt. De herschreven Vc voor wat betreft dit punt zal per 1 januari 2020 in werking treden.

De werkwijze in dit IB zal van toepassing blijven, zolang het huidige wettelijke kader ongewijzigd blijft en op voorwaarde dat de werkwijze niet door de rechter van de hand wordt gewezen.

3. Inhoud/Toelichting

De Kwalificatierichtlijn gebiedt o.a. het beëindigen van de vluchtelingenstatus als betrokkene vrijwillig opnieuw de bescherming inroept van het land van zijn nationaliteit, zich vrijwillig opnieuw gevestigd heeft in het land dat hij had verlaten of waarbuiten hij zich bevond uit vrees voor vervolging of als de omstandigheden in verband waarmee de status is verleend, hebben opgehouden te bestaan (artikel 11, eerste lid, aanhef en onder a, d – f, kwalificatierichtlijn); en, de subsidiaire beschermingsstatus als de omstandigheden in verband waarmee de status is verleend hebben opgehouden te bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is (artikel 16, aanhef en eerste lid kwalificatierichtlijn).

In het Nederlandse wettelijke stelsel vraagt dat om een richtlijnconforme uitleg van de intrekkingen:

- Grond voor verlening is komen te vervallen (VVA Bep, artikel 32, onder c, Vw);
- Verplaatsen hoofdverblijf (VVA onbep, artikel 35, onder c, Vw).

Ten aanzien van de intrekingsgrond vervallen verleningsgrond is die richtlijnconforme uitleg reeds in de rechtspraak geaccepteerd¹, ten aanzien van de intrekingsgrond verplaatsen hoofdverblijf nog niet.

Statushouder met een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd

Artikel 32, eerste lid, onder c, Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) bepaalt dat de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan worden ingetrokken indien de grond voor verlening is komen te vervallen.

Indien aannemelijk is dat betrokkene Nederland heeft verlaten (waaronder door uitschrijving uit de BRP en inschrijving RNI) en de vreemdeling vervolgens nalaat informatie te verschaffen over zijn verblijfplaats en of hij in dat licht nog bescherming behoeft, kan worden betoogd dat betrokkene kennelijk geen prijs meer stelt op de bescherming van Nederland of deze bescherming kennelijk niet meer nodig heeft en er derhalve sprake is van een vervallen verleningsgrond, zoals is toegelicht in de Vc geldende van 1 januari 2020. Vanaf oktober 2019 wordt bij de aanbiedingsbrief van de inwilligende beschikking, en in de folder bij de inwilligende beschikking expliciet gemeld dat de vreemdeling op grond van Vw en Vb de IND dient te informeren over adreswijzigingen, en evt. vertrek naar het buitenland. De vreemdeling wordt er hierbij ook expliciet op gewezen dat dit gevolgen kan hebben voor zijn asielstatus. Dat laat overigens onveranderd dat de vreemdeling ook zonder die informatievoorziening de verplichting heeft de IND te informeren over een adreswijziging naar het buitenland, zie artikel 4.37, eerste lid, onder c, Vb.² In het voornemen kan naar deze verplichting worden verwezen, waar relevant aangevuld met een verwijzing naar de folder, zoals die aan de vreemdeling is uitgereikt.

Statushouder met een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd

Zoals in het wettelijk kader hierboven is toegelicht dient er voor het intrekken van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, waar de kwalificatierichtlijn op van toepassing is, sprake te zijn van een in de kwalificatierichtlijn genoemde grond. Een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd werd tot op heden niet ingetrokken, onder andere wegens het niet langer behoeven van bescherming. Dit onder meer omdat de intrekingsgrond "grond voor verlening is komen te vervallen" ontbreekt in artikel 35 Vw en het daarmee de vraag was of er wel een juridische grondslag voor intrekking is die in lijn is met de Kwalificatierichtlijn. Het aannemen van die grondslag vergt een richtlijnconforme uitleg van de intrekingsgrond verplaatsen hoofdverblijf (artikel 35, onder c, Vw).

4. Hoe te handelen

Op het moment dat de IND constateert dat een statushouder is ingeschreven in het RNI (of uitgeschreven uit het BRP) danwel dat iemand is geëmigreerd, bijvoorbeeld via een melding vanuit de handhavingsmotor, geldt de volgende handelwijze.

- De IND stuurt een brief naar de statushouder met het verzoek om toe te lichten waar hij naartoe is vertrokken en in hoeverre hij nog bescherming nodig heeft³. Daarbij wordt een reactietermijn van tenminste twee weken gegeven.
- Als de vreemdeling niet reageert, verzendt de medewerker van het team herbeoordelingen een voornemen, volgens de normale intrekingsprocedure.

¹ AbRvS 15 juni 2016, 201508135/1/V3, ECLI:NL:RVS:2016:1773

² Ingevolge artikel 4.37, zesde lid, Vb geldt deze verplichting alleen als de vreemdeling zijn hoofdverblijf heeft verplaatst.

³ Indien de constatering dat de vreemdeling niet meer in Nederland verblijft, is gebaseerd op het feit dat deze niet staat ingeschreven in de BRP, wordt een termijn van zes maanden gehanteerd, voordat wordt aangenomen dat de vreemdeling kennelijk niet meer in Nederland verblijft.

Als de vreemdeling wel reageert, beoordeelt de IND op basis van die reactie of er nog altijd recht is op bescherming van de Nederlandse staat. De normale intrekkingprocedure wordt verder gevolgd.

Statushouder asielvergunning bepaalde tijd

Bij het uitblijven van een reactie beargumenteert de IND in het voornemen dat nu betrokkene niet langer in Nederland woonachtig is en niet reageert op berichten van de IND, de IND aanneemt dat betrokkene kennelijk de bescherming van de Nederlandse autoriteiten niet langer nodig heeft. Gezien vorenstaande wordt dan geacht dat de grond voor verlening is komen te vervallen conform artikel 32, eerste lid, onder c, Vw 2000.

Statushouder asielvergunning onbepaalde tijd

Bij een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, waar de kwalificatierichtlijn op van toepassing is⁴, kan een soortgelijke motivering gebruikt worden echter onder verwijzing naar artikel 35, eerste lid onder c, Vw 2000.

Uit paragraaf C5/4 Vc⁵ blijkt: De IND trekt de verblijfsvergunning alleen in op grond van verplaatsing hoofdverblijf:

- voor zover het verplaatsen van het hoofdverblijf een intrekkinggrond in de zin van de Kwalificatierichtlijn oplevert; en
- overeenkomstig paragraaf C2/10.4 Vc onder het kopje Verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef onder a en b, Vw, als de vreemdeling uit Nederland is vertrokken.

Daarmee geldt in feite een dubbele toets:

- verplaatsen hoofdverblijf als bedoeld in het reguliere intrekkingenbeleid (B1/6.2.1 Vc);
- het niet langer nodig hebben van bescherming in de zin van de Kwalificatierichtlijn.

Verplaatsen hoofdverblijf kan op dezelfde wijze als vervallen verleningsgrond richtlijnconform worden uitgelegd.

Beschikking

Belangrijk is wel dat er in deze zaken, zowel bij de intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als onbepaalde tijd, geen terugkeerbesluit en vertrektermijn wordt opgelegd. Een terugkeerbesluit kan enkel worden opgelegd als de vreemdeling nog in Nederland is. Nu de status wordt ingetrokken omdat de vreemdeling niet meer in Nederland is, is het niet mogelijk om een terugkeerbesluit op te leggen. In het verlengde hiervan legt de IND dus ook geen IRV op, nu er ook geen vertrektermijn geboden wordt en een wettelijke grondslag hiervoor ontbreekt. Er is immers ook geen sprake van onttrekking aan toezicht zoals bij "MOB" zaken, in deze zaken is er immers sprake van een verklaring, M117C, waar betrokkene ervoor tekent dat hij beschikbaar blijft voor de IND.

5. Afstemming

Dit informatiebericht is afgestemd met JZ en A&B.

⁴ De kwalificatierichtlijn is niet van toepassing op verblijfsvergunningen asiel voor onbepaalde tijd waar een nationale vergunning aan ten grondslag ligt of waarop een andere richtlijn ziet. Hierbij kan onder meer worden gedacht aan nareis vergunningen (gezinsherenigingsrichtlijn) en oude d-statussen.

⁵ Vc geldend per 1 januari 2020.

Informatiebericht SUA

Van	IND / SUA
Auteur(s)	10.2.e
Telefoonnummer	10.2.e
Nummer & Titel	IB 2019/132 Motie raadplegen coördinatoren
Kenmerk (digijust)	
Hoofdtak	Asiel / lhbt's en bekeerlingen / C2/3.2 Vc
InformIND Thema	Beoordeling asielrelaas / Inwilligingsgronden
Relatie met	Werkinstructies 2019/17 en 2019/18
Geldig vanaf	30-12-2019
Geldig tot en met	29-12-2021

1. Aanleiding

Tijdens de Begrotingsbehandelingen in de Tweede Kamer op 20 november 2019 is een motie ingediend ten aanzien lhbt- en bekeringszaken. De relevante passage van de motie luidt als volgt:

Verzoekt de regering in de werkinstructie op te nemen dat IND-medewerkers in alle gevallen waarin op voorhand duidelijk is dat het om lhbt'ers of bekeerlingen gaat, de coördinatoren te raadplegen.

Deze motie is op 26 november 2019 aangenomen. Gelet daarop dient de IND overeenkomstig de motie te handelen.

2. Verwachting

De werkinstructies 2018/9 (Horen en beslissen in zaken waarin een LHBT-gerichtheid als asielmotief is aangevoerd) en 2018/10 (Bekeerlingen) zijn overeenkomstig de tekst in de motie aangepast.

3. Inhoud/Toelichting

In dit informatiebericht wordt nader uitgelegd hoe te handelen indien je een zaak hebt waarin een lhbt-of bekeringsmotief een rol speelt.

4. Hoe te handelen

In alle zaken waarin een lhbt/bekeringsmotief speelt, dient voorafgaand aan het voornemen en/of het besluit een bekerings- of lhbt-coördinator geraadpleegd te worden. Dit geldt zowel bij inwilligingen als afwijzingen. Let op, een collegiaal overleg met een andere collega over deze zaak of resumptie van de zaak kan niet in de plaats komen van het raadplegen van een coördinator. Uiteraard heeft het de voorkeur om een coördinator te raadplegen voordat het voornemen wordt uitgebracht. Mocht dit onverhoopt niet lukken, dan dient de coördinator voor het besluit alsnog geraadpleegd te worden. Indien de coördinator voor het voornemen is geraadpleegd, is het niet nodig de coördinator voor het besluit wederom te raadplegen. Nadat overleg met een coördinator heeft plaatsgevonden, dient dit in de minuut te worden vastgelegd, inclusief het resultaat van het overleg.

Uiteraard heeft het de voorkeur om overleg te hebben met een coördinator op je eigen locatie, maar – indien er op dat moment geen coördinator beschikbaar is op

de locatie – kan dit uiteraard ook over de locaties heen. Een lijst met bekerings- en lhbt-coördinatoren kun je vinden op de ik-pagina lhbt.

Indien het in de AA niet mogelijk blijkt om voor het nemen van het besluit overleg te hebben met een lhbt- of bekeringscoördinator op je eigen of een andere locatie, dan zal de zaak VA gezonden moeten worden. Dit heeft uiteraard niet de voorkeur.

Het overleg met de coördinator bestaat uit een korte mondelinge weergave van de zaak en de argumenten om in te willigen of af te wijzen. Indien de coördinator een afwijkend advies geeft, neem je dit ook kort op in de minuut met redenen waarom aan dit advies voorbij is gegaan.

5. Afstemming

SUA en A&B

Werkinstructie SUA

Intern

Aan	Directeuren IND cc DDMB
Van	Hoofddirecteur IND
Nummer & Titel	WI 2019/2 Openbare Orde in relatie tot het Unierechtelijk openbare orde criterium
Kenmerk (digijust)	2471111
Hoofdtak	Asiel / Regulier
Relatie met	<i>Uitspraken van Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 2 juni 2016, 4 juli 2017 en 8 november 2017 en 17 juli 2018</i>
Publicatiedatum	22-01-2019
Geldig vanaf	21-01-2019
Geldig tot en met	20-02-2022
Bijlage(n)	Geen

1. Aanleiding

In de afgelopen jaren is in toenemende mate het Unierechtelijke openbare orde begrip, zoals dat van oudsher gold voor Unieburgers en hun gezinsleden, toegepast op derdelanders. Zo is in een aantal uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) waaronder die van 2 juni 2017¹, geoordeeld dat het criterium voor het begrip openbare orde dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) in de zaak Z.Zh en I.O. (C-554/13) heeft ontwikkeld, van toepassing is in zaken waarin de vluchtelingenstatus wordt ingetrokken. De Afdeling geeft in de uitspraak van 4 juli 2017² een zeer brede uitleg van wat als openbare orde moet worden gezien en waarvoor die zwaardere motiveringseisen gelden. Zo worden alle gronden om te komen tot een inreisverbod voor een langere duur dan de standaardduur van 2 jaar voor een inreisverbod hieronder geschaard. Dat betreft overigens niet alleen strafrechtelijke veroordelingen. In situaties waarin sprake is van het schenden van migratieregels (zoals valse reispapieren of meerdere terugkeerbesluiten) is van belang dat de maatregel in verhouding moet staan met de aard van de overtreding, in dit geval het schenden van migratieregels³.

Het is daardoor niet langer mogelijk om standaard (lees: zonder nadere motivering ten aanzien van openbare orde) een inreisverbod met de duur van langer dan 2 jaar op te leggen. Op het moment van verschijnen van deze werkinstructie is het Unierechtelijke openbare orde criterium mede op basis van jurisprudentie van toepassing geacht op de volgende situaties:

- Intrekking van de verblijfsvergunning asiel (bepaalde en onbepaalde tijd), voor zover deze vergunning op grond van een internationale beschermingsgrond is verleend;
- Het onthouden van een vertrektermijn op grond van de openbare orde;

¹ AbRs 17 juni 2016, 201506290/1/V1 https://www.raadvanstate.nl/uitspraken/zoeken-in-uitspraken/tekst-uitspraak.html?id=88119&summary_only=&q=openbare+orde en AbRs 2 juni 2016, 201506288/1/V1. https://www.raadvanstate.nl/uitspraken/zoeken-in-uitspraken/tekst-uitspraak.html?id=87928&summary_only=&q=openbare+orde +

² AbRs 4 juli 2017, 201604476/1/V1

³ Zaken C-48/75 Royer en C-118/75 Watson en Belmann

- Opleggen van een inreisverbod met toepassing van artikel 66a zevende lid Vb dat wordt opgelegd voor een duur van langer dan twee jaar op grond van artikel 6.5, derde tot en met zesde lid, Vb; en
- Bewaring op grond van artikel 59b Vw, voor zover die wordt opgelegd wegens de nationale veiligheid of de openbare orde (eerste lid, onder d)

Het Unierechtelijke openbare orde criterium dat in bovengenoemde uitspraken wordt gehanteerd gaat er van uit dat het persoonlijk gedrag een *actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt*. In deze werkinstructie wordt ingegaan wat dit begrip inhoudt (onderdeel 2) en welke gevolgen het heeft voor zowel de asiel (onderdeel 3) als de reguliere (onderdeel 4) beslisp praktijk.

Deze werkinstructie is niet rechtstreeks van toepassing op onderdanen van de EU/EER of Zwitserland. Wel is het criterium waar de werkinstructie op ingaat ontleend aan Richtlijn 2004/38 inzake het vrij verkeer van Unieburgers. In de werkinstructie wordt verwezen naar jurisprudentie inzake die richtlijn. De elementen van het Unierechtelijke openbare orde begrip (persoonlijk gedrag, werkelijke bedreiging, fundamenteel belang van de samenleving) behoeven dan ook een eenduidige uitleg. De werkinstructie is dan relevant voor vreemdelingen die onder de werking van richtlijn 2004/38 vallen.

Dat hoeft echter niet te betekenen dat de uitkomsten ten aanzien van een derdelander steeds dezelfde zijn als die van een Unieburger (of die van een andere derdelander). Naast de voorwaarde van de Unierechtelijke openbare orde, speelt immers ook het evenredigheidsbeginsel, waarbij ook van belang is de context van de richtlijn onder welk bereik de betreffende vreemdeling valt.

Bovendien zijn er ook anderszins (procedurele) verschillen in de beoordeling van Unieburgers en derdelanders, zoals:

- Ten aanzien van Unieburgers dient overeenkomstig Richtlijn 2004/38 een verwijderingsbesluit genomen (veelal gezamenlijk met een ongewenstverklaring. In het geval van derdelanders vindt de beoordeling plaats in het kader van een meeromvattend besluit en/of een inreisverbod.
- Voor ongewenstverklaringen van Unieburgers geldt enerzijds dat ze worden opgelegd voor onbepaalde duur, maar anderzijds dat de vreemdeling om opheffing kan verzoeken na ommekomst van een termijn van drie jaar of voordien als er geen sprake meer is van een actuele bedreiging, zie artikel 31 van richtlijn 2004/38. Een Unieburger kan alleen worden verwijderd als er op dat moment nog steeds sprake is van een actuele bedreiging van de openbare orde.
- Voor inreisverboden geldt dat ze worden opgelegd voor een vooraf bepaalde duur. De omstandigheid dat voor het verstrijken van die duur geen sprake meer zou zijn van een actuele bedreiging vormt geen grond om de maatregel (enkel) om die reden op te heffen. Verwijdering van een derdelander staat als zodanig los van een actuele bedreiging en kan reeds plaatsvinden als hij zich niet heeft gehouden aan een aan hem opgelegd terugkeerbesluit.

Zie verder de werkinstructie 2018/4 (Het recht van de Europese Unie) die nader ingaat op de positie van Unieburgers.

2. Algemeen – het Unierechtelijk openbare orde criterium

Zoals vermeld wordt het Unierechtelijke openbare orde criterium omschreven als het persoonlijk gedrag dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Dit criterium is daarmee op dezelfde wijze geformuleerd als het criterium dat ook voor Unieburgers geldt. Hieronder worden de vijf elementen verder behandeld.

2.1 Persoonlijk gedrag

Het begrip ‘persoonlijk gedrag’ veronderstelt dat de betreffende gedraging terug te voeren is op de persoon en het gedrag van betrokkene. Van een dergelijke verwijtbare persoonlijke gedraging zal sprake zijn als betrokkene door de strafrechter voor een bepaalde gedraging is veroordeeld.

Een veroordeling is echter geen noodzakelijke voorwaarde, ook een concrete verdenking kan daar in voorkomende gevallen aanleiding toe geven. Dit vereist echter wel een nadere motivering⁴. Daarnaast valt te denken aan een vreemdeling die bijvoorbeeld voorkomt op een sanctielijst. Ook een persoonlijke gedraging die niet leidt tot strafvervolgning, maar wel anderszins leidt tot een inbreuk op de openbare orde, kan relevant zijn in de beoordeling, vergelijk het arrest van Van Duyn van 4 december 1974, nr. C-41/74, ECLI:EU:C:1974:133 punt 18). In het arrest Van Duyn ging het om een betrekking als secretaresse door mevrouw Van Duyn bij de Scientology kerk. Het Hof oordeelde dat een lidstaat als persoonlijk gedrag van de vreemdeling in aanmerking mag nemen dat deze is aangesloten bij een groep of organisatie, wier activiteiten door de lidstaat als een gevaar voor de maatschappij worden beschouwd zonder evenwel verboden te zijn. Maar dit is echter een uitzondering op de regel. In de zaak Wahl van 22 juli 2013, nr. E-15/12 is geoordeeld dat eerst vast moet staan dat betreffende organisatie als een gevaar voor de maatschappij moet worden beschouwd. Vervolgens moet worden getoetst aan het Europeesrechtelijk openbare orde criterium.

2.2 Actueel

Wat exact verstaan wordt onder ‘actueel’ valt niet aan te geven. Op het moment dat er een besluit wordt genomen dient er nog een bedreiging uit te gaan van de openbare orde door de aanwezigheid van de vreemdeling. In de regel staat daarbij het risico op nieuwe inbreuken op de openbare orde centraal. Het is echter ook denkbaar dat ‘het enkele feit van het voorafgaande gedrag’⁵ voldoet om uit te gaan van de actualiteit. Bij het beoordelen van de actualiteit kunnen de volgende elementen worden betrokken:

- De ernst van het delict, die van dien aard kan zijn dat de voortdurend van het verblijf van een persoon een inbreuk blijft maken op de openbare orde. Denk aan de situatie dat de rechtsorde zeer ernstig is geschokt. Dit kan blijken uit voortdurende media-aandacht voor de betreffende zaak en of de politieke aandacht die dit met zich meebrengt. Er zal per individueel geval gekeken moeten worden of een in het verleden gepleegd delict een langdurende dan wel blijvende inbreuk op de openbare orde oplevert. Dat kan niet zonder meer worden aangenomen. Voor de beoordeling van openbare orde in 1F-zaken zie verder de uitspraak van het Hof in de zaak van de gevoegde zaken K. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H.F. tegen België (C-331/16 en C-366/16) van 2 mei 2018. De enkele omstandigheid dat een delict niet verjaart⁶ is onvoldoende om aan te nemen dat er sprake is van een blijvende bedreiging van de openbare orde. De ernst van het delict en de aard van bepaald gedrag, zoals de aansluiting bij terroristische organisaties, kan maken dat een bedreiging lang tot zeer lang actueel blijft, vergelijk AbRS 12 september 2008, 200704924/1, r.o. 2.07 en 2.12.
- Het tijdsverloop sinds het laatste gepleegde delict en de gedragingen van de vreemdeling sindsdien. Er valt geen hard criterium te geven voor het relevante tijdsverloop, zie ook het voorgaande punt. Als er sprake is (geweest) van recidive, weegt dat mee bij de beoordeling of er nog sprake is van een actuele bedreiging. Als een vreemdelingen bijvoorbeeld in de jaren negentig meerdere misdrijven heeft gepleegd en nadien zijn leven heeft gebeterd, dan hoeft dit een vergunningverlening niet in de weg te staan. Overigens, in geval van recidive vervallen de

⁴ Vergelijk bijvoorbeeld Vc A3/3: Voor zover sprake is van een verdenking van het plegen van een misdrijf wint de IND, de ambtenaar belast met de grensbewaking of AVIM informatie in bij de politie of het OM over de gegrondheid van die verdenking waarbij in ieder geval wordt betrokken of er sprake is van een redelijk vermoeden van schuld.

⁵ Zaak 30/77, *Bouchereau*, punt 29

⁶ Zie B1/4.4 Vc

verjaringstermijnen als bedoeld in B1/4.4 Vc niet. In algemene zin gelden de volgende aandachtspunten:

- Aan gedrag in detentie ter staving van de stelling dat een vreemdeling niet opnieuw de fout in zal gaan, komt slechts in beperkte mate betekenis toe⁷.
- Enkel tijdsverloop is geen relevant gegeven, alleen al omdat er bijvoorbeeld rekening mee moet worden gehouden dat vreemdeling tussen het plegen van het misdrijf en het moment van beoordelen niet in Nederland heeft verbleven. Aan tijdsverloop kan vanzelfsprekend wel betekenis toekomen als een vreemdeling in Nederland een positieve gedragsverandering laat zien.
- De omstandigheid dat de vreemdeling na zijn veroordeling zich voorbeeldig gedraagt door zich in te zetten voor bijvoorbeeld zijn medegegedetineerden, of na zijn vrijlating studeert, spijt betuigt en bijvoorbeeld vrijwilligerswerk doet betekent niet automatisch dat om één of meer van deze redenen geen actuele bedreiging meer wordt aangenomen. Het is echter wel een sterke aanwijzing dat iemand geen bedreiging meer is en vergt een zwaardere motiveringsplicht om toch van de actualiteit uit te gaan. . Aan de andere kant geldt dat als een vreemdeling bijvoorbeeld na jaren nog steeds ontkent dat hij het strafbare feit heeft gepleegd, of het bagatelliseert, dat dat in sterke mate wijst op het voortduren van de ernstige bedreiging. Aanzienlijk tijdsverloop maakt dit niet anders.
- Indien er in het verleden sprake is geweest van een voortdurend van de door de vreemdeling gepleegde delicten, doen indicaties dat een vreemdeling zijn gedrag heeft veranderd minder snel af aan de actualiteit dan bij een eenmalig gepleegd delict van soortgelijke aard, vergelijk AbRS 15 maart 2017, 201603294/1, JV 2017/115. In de zaak die aan die uitspraak ten grondslag ligt, dateerde het meest recente gepleegde strafbare feit uit 2013, terwijl bij besluit van 20 april 2015 de vergunning werd ingetrokken.
- Hetgeen uit de motivering van de strafrechter naar voren komt ten aanzien van het gevaar voor recidive, waarbij er tevens aandacht dient te zijn voor de aard van het delict. Uit de motivering van een strafrechtelijke veroordeling kan worden afgeleid dat sprake is van een actuele bedreiging, als hieruit bijvoorbeeld een recidivegevaar kan worden afgeleid. Indien de vreemdeling vervolgens niet heeft onderbouwd dat het oordeel van de strafrechter zijn relevantie heeft verloren, kan worden gemotiveerd dat de bedreiging nog immer actueel is. De inhoud van het strafvonnis is derhalve van belang bij de motivering of een vreemdeling een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.
- Het gedrag van de vreemdeling sinds zijn laatste veroordeling, zoals blijkt uit bijvoorbeeld ingebrachte reclasseringsrapporten.
- De vraag of een vreemdeling aan maatregelen in de strafrechtketen is of blijft onderworpen, zoals het plaatsen van een enkelband en het omzetten van voorwaardelijke straf in onvoorwaardelijke straf. Er kan echter ook sprake zijn dat de vreemdeling gestart is met een Penitentiair Programma met Elektronisch Toezicht en dat dit na verloop van tijd is beëindigd, omdat de vreemdeling zich heeft gehouden aan de voorschriften en aanwijzingen van de reclassering.
- De vraag of een vreemdeling sinds zijn laatste veroordeling opnieuw de fout in is gegaan. Ook verdenkingen en nog niet onherroepelijke veroordelingen zijn relevant voor de beoordeling van de actualiteit. Een gedraging die op zichzelf niet voldoende ernstig is in de zin van het Zh en O criterium kan wel relevant zijn voor de vraag of een vreemdeling in positieve zin zijn gedrag heeft veranderd.

2.3 Werkelijk

De bedreiging die voortkomt uit de strafbare gedraging moet aanwijsbaar en tastbaar zijn. Het enkele vermoeden dat betrokkene zich bezighoudt met strafbare feiten is doorgaans onvoldoende, maar kan wel worden meegenomen in de uiteindelijke beoordeling. Zie in dit verband ook hetgeen onder 2.1 is vermeld. Beperkende

⁷ Vergelijk AbRS 18 mei 2017, 201608226/1

maatregelen moeten zijn ingegeven door een daadwerkelijk gevaar en niet louter door een algemeen risico. Er kunnen naar aanleiding van een strafrechtelijke veroordeling hoe dan ook geen automatisch beperkende maatregelen worden opgelegd, zonder dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt, of met het gevaar dat hij voor de openbare orde oplevert⁸.

2.4 Voldoende ernstige bedreiging

De ernst van de bedreiging wordt niet enkel gebaseerd op het opleggen van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf en de duur van die straf. Zo zullen strafbare feiten als overtredingen en lichte misdrijven in de regel niet als voldoende ernstig worden beschouwd. En zoals eerder vermeld is het schenden van migratieregels onvoldoende om aan te nemen dat om die reden het verblijf van de vreemdeling op het grondgebied als een gevaar voor de openbare orde wordt beschouwd. Zeden- of geweldsdelicten vormen daarentegen wel een belangrijke indicatie dat er sprake is van een voldoende ernstige bedreiging. Bij drugsdelicten dient in het bijzonder te worden gedacht aan drugshandel. Naast de aard van het delict, zijn de duur van de veroordeling, de aard van de opgelegde straf en hetgeen de strafrechter heeft overwogen over de ernst van het delict relevante gezichtspunten om te betrekken bij de beoordeling. De beoordeling van de ernst van de bedreiging kan niet los worden gezien van het persoonlijk gedrag van de vreemdeling, zoals dat blijkt uit het strafvonnis of bijvoorbeeld reclasseringsrapporten

Indien in het kader van een asielprocedure aan een vreemdeling is tegengeworpen dat er sprake is van een (bijzonder) ernstig misdrijf als bedoeld in C2/7.10.1 Vc, is de motivering in dat verband evenzeer relevant om in het kader van het Unierechtelijke openbare orde criterium uit te gaan van een voldoende ernstige bedreiging van de openbare orde.

Indien de vreemdeling veelvuldig is veroordeeld voor licht strafbare feiten en hij om die reden onveiligheid, overlast en maatschappelijke schade teweegbrengt, dan kan er overeenkomstig het arrest van Polat⁹ en de Richtsnoeren van de Commissie bij Richtlijn 2004/38¹⁰ aanleiding bestaan om een gevaar voor de openbare orde aan te nemen. Van belang is echter wel dat aangetoond wordt dat het persoonlijk gedrag van de vreemdeling wijst op een concreet en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde. Dit kan blijken uit het geheel van de feiten en omstandigheden. Zie AbRS 18 juni 2013, 201207575/1, JV 2013/379 voor een nader inzicht in de vereiste motivering:

De staatssecretaris is niet ingegaan op het betoog van de vreemdeling dat de strafrechter (...) ondanks de veelvuldigheid van de gepleegde strafbare feiten, geen aanleiding heeft gezien zwaardere straffen, in het bijzonder zwaardere vrijheidsstraffen, op te leggen. De staatssecretaris heeft evenmin toegelicht waarom de omstandigheid dat het OM geen aanleiding heeft gezien een ISD-maatregel te vorderen, niet afdoet aan het standpunt dat de vreemdeling een ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Hoewel niet is uit te sluiten dat de vreemdeling (...) met zijn strafbare gedragingen voor veel ergernis, overlast en financiële schade bij winkeliers heeft gezorgd en dat die gedragingen uiteindelijk de samenleving als zodanig raken, heeft de staatssecretaris voorts ten onrechte niet geconcretiseerd welke schade de vreemdeling aldus heeft veroorzaakt en is de staatssecretaris ten onrechte niet ingegaan op de omstandigheden waaronder de vreemdeling de strafbare feiten heeft gepleegd.

2.5 Fundamenteel belang

De persoonlijke gedraging moet een fundamenteel belang raken van de

⁸ Passage uit de Richtsnoeren bij Richtlijn 2004/38, onder verwijzing naar zaken C-348/96, *Calfa* (punten 17-27), en 67/74, *Bonsignore* (punten 5-7)

⁹ Hof van Justitie van 4 oktober 2007, zaak C-349/06

¹⁰ richtsnoeren van de Europese Commissie uit 2009, COM (2009) 313, Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting van Richtlijn 2004/38/EEG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Europese samenleving. Dit betekent dat niet iedere actuele en werkelijke bedreiging die voortvloeit uit een strafbaar feit of gedraging kan worden aangemerkt als een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving. In de eerdergenoemde zaak van de gevoegde zaken K. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie en H.F. tegen België (C-331/16 en C-366/16) van 2 mei 2018 heeft het Hof meerdere omstandigheden gegeven die kunnen worden aangemerkt als fundamentele belangen. Zie hiervoor de rechtsoverwegingen 40-46.

Een ander voorbeeld waarbij een fundamenteel belang van de samenleving in het geding is, is als de vreemdeling een woning overvalt waarbij geweld wordt gebruikt, zie eerdergenoemde uitspraak van 15 maart 2017, waarin de Afdeling – onder meer – betekenis toekent aan de volgende motivering van het besluit: *“De vreemdeling heeft inbreuk gemaakt op de lichamelijke integriteit van de bewoners voor wie de overval beangstigend en bedreigend moet zijn geweest, te meer nu deze plaatsvond in hun woning waar zij zich veilig horen te voelen”*¹¹.

Voor wat betreft de aard van het gepleegde misdrijf moet bijzondere betekenis worden gehecht aan delicten gerelateerd aan drugs. Tegen dergelijke drugsdelicten is optreden gerechtvaardigd, gezien het vernietigende effect van drugs op mensenlevens. Zie EHRM 12 januari 2010, app. No. 47486/06, inzake Kahn tegen het Verenigd Koninkrijk, r.o. 40, waarin het Hof onder meer overweegt: *‘The Court reiterates that in view of the devastating effects of drugs on peoples lives, it understands why the authorities show great firmness with regard to those who actively contribute to the spread of this scourge’*. Dat ook het Hof van Justitie in Luxemburg zwaar gewicht toekent aan drugsdelict blijkt uit het arrest Tsakouridis¹². Alhoewel dat arrest ziet op de beoordeling van “dwingende redenen van openbare veiligheid” als bedoeld in artikel 28, derde lid van de vrij verkeer-richtlijn (Richtlijn 2004/38/EG), geldt te meer voor het Unierechtelijk openbare orde criterium dat drugshandel een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

3. Asiel

3.1 Eerste toelating

Op 13 september 2018 deed het Hof van de EU in Luxemburg uitspraak in de zaak Ahmed, C-369/17¹³. Het betrof een vraag van de Hongaarse rechter naar de invulling van het begrip ernstig misdrijf als grondslag voor het niet verlenen van een subsidiaire beschermingsstatus. Anders dan de werkwijze van Hongarije, maakt Nederland wel een individuele afweging en betreft deze in de uiteindelijke beoordeling. Het Hof is kortgezegd van mening dat als alle omstandigheden zijn meegenomen in de beoordeling, de aanvullende beoordeling op actualiteit achterwege kan blijven.

Dit heeft tot gevolg dat bij de beoordeling van een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd alle individuele omstandigheden betrokken moeten worden, maar niet de toets op actualiteit. En dat houdt in dat in tegenstelling tot hetgeen onder 3.2. is gesteld, het Europees rechtelijk openbare orde criterium niet van toepassing is in deze zaken (lees: beroep op vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming). De verwachting is echter dat gelet op de aard van de zaken dit niet persé tot een andere beslissing zal leiden, maar dat zal afhangen van de eigen merites van de zaak.

Voor wat betreft de norm van de strafmaat wordt verwezen naar C2/10.1 Vc. Daar wordt wel onderscheid gemaakt tussen een beroep op vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming.

3.2 Intrekkingen

In de aangehaalde uitspraken van de Afdeling is geoordeeld dat het criterium dat het Hof heeft ontwikkeld van toepassing is in zaken waarin de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming wordt ingetrokken. Daarvan kan sprake zijn bij de intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd en ook bij de intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Dit betekent dat een asielvergunning dus alleen ingetrokken wordt als sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van een

¹¹ AbRS van 15 maart 2017, 201604789/1

¹² Hof van Justitie van 23 november 2010, zaak C-145/09, par. 46 en 47.

¹³<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?jsessionid=D40F1FDE2260235ED3A28080FB551F96?text=&docid=205671&pageIndex=0&doclang=NL&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=1938281>

fundamenteel belang van de samenleving¹⁴. Hierbij geldt wel als belangrijke nuancering dat dit Unierechtelijke openbare orde criterium alleen van toepassing is als de oorspronkelijke asielvergunning is verleend op grond van een internationale verplichting. Is een asielvergunning op nationale gronden verleend, dan blijft het nationale openbare orde beleid onverkort van toepassing. Hieronder wordt aangegeven in welke gevallen een asielvergunning valt onder internationale bescherming.

Rechtsgrond	Nationale bescherming	Internationale bescherming
Vluchtelingenstatus		X
Subsidiaire bescherming		X
Humanitair	X	
Beroep algehele situatie	X	
Traumataleleid	X	
Nareis		X (Gezinsherenigingsrichtlijn)

In de praktijk kan een asielvergunning die verleend is op grond van vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming alleen worden ingetrokken als sprake is van een bijzonder ernstig dan wel ernstig misdrijf. Alhoewel bijvoorbeeld het oude traumataleleid een nationale grond is, geldt bij de ex nunc-beoordeling die ingevolge de intrekking dient te worden verricht dat deze bij de ex nunc-beoordeling onder de b-grond van artikel 29 Vw wordt geschaard. Bij intrekking van een asielvergunning, die op nationale gronden is verleend, is toetsing aan het nationaal beleid van toepassing. Het kan echter zijn dat in het kader van de ex nunc-beoordeling blijkt dat er aanspraken bestaan op internationale bescherming

Wat onder een bijzonder (ernstig) misdrijf moet worden verstaan, staat vermeld in C2/10.3 Vc. Het gaat bijvoorbeeld om drugs-, zeden- en geweldsmisdrijven. Bij de vraag of er sprake is van een (bijzonder) ernstig misdrijf, moeten alle feiten en omstandigheden worden betrokken. Naast de ernst van de zaak moet ook rekening worden gehouden met de actualiteit door het tijdsverloop in ogenschouw te nemen. In het voornemen en in de beschikking moet dat wel zelfstandig worden gemotiveerd. Bij de motivering van het Unierechtelijke openbare orde begrip kan worden verwezen naar de motivering in het kader van een (bijzonder) ernstig misdrijf, waarbij er van uit gegaan wordt dat daarin reeds tot uitdrukking komt dat er sprake van een bedreiging die werkelijk, voldoende ernstig en actueel is en dat deze een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

4. Regulier

4.1 Weigeren of intrekken van verblijfsvergunning regulier

Bij de eerste toelating in reguliere zaken is het beleid als bedoeld in B1/4.4 en B1/6.2.2 Vc van toepassing, alsmede het bepaalde in artikel 3.77 Vb. Ook vindt waar relevant toetsing plaats aan artikel 8 EVRM. Is de vreemdeling in het bezit van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde of onbepaalde tijd, dan is de glijdende schaal als bedoeld in artikel 3.86 van het Vreemdelingenbesluit van toepassing. Uit de eerder aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 4 juli 2017 wordt niet afgeleid dat bij weigering of intrekking van de verblijfsvergunning regulier op grond van openbare orde getoetst moet worden aan het Unierechtelijke openbare orde criterium.

4.2 Duur inreisverbod van twee jaar of meer

Het opleggen van een inreisverbod van (voorheen) standaard vijf jaar op grond van het nationale beleid kan niet meer gezien de uitspraak van de Afdeling van 4 juli 2017. In alle gevallen waarin een inreisverbod van meer dan 2 jaar wordt opgelegd op grond van openbare orde moet worden getoetst aan het Unierechtelijke openbare orde criterium. Als gemotiveerd kan worden dat aan dit criterium wordt voldaan, wordt ingezet op het opleggen van een zwaar inreisverbod van een zo lang mogelijke duur. Dat is niet per definitie steeds dezelfde duur. Er

¹⁴ Zie in dit kader C2/10.3 Vc]

zal per individueel geval bekeken moeten welk duur gerechtvaardigd is. Van belang is derhalve dat onderzocht moet worden of uit de gedragingen van de vreemdeling kan worden geconcludeerd dat het persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. In evidente en zwaarwegende gevallen kan een zwaar inreisverbod worden opgelegd met een duur van 20 jaar (nationale veiligheid, zwaarwegende openbare orde). Een kortere duur dan 10 jaar kan bijvoorbeeld aangewezen zijn als zwaarwegende individuele omstandigheden daar in het licht van artikel 8 EVRM of het evenredigheidsbeginsel aanleiding toe geven, waarbij ook de relatieve ernst van de delicten een rol speelt.

Het bovenstaande maakt dat als niet gemotiveerd kan worden dat aan het Unierechtelijk openbare orde criterium wordt voldaan, een inreisverbod van twee jaar moet worden opgelegd. Andersom geredeneerd betekent dit dat de inzet is dat als wel gemotiveerd kan worden dat aan het Unierechtelijke openbare orde criterium wordt voldaan, veelal een inreisverbod van 10 jaar of langer in de rede ligt.